

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie C · número 190

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 12, dilluns 7 de febrer de 2022

Presidència de l'I. Sr. Jordi Terrades Santacreu

TAULA DE CONTINGUT

Procediment per a designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades 284-00027/11	3
Procediment per a elegir cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya 285-00001/11	14
Procediment per a elegir set síndics de la Sindicatura de Comptes 282-00001/11	57

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 12 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Afers Institucionals (CAI) s'obre a les nou del matí i cinc minuts. Presideix Jordi Terrades Santacreu, acompanyat de la vicepresidenta, Jordina Freixanet i Pardo; de la secretària, Glòria Freixa i Vilardell; del secretari en funcions Pere Albó Marlés, del secretari en funcions Joaquim Calatayud Casals i del secretari en funcions David Saldoni i de Tena. Assisteixen la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents Cristòfol Gimeno Iglesias, Òscar Ordeig i Molist, Ferran Pedret i Santos, David Pérez Ibáñez i Jordi Riba Colom, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Chakir el Homrani Lesfar, Josep M. Jové Lladó, José Rodríguez Fernández, Raquel Sans Guerra i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Andrés Bello Sanz i Alberto Tarradas Paneque, pel G. P. de VOX en Catalunya; Maria Dolors Sabater i Puig, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar; Marc Parés Franzi i Lucas Silvano Ferro Solé, pel G. P. d'En Comú Podem, i Anna Grau Arias i Ignacio Martín Blanco, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió Meritxell Borràs i Solé, candidata a directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades; Xevi Xirgoi Teixidor, Rosa Maria Molló Llorens, Miquel Miralles Fenoll, Laura Pinyol Puig, Enric Casas Gironella, candidats a membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i Llum Rodríguez Rodríguez, Ferran Roquer Padrosa, Josep Viñas Xifra, Manel Rodríguez Tió, M. Àngels Cabasés Piqué i Anna Tarrach Colls, candidats a síndics de la Sindicatura de Comptes.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Procediment per designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (tram. 284-00027/11). Junta de Portaveus. Compareixença.
2. Procediment per elegir cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/11). Junta de Portaveus. Compareixença.
3. Procediment per elegir set síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/11). Junta de Portaveus. Compareixença.

El president

Bon dia. Començaríem aquesta sessió de la Comissió d'Afers Institucionals amb el procediment per designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Procediment per a designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades

284-00027/11

La proposta que se'ns ha fet arribar és la de la senyora Meritxell Borràs i Solé, que, com sap, a la seva primera intervenció tindrà deu minuts –té aquí el cronòmetre. I iniciariem la sessió.

Anna Grau Arias

Perdoni, senyor president. No, només voldria anunciar que, per part nostra, hi ha una substitució. Jo vinc en substitució...

El president

Sí.

Anna Grau Arias

...del senyor Carlos Carrizosa.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí, senyor president. Per part del nostre grup, el Ferran Pedret substitueix el Salvador Illa i n'Òscar Ordeig substitueix la Marta Moreta.

Lucas Silvano Ferro Solé

Jo mateix substitueixo la diputada Jéssica Albiach.

Chakir el Homrani Lesfar

La diputada Raquel Sans substitueix el diputat Josep Maria Jové.

Glòria Freixa i Vilardell

A veure, el meu és més complicat (*l'oradora riu*). A veure, el senyor Pere Albó substitueix el senyor Albert Batet, el senyor Quim Calatayud substitueix el senyor Lluís Puig i el senyor David Saldoni s'incorporarà més tard.

Andrés Bello Sanz

Sí; por parte de VOX, yo, Andrés Bello, sustituyo al portavoz Juan Garriga, salvo en el punto 2, en el CAC, que lo hará mi compañero Alberto Tarradas.

El president

Doncs ara sí, senyora Borràs, té la paraula.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin que iniciï la meva intervenció dient que és per mi un honor ser de nou al Parlament de Catalunya, la seu, doncs, de la sobirania d'aquest país, i ser-hi per presentar la meva candidatura a dirigir l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Com saben, comparec perquè així ho mandata la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, que en el seu article 7.4 estableix que el candidat proposat pel Consell Assessor de Protecció de Dades «ha de comparèixer davant de la comissió corresponent del Parlament perquè els membres d'aquesta puguin demanar els aclariments i les explicacions pertinents sobre qualsevol aspecte relacionat amb llur formació acadèmica, llur trajectòria professional o els mèrits allegats». És, per tant, doncs, això el que vinc a fer en aquests moments.

Per aquest motiu, la meva primera part, la meva intervenció, doncs la dedicaré a explicar el meu *curriculum vitae*. Entenc que tenen vostès el mateix *curriculum vitae*, però jo els hi faré en detall. Com saben, perquè hi consta, jo soc una persona que em vaig formar a la Universitat de Barcelona, concretament amb la llicenciatura de Farmàcia. Vaig fer un màster de gestió empresarial i també vaig dur a terme, doncs, a IESE, el Programa de Lideratge per a la Gestió Pública. És obvi que la meva trajectòria ha estat més vinculada al màster i al programa de lideratge que a la llicenciatura que vaig fer.

Com han pogut veure, vaig treballar en dos laboratoris farmacèutics als inicis de la meva carrera professional i ho vaig fer des de la vessant del màrqueting. Va ser aquesta una etapa, la veritat, molt intensa i d'ampliació de coneixements en l'àmbit de la gestió.

L'any 96, a mi se'm proposa entrar en llistes, concretament tant a les eleccions municipals com a les del Parlament de Catalunya, per part de Convergència i Unió per, doncs, ocupar, això, la posició..., en el cas de l'Hospitalet, per anar en el municipi com a cap de llista i al Parlament de Catalunya per ser diputada. Els hi he de confessar que a mi em va costar prendre aquesta decisió. Em va costar prendre aquesta decisió perquè jo entenia que tenia una carrera professional, doncs, ben dirigida, que em semblava que podia funcionar bé. Però també és cert que, doncs, el meu compromís amb la societat, el meu compromís amb aquest país, em va fer prendre finalment la decisió d'acceptar aquella proposta. I així va ser com l'any 96 vaig passar a ser regidora de l'Hospitalet de Llobregat i ho vaig ser fins al 2014. Això em va permetre conèixer de primera mà el que és el món local –molt important– i, per altra banda, doncs, servir els meus conciutadans.

També l'any 96 vaig ser diputada al Parlament de Catalunya, que ho vaig ser d'una forma interrompuda fins al 2015. Al llarg d'aquest període vaig ser portaveu de diferents comissions, també vaig ser presidenta d'algunes altres i ponent relatora

d'algunes lleis. Em permeto, doncs, fer dos exemples: una és la d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya i una altra la de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball.

Al juliol del 2015 i fins al gener del 2016, vaig entrar al Govern, concretament assumint la responsabilitat de ser consellera de Governació i Relacions Institucionals. I aquí voldria destacar el fet que em va correspondre dur a terme la implementació de la llei de la transparència al conjunt del Govern, però també em va correspondre facilitar la seva implementació als ajuntaments.

Del gener del 2016 a l'octubre del 2017, vaig ser consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge. I des de la conselleria vàrem impulsar la llei de mesures de protecció del dret de l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial; la realització de l'índex de referència dels preus de lloguer dels habitatges; vaig liderar la coordinació del procés de debat *Governlocals.cat*, on hi varen participar més de cinc-cents alcaldes i prop de vuit-cents ajuntaments; la coordinació del grup de treball que ha elaborat el codi ètic del servei públic de Catalunya, i vaig ser la darrera responsable de l'Escola d'Administració Pública, i amb ella vaig assolir acords per a la seva internacionalització i liderar la formació per al nou reglament general de protecció de dades a les administracions catalanes. Actualment soc la coordinadora de Polítiques Corporatives de la Universitat Central de Catalunya.

I, a partir d'aquí, la pregunta obligada, no?, és: escoltin, soc una persona adient per dirigir l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades? Honestament, penso que sí, perquè per dirigir l'Apdcat penso que cal tenir tres elements que jo penso –honestament, hi insisteixo– que els tinc: capacitat de lideratge en aquesta institució, tenir coneixement en l'àmbit d'actuació, tenir coneixement de l'Apdcat i de la normativa de protecció de dades.

Per què els hi dic que tinc lideratge institucional? Doncs perquè he exercit funcions de la màxima responsabilitat al Govern de Catalunya, també en el Parlament i també en el marc local, que és molt rellevant també per poder tirar endavant, doncs, les funcions que corresponen. Alhora, crec que conec bé aquest àmbit d'actuació. Com els hi deia, he estat en aquests tres mons, que és específicament en l'àmbit on precisament, doncs, l'Apdcat hi té competències. I, a més a més, doncs conec la normativa de protecció de dades perquè va ser precisament el 2016, quan jo era consellera, que es va aprovar el reglament; un reglament que des de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya vàrem intentar i vàrem treballar perquè arribés, doncs, a totes les persones que havien d'aplicar-lo, tant en l'àmbit de govern com també en el món local.

Per tant, una vegada explicat el meu currículum i també els motius pels quals penso que la meua trajectòria professional, doncs, és adient per dirigir l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, permetin-me que faci una aproximació –encara que sigui breu, perquè tinc poc temps– en el que és la matèria i, per tant, el que jo crec que cal fer i que cal dur a terme.

A ningú se li escapa que la protecció de dades i, per tant, la protecció de les persones, està prenent una rellevància cada vegada més important en el nostre món i que la Unió Europea, a més a més, té una empremta pròpia a l'hora d'enfocar-ho. Aquesta empremta, com vostès saben, l'estableix precisament el reglament general de protecció de dades, que –tothom ho diu– crea un paradigma, doncs, específic a l'hora de fer el tractament de les dades, i, per tant, marca la diferència respecte al nostre entorn. Aquest nou paradigma creat pel reglament general de protecció de dades és el que, doncs, marca la pauta a l'autoritat a l'hora de tirar endavant les seves polítiques.

I, si m'ho permeten, els entraré ràpidament a citar quins són els elements que crec que des de l'Apdcat s'han de materialitzar, que no vol dir que fins ara coses, doncs, del que jo els citaré no s'estiguin duent a terme, però crec que s'hauran de profunditzar. En primer terme, cal capacitar els usuaris del sistema d'informació: els

adults, els infants i els joves. I aquí vull remarcar que seguirem fent les polítiques actives en educació que l'Apdcat està duent a terme, i està fent una bona feina. Crec també que cal fer una difusió de la cultura de protecció de dades en el conjunt de la societat, posant especial atenció als més vulnerables, com són les persones grans; formar els formadors en aquesta matèria en tots els aspectes rellevants. Caldrà aprofundir i construir vies de col·laboració i treball conjuntament entre les entitats, les universitats i l'Apdcat; millorar la cooperació i relació amb altres autoritats i agències a nivell estatal i també internacional; establir xarxes de col·laboració amb els delegats de protecció de dades per millorar la garantia del dret en el conjunt de les organitzacions. Igualment, en la seva tasca sancionadora –que hi ha de ser, ha de ser rigorosa i eficient–, també hi ha de posar una visió didàctica. No es tracta només de sancionar qui ha incomplert, sinó de veure que cada cas es pot extreure com una lliçó perquè serveixi per a tothom.

Finalment, hi ha un aspecte que no podem negligir: la progressiva digitalització de la nostra societat, de la nostra vida econòmica i del nostre entorn multiplica les oportunitats perquè –malgrat el compromís i la responsabilitat d'aquells que tracten les dades– puguin produir-se intrusions, delictes, a les bases de dades. I, en aquest sentit, doncs, la col·laboració amb les organitzacions encarregades de la ciberseguretat en tot moment és necessària. En definitiva, caldrà estar al servei de la transformació digital tot vetllant que es faci amb el compromís de garantir els drets fonamentals.

I, si m'ho permeten, citaré el supervisor europeu, que recentment ha piulat: «La protecció de dades és la peça angular de la llibertat individual i de la democràcia, i això em porta a afirmar que el coneixement de les regles i les obligacions específiques importen, i molt, són rellevants, però el principal és un lideratge dins de les organitzacions i dins l'autoritat que impulsi el canvi de paradigma que ja és una realitat a Europa.»

Gràcies.

El president

Gràcies. Començaríem el torn dels grups parlamentaris, que, com saben, tenen tres minuts. En el primer torn té la paraula el diputat Òscar Ordeig, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Moltes gràcies, president. Bon dia, senyora Meritxell Borràs. Moltes gràcies, ben trobada. Ens alegrem de tenir-la avui aquí. Diputades, diputats... El torn d'intervencions que..., amb aquesta compareixença, iniciem avui una comissió llarga; per tant, algunes de les reflexions que fem aquí serviran per a altres moments del dia.

En primer lloc, vostè jo crec que... –començo pel final–, importantíssim el que ha dit. L'estat de dret, i fins i tot la nostra democràcia..., el tema de la protecció de les dades ha agafat un paper molt rellevant, molt important, i, per tant, ens agafem aquest nomenament i l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades com una de les decisions que no podíem posposar i, per tant, ens alegrem que comencem aquest tràmit per poder renovar aquests càrrecs. Perquè ho diu la Constitució, perquè ho diu l'Estatut del 2006, perquè el reglament europeu ens posa molts deures que no podem posposar, perquè la ciberseguretat i les noves pautes de consum ens exigeixen a tots tenir una Autoritat Catalana de Protecció de Dades, doncs, que estigui vigilant; que estigui, com deien, fent aquesta cultura de protecció de dades; buscant aquesta col·laboració i coordinació amb els altres organismes, també, d'altres comunitats autònomes de l'Estat; aplicant la nova normativa, que és molt exigent.

També aquesta tasca sancionadora, a veure amb allò que ens hem de... Diu: «Fer pedagogia, sí, però evidentment sanció quan toqui», i també que garanteixi sobretot els drets fonamentals, eh? Segurament que deu, quinze, vint anys enrere mai ens hauríem pensat que la protecció de dades agafaria un caire tan important.

Nosaltres –com ja ha dit, per anar directe al gra, ha explicat el seu...– creiem que la candidata reuneix el que exigeix la llei de l'Autoritat Catalana de Protecció de Da-

des, amb el seu currículum d'experiència política institucional –creiem que l'aval–, amb la formació i també, evidentment, amb tots els requisits formals.

Nosaltres el que sí que li demanàriem, sobretot, senyora Borràs, és que cal garantir l'autonomia, la independència de l'autoritat, sobretot quan venen decisions complexes cal que... Han passat moltes coses els últims anys a nivell social, a nivell institucional, i, per tant, crec que necessitem, en aquest procés de renovació de càrrecs que començarem avui i que segurament vindran més endavant, que hi hagi la força, el convenciment i l'autoritat perquè puguin exercir, evidentment, la seva feina sense ingerències, sense vacil·lacions, com el millor servei que es pugui fer no només a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, sinó també a tots aquests deures que ara vostè ha apuntat aquí i que n'hi hauran molts més.

Des de la política, des del Parlament, el que hem de fer és ajudar-la; ajudar-la, ajudar-los a que l'autoritat funcioni, a que pugui complir amb els seus objectius i que, doncs, aquesta etapa que pugui començar –si el Ple així ho decideix–, doncs, sigui satisfactòria per a tota la societat i, evidentment, el Parlament compleixi amb el seu deure.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Sí; muchas gracias, presidente. Bueno, pues, en primer lugar, quiero comentar nuestra opinión respecto a la necesidad de tener esta agencia. No nos parece necesaria, pero, bueno, no voy a desarrollar hoy el tema porque tenemos solo tres minutos y queremos hablar de la persona que se presenta hoy como candidata.

Bien, pues lo primero que tenemos que decir es que esta persona viene aquí fruto de un vergonzoso pacto, una vez más, entre los dos partidos que sustentan el Gobierno y el Partido Socialista, ¿eh?, y se reparten los cargos públicos. Bueno, pues el PSC, desgraciadamente, el Partido Socialista, ya nos tiene acostumbrados, pero el que lo hayamos visto otras veces no tiene que evitar que mostremos nuestra disconformidad.

Si vemos lo que dice la ley que regula este organismo, nos habla de que es un organismo independiente –artículo 1, artículo 2–, «que actúa con objetividad y plena independencia de las administraciones públicas». Bueno, no parece que este vaya a ser el objetivo de esta elección, ¿no? Vemos que es una persona claramente partidista, que no va a gozar de ninguna independencia, como así ha quedado demostrado en su vida política.

También dice este artículo 7..., el artículo 7 de esta ley dice que el director debe tener «experiencia en materia de protección de datos». Bueno, yo la he escuchado y, sinceramente, no se lo he oído. No sé si es que se le ha olvidado mencionar sus méritos en el campo de la protección de datos o que, como sospechamos, sencillamente no los tiene, ¿no?

Una reflexión, ¿no? Nos dice también el artículo 5 de la citada ley que esta persona debe «velar por el cumplimiento de la legislación vigente». Y vamos a poner –o se pretende poner–, fruto de este pacto infame, a una persona que si es conocida por la opinión pública es precisamente porque no ha cumplido con la legislación vigente y además ha hecho gala de ello. Creemos que esto, pues, en fin, nos parece vergonzoso, como hemos comentado.

Nos preocupa en qué manos van a quedar los datos de los ciudadanos catalanes, y creemos simplemente que se trata de dar un retiro dorado, ¿eh? –aquello que se suele llamar «cementerio de los elefantes»–, a una persona leal al golpista señor Puigdemont. Eso sí, a costa de los contribuyentes catalanes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. Ara té la paraula, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, la senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí, moltes gràcies. Molt bon dia i gràcies per la seva exposició. Bé, dues coses. Una, és evident que aquest àmbit de la protecció de dades és un àmbit fonamental en el que cal avançar molt encara. Hi ha informes del Síndic de Greuges, hi ha... Llegia ara la «Diagnosi del pla de drets humans», del senyor Jordi Barrat, sobre el dret a la protecció de les dades personals, i és evident que hi ha molt molt camp per córrer, moltes millores a fer –sobretot en clau, també, de participació.

La meua pregunta seria en aquest sentit: com està previst o com té previst que el món acadèmic i el món..., la riquesa associativa que hi ha i d'organitzacions que estan treballant i avançant tant des del món acadèmic com des del món cívic, associatiu, en aquest àmbit, quina veu tindran? Quins espais de participació s'articularan?

Dit això, sí que he de dir també, amb una intervenció global..., com a espai polític ho hem dit, hem fet ja diferents manifestacions al respecte i em toca dir-ho també aquí: nosaltres estem rotundament en contra de com s'ha fet en conjunt tota l'adjudicació de càrrecs, tota la renovació de càrrecs, i avui en tindrem de tres organismes, no?, importants. Tot el dia avui aquí escoltarem els currículums de les persones, però, més enllà dels currículums de les persones, hi ha per nosaltres una mala pràctica que posa en dubte aquestes eleccions en el sentit de que el que s'ha fet és un acord dels grans partits de la sociovergència republicana, els tres partits grans, que s'han repartit el pastís; per dir-ho d'alguna manera, han fet un repartiment de cromos amb tots els organismes que s'han pactat.

Nosaltres estem rotundament en contra d'aquesta metodologia, la metodologia com s'ha proposat, i, més enllà, diguem-ne, de cada una de les persones escollides, el que volem manifestar és el nostre absolut desacord amb aquesta forma en què s'ha procedit per escollir les persones; fórmula que, d'altra banda, doncs deixa una tela de dubte, no?, que afecta totes les persones que han estat escollides per aquest sistema. Només volia també... No sé si respecte a això vostè té alguna consideració respecte com pot afectar-la en el desenvolupament professional d'aquesta tasca el fet de que s'hagi produït amb aquesta metodologia.

Gràcies.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Bé, crec que és evident la situació que estem vivint. El primer gran pacte entre Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i el Partit Socialista no ha sigut un pacte vinculat a l'impuls de polítiques públiques, vinculat a la cerca de solucions davant la situació que estem vivint, sinó que ha sigut un pacte de repartiment de cadires que ens ocuparà avui tot el matí i tota la tarda i que la primera compareixença és la seva. I, pel que sembla, l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, doncs, li ha caigut a Junts per Catalunya. Vostè té una àmplia trajectòria dins de les files de Convergència i Unió i després de Junts –ja ho ha explicat vostè mateixa–, des de l'Hospitalet de Llobregat, diputada al Parlament, consellera, etcètera, etcètera.

Em sembla que és una situació que ens hauria d'entristir, que ens ocuparà tot el matí; per tant, a aquesta faré una intervenció de caire més general. Però que l'únic gran acord que hi ha hagut entre els tres grans partits de Catalunya sigui per repartir-se les principals institucions on es designen membres des del Parlament de Catalunya, em sembla que és, evidentment, una manca de respecte a la situació que estem vivint, i, per tant, centraré la meua intervenció en aquest punt. I és evi-

dent que això tindrà efectes sobre la direcció de serveis públics tan importants com l'Autoritat de Protecció de Dades, que queden totes elles escollides amb membres...

El principal criteri, pel que salta a la vista llegint els currículums, no és un criteri professional, sinó un criteri d'afinitat política, de lleialtat política a diferents partits i de repartiment de càrrecs entre els tres grans partits de Catalunya. Per tant, nosaltres, més enllà de la seva intervenció i més enllà dels atributs que segur que té per dirigir aquesta o qualsevol altra institució, donada la seva trajectòria política, ja li comuniquem que no formarem part d'aquest acord, que hi votarem en contra i que creiem que és excessivament vergonyós –veient la llista de candidats que estarem discutint tot el matí– el repartiment de càrrecs que hi ha hagut segons criteris d'afinitat política.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula de la diputada Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, president. Bé, jo voldria subscriure parcialment algunes coses que s'acaben de comentar per part del grup dels comuns i de la CUP sobre, doncs –també em sembla que el senyor de VOX–, aquest canvi de cromos, canvi de cadires. I voldria afegir-hi..., quan dic «parcialment» és que hi voldria afegir un matís. És veritat que aquesta dinàmica, per desgràcia, està instituïda, és de llarg recorregut a la política espanyola, incloent-hi la catalana. Ara, hi ha canvis de cadires i canvis de cadires. Nosaltres..., jo estic aquí en representació d'un partit que, podent haver fet una martingala d'aquestes la legislatura passada, no la va fer, per la qual cosa crec que tenim un plus d'autoritat per criticar determinades coses que probablement alguns grups, diguem-ne, que ara ho critiquen, doncs, si ho poguessin fer, també ho farien.

I m'agradaria posar en valor que a vegades aquestes coses tenen conseqüències més greus que un mer repartiment de cadires, un ni tu ni jo, i crec que és el cas que ens ocupa. Crec que els càrrecs que, bé, es venen a passejar avui aquí, perquè ja sabem, doncs, que, malgrat que alguns grups ja hem anunciat que hi votarem en contra, els grups que han anunciat que hi votaran a favor... Diguem-ne, això és un acord tancat; per tant, això d'avui, diguem-ne, és o un *teatrillo* o *el derecho a pataleta* dels que no hi estem d'acord. I m'agradaria subratllar la gravetat d'aquest canvi de cromos, perquè, hi insisteixo, hi ha canvis de cromos i canvis de cromos.

Abans de re, voldria enviar una salutació a la senyora Borràs. Senyora Borràs, m'alegro de tornar-la a veure. Ens coneixem de fa anys; jo sap que personalment sempre l'he apreciat, he tingut un «apreci» per vostè. Em sap molt de greu que ens tornem a veure en aquestes circumstàncies. Ara, quan vostè desgranava el seu currículum, jo recordo quan vostè, doncs, iniciava, exacte, la seva trajectòria política a l'Hospitalet –crec recordar que era quan es vàrem conèixer. Vostè era una jove, molt jove, dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya. En aquell moment, el catalanisme semblava una altra cosa. Ningú s'imaginava que arribaríem als extrems de violència institucional, civil i fins i tot violència pura i dura als que ens ha portat el procés.

Jo mai m'hauria imaginat, senyora Borràs, quan la vaig conèixer, que vostè acabaria condemnada pel Tribunal Suprem a una multa de seixanta mil euros i inhabilitació d'un any i vuit mesos per desobediència. I encara això li va sortir baratet, perquè podia haver estat molt més greu la condemna de no ser, diguem-ne, que el senyor Junqueras es va fer càrrec de totes les decisions econòmiques que van envoltar, doncs, la preparació de l'octubre, amb la qual cosa vostè no va haver de respondre d'acusacions de malversació. I també amb la inestimable col·laboració del ministre Montoro, que, bé, ni trobava les urnes ni trobava els diners, vull dir que, vaja, vull dir, si..., no sé, vull dir, a vegades semblava col·laborador necessari de certes coses.

Però, per no desviar-nos massa, senyora Borràs, bé, vostè va estar condemnada per un tema greu, per pressionar funcionaris, diguem-ne, per participar de les institucions en un referèndum il·legal –que m'agradaria recordar, perquè s'oblida massa sovint, que això va generar una gran tensió i una gran violència en la societat catalana. Clar, posar una persona com vostè a portar l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades... Dades que, per cert, encara donen voltes, o sigui, encara ens estem preguntant... Aquest cens universal *il·legal* dels catalans, aquesta mena de cens il·legal per fer un referèndum il·legal i probablement una república virtual il·legal...

El president

Senyora Grau...

Anna Grau Arias

...encara penja *por ahí*.

El president

...hauria d'anar acabant, quan pugui.

Anna Grau Arias

Clar, a mi em sembla... Si, senyors socialistes, vostès creuen que aquest és un acord satisfactori, Mare de Déu Senyor amb què ens podem trobar d'un dia per l'altre. Gràcies.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé, bon dia. Gràcies, president. Bon dia. Benvinguda, senyora Borràs, al que ja havia estat casa seva. I agrair sobretot la clara explicació que ens ha fet de la seva trajectòria. I també m'ha agradat molt que vostè mateixa es fes la pregunta de per què creia que podia ocupar aquest càrrec.

Sens dubte, hi ha hagut dues de les afirmacions que ha fet molt importants, com és la capacitat de lideratge... (*L'oradora assenyala la pantalla que mostra el temps d'intervenció.*) Disculpi, no és que no vulgui més temps, eh?, però que falta el temps, em sembla. (*Pausa.*) No? Bé, vaig fent, eh? (*Veus de fons.*) D'acord. (*L'oradorariu.*) Doncs bé, la seva capacitat de lideratge, el coneixement del món local i també el coneixement en matèria de protecció de dades, especialment perquè, per dirigir una casa com aquesta, el lideratge és important; però sobretot també per la col·laboració que aquesta entitat ha de tenir amb tota la resta d'administracions de Catalunya. I, per tant, crec que aquest lideratge, doncs, ens és realment necessari i important en aquest cas.

Després també feia referència a la importància de la protecció de dades. Jo crec que són molt importants els objectius que vostè s'ha marcat, si dirigirà aquesta casa, perquè la protecció de dades avui en dia ha passat a ser de primer ordre, però sobretot per entendre que les dades són d'un mateix i que tot allò que es pugui fer amb aquestes dades dependrà sempre del consentiment d'un mateix o bé de les normes que ho regulin. I, per tant, crec que és molt important el primer que vostè ha dit de la capacitat dels formadors, de la pròpia persona que sigui conscient de la importància d'aquest control de les seves dades personals. I, per tant, més enllà, com deia, de les sancions, el fet de que es conscienciï la ciutadania dels drets que té en aquesta matèria és d'allò més important. Especialment, també, la referència que ha fet en el cas de la gent gran i de la formació de formadors, perquè és molt important que tothom sàpiga en què es podrà ajudar els ciutadans a fer servir..., a garantir els seus drets.

Ha parlat, sobretot, també del reglament de protecció de dades i de la importància que aquest ha tingut en la legislació europea dels últims anys –de fet, el conseller

Tremosa ens deia que va ser l'estrella del Parlament Europeu els últims anys que ell hi va ser, el reglament de protecció de dades. I ens agradaria potser si ens podria aprofundir una mica més... Sé que tindrà poc temps, però explicar-nos una mica quin és la importància d'aquest reglament de protecció de dades en matèria europea i què fa diferent també una mica Europa, no?, de la resta de països que no han donat la mateixa importància a regular en aquest àmbit.

Per tant, si d'aquí en sortim amb el seu nomenament, desitjar-li molta sort i encerts. I gràcies per la seva compareixença.

El president

Gràcies, diputada. En nom del grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Jordina Freixanet.

Jordina Freixanet i Pardo

Moltes gràcies, president. Bon dia, senyora Borràs. Avui és un dia important per a aquest Parlament perquè el que avui fem aquí hauria de ser rutinari, però durant massa temps no ho ha estat. Durant massa temps aquest Parlament no ha estat capaç de complir amb les seves funcions a l'hora de renovar les institucions catalanes, i avui estem en disposició de fer-ho. Fa poc, la directora sortint de l'agència va comparèixer en aquest Parlament en una sessió molt enriquidora en la que no podíem sinó recordar que la directora tenia el mandat caducat des de l'any 2017 i que nosaltres, el conjunt de diputats i diputades, n'érem els responsables.

Aquesta legislatura ens posàvem els deures de revertir aquesta situació. Al darrer debat de política general –a iniciativa d'Esquerra però amb un ampli consens de Junts, la CUP, el PSC i Catalunya en Comú–, ens instàvem a fer aquest canvi dels representants en aquesta cambra, i avui posem fil a l'agulla, però també ens hem de preguntar avui per què aquest Parlament no ha estat capaç de fer els deures fins ara. I crec que aquí hem de parlar clar: si avui podem avançar és perquè la principal força del Govern com la principal força de l'oposició tenen voluntat d'avançar.

Legislar per a aconseguir institucions amb majories àmplies i independents és difícil. No hi ha una bona solució legislativa, perquè el bon funcionament d'aquests nomenaments no depèn de la legislació sinó del comportament virtuós dels diferents partits i dels actors polítics i socials. Per això creiem que és rellevant que posem èmfasi en aquest ampli acord per tal de desbloquejar les institucions claus en el nostre autogovern i, alhora, també denunciar per què fins avui això no ha estat possible. Perquè molts dels que en fan bandera són els que basen la seva política en el bloqueig constant de les institucions.

Per això celebrem, senyora Borràs, l'ampli acord que la posa a vostè al davant de l'Agència Catalana de Protecció de Dades. Vostè té al davant una feina important, importantíssima: la protecció de dades de la ciutadania té una rellevància creixent i només fa que anar en augment. Per això n'esperem fermesa davant de l'Administració i també proactivitat per a evitar que l'Administració caigui víctima d'actors privats que busquen fer servir la informació ciutadana per al seu ús propi; visió per a col·laborar amb la resta d'institucions i la resta d'administracions amb la seva voluntat de fer de Catalunya un país de dades, i per a buscar els equilibris entre la privacitat i l'alliberament de les dades, entre garantir el dret a la informació i el dret a l'oblit, i utilitzar les dades per a una millora en la ciutadania.

En tot cas, creiem que l'acord que ha fet possible el seu nomenament ha de continuar donant fruits, ha de continuar treballant-se, perquè ens queden molts deures per fer. Fa pocs dies també apuntàvem que els tres eixos són una major difusió, com vostè ha dit, i pedagogia, major monitoratge i la implementació del delegat de protecció de dades a Catalunya.

En tot cas, senyora Borràs, té el reconeixement i l'aval del grup al que represento, i li desitgem tota la sort i tots els encerts en aquesta etapa.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar les preguntes que li han formulat, tindrà deu minuts.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, gràcies a tots vostès per les diferents intervencions, de molt diferent to i contingut, lògicament, i miraré de contestar-los a tots.

Em permetran que no entri en el que entenc que és més un debat parlamentari, les majories o no majories. El que sí que és obvi és que només amb acords es poden tirar elements substancials en el Parlament, en el qual ha d'haver-hi una majoria substancial per fer certs nomenaments. A partir d'aquí, cadascú aquests acords els interpreta una mica com vol.

Respecte a que també hi han hagut diferents persones que han citat, doncs, quin ha estat el meu recorregut polític. Alguns el poden veure en negatiu; altres, en positiu. Tampoc els hi diré res, tots sabem exactament del que parlem, i, per tant, a partir d'aquí, doncs, a treballar.

Sí que hi han hagut elements concrets que m'agradaria..., i crec que és necessari que citi, no? Alguns de vostès han parlat de la necessitat de garantir l'autonomia. Jo m'atreveixo a dir el que diu la llei: la independència de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. Jo crec que m'han demanat que hi posi força, que hi posi convenciment, que hi hagi fermesa, que hi hagi proactivitat, i aquest jo crec que és un element clau i necessari. Si aquest organisme, si l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, no té la capacitat de ser independent del Govern i dels diferents organismes, ens equivocaríem. I, per tant, jo crec que això només es pot fer, doncs, amb professionalitat i amb creure en la pròpia institució, eh? I, per tant, això vol dir, doncs, treballar per tenir un país tecnològicament desenvolupat, però, alhora, en què es respectin al màxim els drets de totes les persones.

Em demanaven també la necessitat, em deien, de ser proactiu, de col·laborar. Parlava –em sembla que era la senyora Dolors Sabater–, doncs, de la necessitat de que el món acadèmic, de que el món associatiu hi col·laborin. Un dels punts que jo he citat –i vull tornar-lo a dir– és precisament aquest. Jo crec que cal treballar en xarxa, que vivim en un món complex i que, per tant, el dret de la protecció de dades és un dret transversal i multidisciplinari. I, per tant, entenc que aquí cal escoltar les diferents opinions.

Aquí alguns de vostès citaven de si al meu currículum, doncs, se'm fa una gran coneixedora de la matèria de la protecció de dades. Jo els hi he explicat el paper que vaig tenir en el moment en què vaig ser consellera, que va ser precisament quan es va tirar endavant el reglament general de protecció de dades, i la implicació que com a consellera vàrem tenir per fer que tothom tingués un coneixement d'aquest, que era un canvi substancial respecte al que s'estava fent en aquell moment. I la necessitat que allà on nosaltres som competents –com a Catalunya, com a autoritat– és que precisament siguin..., doncs tant en l'àmbit del Govern com de les administracions catalanes, hi hagués un coneixement ampli d'aquest reglament que després entraré a citar. Però que...

Per tant, escoltin, jo crec que es podien haver escollit al capdavant de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades dos perfils: un, una màxima autoritat –si m'ho permeten– inclús acadèmica que en aquest àmbit les seves opinions fossin sentència, o, en canvi, escollir una persona que hi tingui coneixement, que tingui coneixement sobre la matèria, però també coneixement sobre allà on s'ha d'aplicar, és a dir, en l'Administració pública, a l'Administració de la Generalitat, a l'Administració, també, local. Això fa que la persona que està al capdavant tingui més capacitat d'escolta, més capacitat d'escoltar les opinions d'altres, dels propis tècnics de l'àmbit universitari, i que, per tant, la seva opinió no es vegi com a única i indiscutible sinó la necessitat de poder –hi insisteixo– teixir entre tothom decisions a vegades complexes. Perquè –no ho dubtin– vivim en un món complex, i més en aquesta matèria, i que cal, per tant, ser, doncs, creatiu a l'hora de prendre decisions.

Jo soc de l'opinió que en aquest àmbit, com en tants altres –podem parlar també de l'àmbit de la medicina–, és necessari tenir equips multidisciplinaris. No només en aquests moments cal una persona absolutament entesa en l'àmbit jurídic d'aquest àmbit concret; cal també tenir la visió d'allà on s'aplica, per què s'aplica i quines conseqüències té. I en quin marc general s'aplica, perquè no és el mateix aplicar-ho en una situació com de pandèmia –temes, doncs, que actualment s'han tirat endavant– que fer-ho en un altre moment. Per tant, hi insisteixo, jo crec que, en un equilibri tan delicat i fi com cal a l'hora de prendre aquestes decisions, cal tenir en compte, segur, lo que és la protecció de dades i, per tant, el dret específic que en aquest àmbit hi ha, però també la necessitat de llibertat de circulació de la informació, la necessitat de que, com a país, puguem progressar en aquesta matèria.

Per tant, hi insisteixo, deixin-me també posar uns exemples, no? En l'àmbit polític hem vist casos, doncs, que en el seu moment també podien ser qüestionats, de que es posessin al capdavant d'algunes conselleries persones que no són estrictament de la matèria. Em venen al cap dos noms –i en podríem trobar tres o quatre–: la consellera Tura, en el seu moment, al capdavant, doncs, de Justícia –no era estrictament de l'àmbit–, i jo crec que no va deixar una mala empremta al capdavant d'aquella conselleria, o el conseller Comín al capdavant de Sanitat, no? Per tant, escoltin, a vegades estrictament ser el més expert en aquella matèria no vol dir que sigui, doncs, la persona més adient, sinó que tenir capacitat d'escolta i de treball amb els professionals, aquest és un àmbit també molt rellevant.

Un altre tema que em preguntaven, no? Em sembla que era la senyora Glòria Freixa que em demanava, doncs, l'afectació de lo que és el reglament general de protecció de dades. És evident que això ha marcat un abans i un després a l'hora d'actuar, no només a l'autoritat sinó també a les entitats..., i a les entitats del nostre país, no? Per què? Perquè obliga les entitats a ser les responsables i a tenir una actitud proactiva a l'hora precisament de protegir aquestes dades. Per tant, en aquest àmbit, jo crec que això és molt rellevant, doncs, veure quines marques, quines pautes ens posem.

Com vostès saben, estem en un món que el context és de revolució absolutament tecnològica, que les dades són en si mateixes un valor, que és l'actiu per innovar. I podríem dir que, en aquests moments, doncs, que en diuen que és la quarta revolució industrial, les dades, precisament, en són l'or negre o el petroli. I, per tant, en aquest context, doncs, tan globalitzat, tan de digitalització i de datificació, hi ha dos models a l'hora d'afrontar lo que és la protecció de dades: per una banda, el que és l'europeu, que és amb el respecte de la nostra societat, del nostre model europeu, dels nostres valors. I, per tant, això posa un accent aquí especial, i ho posa precisament al que és el nou reglament, al reglament general de protecció de dades, no? I aquí jo vull citar, per exemple, lo que és la declaració de principis i drets digitals per guiar la transformació digital de la Unió Europea. Aquests són elements claus els quals ens marquen quina és la pauta que es duu a terme a Europa i quina és en la resta del món.

Vivim en un marc, doncs, que nosaltres creiem que cal protegir, que té present que les dades –les personals i no personals– són també la base de la innovació i que, per tant, el desenvolupament en tots els sectors és necessari, és vital que es pugui dur a terme. Per què? Perquè sabem, doncs, que la intel·ligència artificial és essencial per assolir els Objectius de desenvolupament sostenible del 2030. Però també som molt conscients que això ha de ser perfectament compatible amb lo que és la protecció de dades en aquest marc europeu, que, per davant de tots, nosaltres hi hem posat els nostres valors. Aquesta és la línia que crec que caldrà empenyer des de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

I em sembla, si no m'equivoco, que poc o molt he respost a totes les seves preguntes, que han hagut de ser breus pel poc temps, doncs, que ens hem donat tots plegats.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Borràs. Acabariem aquí aquesta audiència.

Meritxell Borràs i Solé

Molt bé.

(Pausa llarga.)

El president

Si els hi sembla, seguiríem ara...

Procediment per a elegir cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

285-00001/11

...amb les audiències per al procediment per elegir els cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. En primera instància, presentarà la seva proposta el senyor Xevi Xirgo i Teixidor, que –em sembla que ha assistit abans a la compareixença– té deu minuts, en primera instància –aquí davant tindrà..., per seguir el temps que li resta. Doncs endavant.

Xevi Xirgo i Teixidor

Gràcies, president. En primer lloc, voldria començar dient que estic agraït de ser aquí, perquè durant més de trenta-cinc anys que he exercit la professió de periodista he tingut moltes oportunitats de ser en aquest Parlament per informar del que hi passava, però és la primera ocasió en què hi soc perquè sigui algú altre qui informi de la meva compareixença i dels companys que venen al darrere. I creguin que el fet de ser aquí, al meu Parlament i en aquestes circumstàncies, doncs ja és una satisfacció, però ho és encara més ser-hi quan se'm proposa formar part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i que sigui a proposta de tres formacions parlamentàries –a qui vull agrair, d'entrada, a totes tres, que hagin valorat el meu currículum i les capacitats.

Sé –perquè, com deia abans, porto més de trenta-cinc anys fent de periodista, o portava– de les estratègies, dels peatges i dels *a priori* d'algunes formacions, o de totes les formacions, i grups parlamentaris; però voldria creure que –si no és en aquesta ocasió, serà en alguna altra– comptaré amb el vistiplau que vagi una mica més enllà, fins i tot, d'aquestes tres formacions que m'han proposat.

Vaig resumir, perquè així se'm va demanar, el meu currículum, que és el que es deu haver de valorar, en molt poques línies. Però, és clar, resumeixen trenta-cinc anys vinculat al món del periodisme en el sector de la premsa en paper, principalment, però també en l'audiovisual i en l'acadèmic. M'he dedicat sobretot a la comunicació, principalment a la seva vessant pràctica, però també en algun moment a la teòrica.

Aquest és un món canviant. Anys enrere, dèiem, quan es parlava del pas de la televisió a la TDT, que era un món en transformació; simplement ens va faltar dir que era un món en transformació constant, perquè és així i perquè serà així, contínuament, perquè tots hem canviat els nostres hàbits com a consumidors, no només d'informació sinó també d'entreteniment. A hores d'ara, un quaranta-quatre per cent i escaig de la població mirem diàriament la televisió per internet i nou de cada deu hi accedim des del mòbil, i això sol ja diu algunes coses. Què mirem? Continguts de ràdio, de televisió, evidentment, de sistemes d'emissió tradicional; però també de YouTube, de Twitter, de TikTok i de tantes altres xarxes socials que veurem néixer i que en alguns casos ja hem vist desaparèixer. I és per això que la supervisió de continguts em sembla que ha d'anar molt més enllà dels mitjans de comunicació habituals, dels tradicionals, i que, com ja està fent el CAC des de fa uns quants anys, és molt important fer-ho a les plataformes d'intercanvi de vídeos, a les xarxes socials i a les emissions per *streaming*.

Mirin, què he après en aquests anys? Primer, que aquest, el de la comunicació, però també l'audiovisual, és un món molt canviant i que és un sector que cal regular. Segon, segona cosa que he après, que no tot s'hi val. I, si no fos que potser seria un excés de reduccionisme, diria que hi ha un principi bàsic que és aquell de diferenciar la informació de l'opinió, o, el que és el mateix, que els fets són sagrats i les opinions són lliures, no? I això val per a les grans plataformes, per a les televisions, per a les ràdios nacionals, municipals, per a tot el reguitzell d'operadors que hi ha a Catalunya, que sortosament són molts, i per això cal un regulador que ho vigili i que ho vetlli, no?

He conegut aquests anys molts dels operadors de llicències de ràdio i de televisió a Catalunya, i tots passen, en aquests moments, moments molt complicats justament per aquesta transformació constant que els deia al principi. Em sembla que és per això, perquè és un món que no m'és desconegut, que penso que puc aportar i compartir des del CAC alguns dels seus maldecaps i treballar per impulsar algunes iniciatives.

L'any 85 vaig ser un dels fundadors d'una ràdio municipal al meu poble, Cassà de la Selva, i en vaig ser durant un període de temps el director. Eren uns temps molt complicats, plens d'illusió però també d'alegalitats, perquè tot en aquell moment estava per fer. Gairebé quaranta anys després, l'espai radiofònic està molt més regulat, però és evident que queda feina a fer i que hi ha moltes maneres de donar suport als operadors locals i nacionals, i espero tenir l'oportunitat de fer-ho.

Abans deia que no tot s'hi val en aquest terreny. No ho deia només per allò de que els fets són sagrats i les opinions, lliures; ho deia també perquè en matèria de continguts hi ha algunes línies vermelles, i el CAC –i em comprometo a fer-ho també– ha de vetllar pel pluralisme polític i social, però també per la protecció dels menors davant de determinades informacions, per lluitar contra el discurs d'odi o en favor de la igualtat de gènere de mitjans, no? Fixin-se com ha canviat la situació també en aquest mateix Parlament quan aquesta qüestió s'ha regulat, no? Són els informes del consell, que els fa periòdicament, que quan convé serveixen per corregir o per sancionar determinades actuacions.

Si vostès repassen el meu currículum, veuran que també vaig estudiar magisteri, que vaig donar classes de comunicació a la UdG i que hi vaig dirigir dos graus de periodisme escrit. Potser és per això, perquè sempre m'ha apassionat el món de l'educació –i em continua apassionant–, que és una de les grans meves preocupacions, i més en aquest món audiovisual, que va a la velocitat que va, l'impacte d'aquests continguts en els menors d'edat, eh?, perquè nou de cada deu progenitors –i crec que era un estudi recent del CAC– diuen que els menors d'edat poden estar en algun moment exposats a continguts perjudicials. Els nostres fills –tots ho sabem a casa– ja no miren la televisió asseguts al sofà amb el comandament a la mà, no?, miren televisió, miren vídeos, miren els comentaris a les xarxes, i ho fan a totes hores i sovint tot sols, no? Per això trobo que és un encert que el consell monitoritzi els continguts també de les plataformes, però també que engegués el programa eduCAC en el seu moment. Penso que en aquest terreny jo també hi puc fer aportacions.

Els deia abans que he viscut en pròpia pell, com tants altres companys meus, la transformació dels mitjans de comunicació i, és clar, l'explosió dels continguts audiovisuals. Però també penso que aquesta explosió que tots patim, que tots veiem, comporta uns riscos que hem de convertir en oportunitats. Els meus companys i jo accedirem al consell, si així ho decideixen vostès i el Parlament, en un moment clau. Per això penso que també cal parlar d'oportunitats però també d'alguns riscos que s'haurien de regular. No ho penso jo, això ho pensa la Unió Europea, que en dues ocasions recents ha regulat els continguts audiovisuals a Europa. Ho fa per equilibrar aquest mercat audiovisual, que està inundat de continguts nord-americans, i per promoure la diversitat cultural i lingüística, per adaptar-se a l'entorn de les plataformes digitals. Ara s'ha establert aquest trenta per cent de continguts que siguin de producció europea, i cada estat està transportant aquesta normativa.

A Espanya, el Congrés està tramitant –ni que sigui amb molt de retard, amb tres anys– el projecte de llei audiovisual per transportar la normativa. I ho farà de manera que d'aquest trenta per cent de contingut, de producció, la meitat, el quinze, sigui obligatòriament en llengua espanyola. Jo em pregunto: quin percentatge d'aquest percentatge –valgui la redundància– serà obligatòriament en català? Aquest és un tema cabdal, des del meu punt de vista, i no només aquest, eh? Perquè des d'un punt de vista de catàleg que ens trobem a les plataformes i l'altre és la producció de continguts. La llei espanyola sembla que establirà aquest cinc per cent d'ingressos de les plataformes que haurà d'anar destinat a les produccions audiovisuals espanyoles. A banda que em sembla poc, particularment –perquè hi ha països que han establert un deu, un quinze o un vint–, em pregunto també quins percentatges d'aquests hauran de ser en basc, en gal·lec i, evidentment, en català, no? Aquesta és una oportunitat que, si passa de llarg, no es tornarà a repetir en molts anys.

Deixin-me dir que és molt important que a Catalunya hi hagi una televisió pública com és TV3, que tingui el paper clau que ha tingut i que s'adapti als recursos i als canvis d'hàbits dels nostres espectadors; però ho és també que tot això que és nou –les plataformes, les xarxes de distribució de vídeos– tingui present també la nostra llengua. El darrer informe del CAC, crec que era de la setmana passada, parlava d'un 0,5 de català a Netflix, que em sembla una dada demolidora. I no és només això, jo crec que la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència ho ha de vetllar, i allà on hi hagi una autoritat reguladora, com és el cas d'Andalusia, del País Valencià i de Catalunya, ha de permetre que aquesta pugui exercir les seves competències.

I ja acabo. Però és que em sembla que és un dels reptes més importants que tenim en aquests moments, i és que de com s'acabi aquesta discussió de la llei audiovisual, de la catalana i de l'espanyola, en gaudirem o en patirem les conseqüències durant anys. Per això em sembla que el CAC, i aquest Parlament, ha de treballar –potser ho he dit anteriorment, ho he citat– perquè la llei de comunicació audiovisual de Catalunya també es desencalli i contempli aquestes situacions.

No vull –i sembla que no puc, mirant el temps– allargar-me més. Acabo només amb una obvietat, i és que, si compto amb el seu vistiplau –que espero que sí–, no dubtin del meu compromís amb el codi del CAC, amb el codi ètic del CAC, i que compliré amb tots els requisits, i que els meus companys i jo vetllarem pel compliment de les normes regint-nos sempre pels principis de pluralisme, neutralitat i llibertat informativa. I ja els avanço, en aquests nou segons que em queden, la meua intenció –si soc escollit president– de demanar el més aviat possible una nova compareixença a la comissió per explicar-los amb més detalls, d'aquí a poques setmanes o mesos, els eixos centrals i els objectius d'aquesta nova etapa del CAC que compto compartir i, sobretot, consensuar amb la resta de membres.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Xirgo. Ara serà el torn dels grups parlamentaris per un temps de tres minuts cada un d'ells. Per començar, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor David Pérez. Ja es pot treure la mascareta, si vol.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Moltíssimes gràcies, senyor Xevi Xirgo. Encantat de conèixer-lo. Ens ha interessat molt, de la seva intervenció, aquesta part de la informació, no? Avui en dia, els joves, a través del seu mòbil, reben un volum infinit d'informació, i a través de Twitter, a través de les xarxes socials, a través dels diferents canals. I, efectivament, és molt complicat per un jove, també, saber diferenciar el que és informació del que és un *fake* o del que és simplement opinió. I jo crec que, d'alguna manera, el CAC, el regulador, podria ajudar també els joves o els pa-

res a veure de quina manera facilitem aquesta possibilitat de tenir uns mitjans que siguin..., de saber observar el que són els mitjans, que siguin fiables a l'hora d'informar-se. A la nostra època era molt senzill: hi havien un parell o tres de canals de televisió, hi havien uns mitjans de premsa escrita, unes ràdios... Avui en dia tot això ha canviat moltíssim. Com molt bé vostè deia, l'allau és molt important.

Però, de cara a la informació, aquesta obligació que tenim des dels mitjans públics de tenir una informació que sigui veraç, que sigui objectiva i que sigui plural, es miri com es miri, no s'està donant o no és la facilitat que tenen els nostres joves. Per tant, senyor Xirgo, m'agradaria si pot aprofundir una miqueta més en de quina manera aconseguim aquest esperit crític, també, en la nostra joventut, tan necessari en aquests moments, o aquesta capacitat per detectar discursos d'odi o discursos que puguin ser masclistes en les diferents xarxes.

I, per últim, em quedo amb una qüestió que vostè plantejava que per mi és molt rellevant. A l'anterior etapa del CAC, moltíssimes de les votacions es van aprovar pel vot de qualitat del president. Vostè deia al final que li agradaria consensuar la major part de qüestions que es puguin plantejar en el si del CAC. Per mi, per nosaltres, això és molt important, i en aquest sentit també facilitarem tot el que pugui ser possible de que els acords es puguin prendre per unanimitat, eh?, o per la majoria més important que es pugui. Això, lògicament, depèn també una mica de nosaltres, però sobretot, senyor Xirgo, també depèn molt de vostè.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Ara, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. I bon dia a vostè també, senyor Xirgo. Bueno, empieza la temporada de *Juego de tronos*, el reparto de sillas. Y parece que en el caso del CAC pues Junts se lleva el primer premio en esta tómbola, se lleva el gordo, ¿no?, la presidencia de este Consejo del Audiovisual de Cataluña.

Mire, una de las funciones, de hecho, una de las principales funciones que tiene el Consell de l'Audiovisual de Catalunya es garantizar, ¿no?, los principios de libertad de expresión, libertad informativa, de pluralismo, de neutralidad, honestidad informativa, así como la libre concurrencia en este sector. Y yo me pregunto, señor Xirgo, qué atisbo de neutralidad, de libertad, de pluralismo, de rigor informativo puede aportar usted en la presidencia de este... –posiblemente–, del Consejo Audiovisual de Cataluña.

Porque usted..., lamento decir –yo creo que muy probablemente no me equivoque– que usted no está aquí por méritos propios, o sea, usted está aquí por dos motivos, principalmente. En primer lugar, por ser el biógrafo de un delincuente que huyó metido en un maletero; escribió usted esas dos grandes obras de las aventuras de Puigdemont a la fuga en Bruselas y toda esa experiencia rocambolesca que vemos a diario en la huida de este presidente. No sé, señor Xirgo, si no le ha ido muy bien a usted la venta de estos libros, que ha tenido que recurrir a sus amiguetes para obtener este puesto y cobrar un buen sueldo en la presidencia del Consejo del Audiovisual. Y el segundo motivo: usted también ha sido uno de los grandes propagandistas del separatismo aquí en Cataluña desde la dirección del periódico de *El Punt*, un periódico que tiene una clara posición a favor del separatismo.

Usted y los que conformen este nuevo CAC son los que van a ser los encargados de regular estas líneas, ¿no?, como he hecho mención, de la información, del pluralismo. Y la verdad es que dudamos –dudamos– de que esta renovación vaya a aportar algo diferente a lo que hemos visto hasta ahora con el señor Loppacher.

Ha hecho... Para hacerle una pregunta: señor Xirgo, ha hablado usted de líneas rojas, de ciertas líneas rojas que, en su opinión, pues existen en los medios de comu-

nicación, y me gustaría saber cuáles son estas líneas rojas con relación a los medios de comunicación públicos de Cataluña, de la corporación.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Bé; molt bon dia i moltes gràcies per la seva compareixença. Bé, ja és conegut i ho anirem repetint al llarg de la sessió, perquè, independentment de la persona que s'assegui aquí a presentar-nos el seu currículum, nosaltres fem, diguem-ne, una esmena a la totalitat al procediment que s'ha fet per a aquesta elecció, no? Nosaltres ens oposem frontalment a que una cosa que era tan necessària, era tan imprescindible, fer aquesta renovació, s'ha dit abans... Per fi tenim aquesta renovació, però resulta que la fem fruit d'un acord polític entre els tres grans partits al Parlament, els dos del Govern i el Partit Socialista, el que nosaltres anomenem la sociovergència republicana. I torna a ser el mateix de sempre: el repartiment de cromos, el repartiment de càrrecs vinculats als partits polítics per tenir control polític –control dels partits, no control de la pluralitat política que representa el Parlament, sinó control dels partits en els organismes; en organismes tan, tan i tan importants, i sobretot en el moment que afrontem ara, com seria el del consell de l'audiovisual.

Jo em llegia ara..., i li volia preguntar si vostè és coneixedor, no?, de tot aquest manifest que van signar quaranta entitats i més de cent cinquanta periodistes, i de l'informe que ha fet també el Sindicat de Periodistes de Catalunya sobre aquestes renovacions, que fins i tot, doncs, remarca que són contràries a la llei audiovisual pel fet de que es demana que hi hagi aquest consens i que aquesta..., les renovacions del CAC i també del consell de mitjans audiovisuals han d'estar emmarcades en la governança i en l'especificitat de l'audiovisual, han d'estar..., van donar molta importància al consens parlamentari per aconseguir uns òrgans que realment donin resposta a les necessitats del moment.

Nosaltres –ja ho he dit–, independentment de cada persona, estem en contra d'aquest procediment de repartiment de cromos. I, en tot cas, sí que li faria la pregunta de si és coneixedor d'aquest manifest i què en pensa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Agraït per la seva exposició. Estic una mica sorprès –és la primera vegada que participo en una comissió de renovació dels càrrecs– per les seves intervencions, perquè jo no poso en dubte la seva vàlua professional ni les seves propostes. El que sí que és cert és que vostè no està aquí per la seva vàlua professional ni per les seves propostes; vostè està aquí perquè hi ha hagut un pacte entre tres formacions polítiques per repartir-se els mitjans públics de comunicació de Catalunya. I el partit al que vostè defensa i que el defensa vostè s'ha emportat la presidència. I aquesta és la trista veritat. Vull dir, vostès avui es presenten aquí fonamentalment per les afinitats amb els tres grans partits polítics de Catalunya.

Abans d'entrar en aquesta comissió, rebia un dels molts tuits que hem rebut aquestes setmanes arran d'aquesta renovació, un d'ells el del Sindicat de Periodistes de Catalunya, que diu textualment: «Reclamem als diputats i diputades, especialment als del PSC, als d'Esquerra Republicana i als de Junts per Catalunya, que es repensin nomenar Xevi Xirgo president del CAC, el més escandalós del pacte tripartit per a unes renovacions contràries a la llei audiovisual.» Què li sembla que el

Sindicat de Periodistes de Catalunya faci aquesta valoració sobre el seu propi procés d'elecció?

Jo crec que aquest procediment d'elecció és evidentment un repartiment sense escrúpols dels mitjans públics audiovisuals que afectarà el seu prestigi, que ja és una dinàmica que arrosseguem des de fa molt. Crec que el prestigi dels mitjans públics a Catalunya fa anys que està tocat. El que passa és que avui el que s'evidencia és que sempre és fàcil refer els consensos entre partits abans que ser ambiciós a l'hora de repensar-los. Nosaltres ja li anticipem que som contraris a aquest procediment, i ja li anticipem que en el proper Ple votarem en contra de la seva elecció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gracias, señor presidente. Bueno, aquí se ha hecho un elogio de la voluntad de pacto. A ver, pactar cualquier cosa no siempre implica avanzar, a veces implica retroceder. Si uno lo que pacta es rehabilitar inhabilitados, colocar manzanas podridas del *procés* y engañar a la ciudadanía, licencias de edad, hacer plenos fantasma sobre inhabilitación o no de diputados que ya no lo son, en fin, yo creo que el desprestigio de esta cámara avanza a toda velocidad.

Me sorprende mucho... A ver, admitiendo que el cambio de cromos, el cambio de sillas, es una práctica desgraciadamente habitual entre ciertos partidos, me sorprenden las tragaderas del Partido Socialista en este asunto. Quien procesista se acuesta, deshonorado se levanta.

A ver, en el caso que nos ocupa del señor Xirgo, a mí me da igual que usted haga biografías de Carles Puigdemont o del Pato Donald; sinceramente, es lo que menos me preocupa de su perfil. Me preocupa bastante más que todo el mundo vea normal poner al frente del CAC a una persona sancionada por este organismo –sancionada por este organismo–, o sea, por incumplir la normativa del CAC; encima, a precio de amigo, porque la sanción por la que se le sancionó..., podía haber sido multado hasta con noventa mil euros. Se lo dejaron en doce mil euros –es verdad que con el voto en contra de tres consejeros. Hay unanimidades, o sea, que no siempre son deseables.

Concretamente, usted fue sancionado por incumplir el compromiso de programación de proximidad *de la televisió d'El Punt Avui*. Esto, que parece una tontería, no lo es, porque nos hace temer que usted sea digno heredero del señor Loppacher, que, bueno, ha repartido licencias de radio como quien reparte peladillas o Conguitos a los amiguets, no siempre ajustados, o, mejor dicho, casi nunca ajustándose a las exigencias de la normativa de la ley audiovisual y del CAC. O sea, se han privatizado de manera oscura licencias de radio municipales a las que no se les han exigido compromisos, no ya de programación de proximidad, sino incluso de esas cuotas de catalán que ustedes tanto reclaman. Pues hay gente que, por su proximidad al régimen, está exenta de ni siquiera programar en catalán los mínimos que exige el CAC.

Entonces, no sé, yo para usted tengo dos grandes preguntas: ¿usted seguirá en la esforzada tarea del señor Loppacher de ayudar a crear un imperio radiofónico «puigdemontista» en las provincias de Girona, sobre todo, o sea, privatizando mal e ilegalmente radios municipales? Y, ya puestos, me dicen mis fuentes..., me gustaría si usted puede confirmar o desmentir que, cuando se montó la televisión de *El Punt Avui*, usted solicitó un crédito al Institut Català de Finances de 120.000 euros que nunca devolvió. Me gustaría saber si puede confirmar que esto es así o desmentirlo.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari –atès que el Grup Mixt no hi és– de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Benvingut, senyor Xirgo, en aquesta compareixença per al seu futur nomenament. Bé, jo crec que ha exposat degudament i llargament totes les seves característiques, tot el que l'avalua a vostè per poder ocupar aquest càrrec. Crec que qualsevol que hagi seguit la seva trajectòria podrà veure que és la persona que, almenys des de Junts per Catalunya, considerem que ha d'ocupar aquest càrrec, no només per la seva llarga trajectòria en temes de mitjans, sinó també per la seva tasca de docent a la Universitat de Girona, que creiem, a més a més, que no només demostra capacitat de gestió sinó també passió per la seva feina i també compromís.

Jo crec que no serà fàcil. Ho ha explicat bé i també li ha preguntat el diputat socialista sobre l'adaptació, no?, d'aquest món audiovisual a les noves tecnologies, que entenc que no ha de ser gens fàcil perquè és una adaptació continuada i ràpida que requereix molta precisió i estar constantment al dia de totes les novetats. I, per tant, valoro que vostè hagi parlat de l'eduCAC i de la monitorització dels mitjans, sobretot per protegir aquests menors que estan constantment exposats a tot aquest món.

En segon lloc, m'agradaria donar-li tot el nostre suport com a grup parlamentari des del Parlament al que vostè ha plantejat de tirar endavant aquesta llei audiovisual. Crec que tots els grups que ens acompanyen avui han parlat més de com es distribueixen aquests càrrecs –que, al final, com hem dit, és una qüestió de majories i de responsabilitat–..., sinó que ningú ha parlat de la situació del català i d'aquest zero i mig per cent que vostè mateix ha comentat que es veu a Netflix, que és el que, almenys, constantment miren els meus fills. Per tant, l'hi agraeixo i li dono tot el nostre suport per tirar endavant aquesta llei audiovisual des del Parlament de Catalunya, que considerem indispensable perquè la nostra llengua sobrevisqui.

Crec que hem viscut altres moments en aquest país on la nostra llengua era pràcticament inexistent als mitjans, com als anys vuitanta, quan s'engega Catalunya Ràdio, quan s'engega Televisió de Catalunya. I crec que va haver-hi gent valenta i compromesa que va decidir tirar això endavant, més enllà de l'ús social del castellà en aquell moment, i es va apostar per això, el que va fer que acabéssim jugant al pati amb vocabulari català que no s'havia fet servir mai abans gràcies als mitjans audiovisuals. I, per tant, necessitem això per sobreviure.

El seu compromís amb el català és absolutament insubornable. Jo li vull agrair la seva tasca al capdavant del diari *El Punt Avui*, que és el diari que ha entrat a casa meua des de ben petita, cada dia a la bústia de casa meua. I crec que sense diaris com el seu, valents i compromesos amb la nostra llengua, doncs no hauríem arribat on som en la normalització d'aquesta llengua. Per tant, encoratjar-lo a que pugui fer la seva tasca, si és escollit en el proper Ple, i al seu costat per a tot allò que pugui necessitar.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Bon dia, senyor Xirgo; benvingut al Parlament. També donar la benvinguda a la resta de persones candidates, doncs, que anirem escoltant durant aquest matí.

Aprofitant que aquesta és la primera d'aquestes cinc compareixences, voldria posar una mica de context, perquè som davant de cinc compareixences i no sis –recordem, doncs, que l'estructura del CAC ha variat respecte a l'anterior estructura. I, després d'escoltar algunes de les qüestions, dels plantejaments que s'han fet aquí, jo també voldria recordar que el canvi de normativa que es produeix l'any 2019 fa que avui, doncs, haguem d'escollir els membres que integraran el Consell de l'Audiovisual de Catalunya per part de dues terceres parts del Parlament, ampliant d'aques-

ta manera la majoria necessària anteriorment, no?, que recordem que només calia la majoria absoluta en la segona volta. Per tant, que dues tercers parts del Parlament donin suport a aquestes persones jo crec que, en tot cas, el que dona, doncs, és aquesta voluntat d'amplis consensos que ha tingut sempre la legislació catalana en matèria audiovisual.

També voldria posar de relleu –ho feia abans la meua companya Jordina Freixanet, no?– el fet de desbloquejar unes institucions que estaven bloquejades des de fa molt temps i, per tant, la necessitat, com vostè mateix deia, d'adaptar, de donar resposta a les necessitats que tenim actualment en matèria audiovisual, que són moltes.

També voldria posar en valor que tindrem un Consell de l'Audiovisual de Catalunya al màxim de paritari possible; també és un dels canvis normatius que es va introduir el 2019 –fins ara no era així. Per tant, entenem que un organisme que ha de vetllar per la pluralitat; per la presència de dones, també, en els mitjans de comunicació i fomentar-ne aquesta presència..., doncs és important també que des dels membres del consell audiovisual es doni aquesta imatge i aquesta presència, també, de dones. En aquest cas seran tres homes i dues dones, i esperem, doncs, que aquesta paritat es pugui mantenir en el futur –de fet, així ho indica la llei.

N'han parlat alguns dels companys que m'han precedit: estem en un moment de cruïlla en el tema audiovisual. Tenim la llei audiovisual espanyola en plena tramitació; també la llei audiovisual catalana, que també ha iniciat els tràmits per part del Govern de Catalunya, i tenim molts reptes en aquest sentit. Vostè, en aquests deu minuts de compareixença, doncs ja ha exposat algunes de les prioritats que es fixen en el consell audiovisual, però m'agradaria si pogués detallar-ne una mica més.

Els companys feien referència a com protegir la ciutadania, especialment els més joves, d'aquests discursos d'odi, d'aquesta desinformació creixent. Jo li voldria preguntar també com es vetlla per garantir aquesta pluralitat i aquesta diversitat en els mitjans de comunicació. I també, des del punt de vista internacional –sabem que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha estat un òrgan regulador pioner no només a Catalunya sinó també a l'Estat espanyol–, com s'incrementa la presència del Consell de l'Audiovisual de Catalunya en òrgans com l'ERGA, no?, com es pot treballar en aquest àmbit internacional.

Reiterar, com ha fet la companya Glòria Freixa, el nostre suport per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a tota la feina que vingui per endavant.

I ja acabo, president.

El president

Gràcies, diputada. Ara el senyor Xirgo tindrà deu minutets per respondre les preguntes que li han formulat.

Xevi Xirgo i Teixidor

Molt bé. Gràcies pels comentaris, per les reflexions, i alguns elogis, no? He entès que la compareixença d'avui és per preguntar sobre aquests dubtes professionals que sobre mi puguin tenir, perquè poguessin conèixer la meua opinió sobre el paper i les funcions del consell audiovisual. Bé, i és per això, per respecte a la funció d'aquesta comissió, que em sembla que no entraré –que no ho he de fer– a contestar algunes qüestions que trobo més pròpies del terreny personal que del professional, no?

Senyora Sabater, soc coneixedor del comunicat que deia. No sé si em toca a mi valorar aquests acords, més enllà de que em sembla que molts dels càrrecs que aquests propers dies es renovaran estaven caducats des de feia molt de temps i que tampoc era una situació del tot normal, no? Deia que a mi el que m'agradaria és que em jutgessin per la trajectòria professional, si volen, la que he tingut fins ara; però sobretot per la que tindrem a partir d'aquesta nova etapa que engegarem amb els companys que hi ha aquí al darrere, no? Sap greu –no els hi negaré– que ventilin, a vegades, trenta o trenta-cinc o quaranta anys de trajectòries en dos segons, en dos segons i amb segons quin to, però ho entenc, no? De tota manera, jo els convido a valorar el

que sigui la nova etapa, perquè estic convençut, per les converses prèvies que hem tingut amb alguns dels aspirants a consellers –poques i breus encara en aquests moments–, que encetarem una etapa amb molts reptes i que hi anem tots, jo el primer, molt convençuts de la rellevància d'aquest organisme i de la feina que hi podem fer.

Jo no demano ni demanaré mai que els mitjans de comunicació pensin d'una determinada manera. Justament en això consisteix la llibertat d'expressió, en permetre la pluralitat i en defensar el dret a pensar com un vulgui, no? Potser el senyor de VOX no m'ha escoltat abans quan parlava dels límits. Jo dic, escolti'm, a la meua intervenció inicial he parlat dels delictes d'odi, de la igualtat de gènere, de la veracitat de les informacions, i em sembla que els límits estan molt marcats, eh? I aquesta defensa de la pluralitat, no?, de la llibertat informativa, és un dels objectius que sembla que no està renyit amb el que pensi cadascú, eh?, em sembla que de cap manera, perquè estic convençut que tots els membres que hem estat proposats per formar el CAC pensen d'alguna manera i que tots sabrem diferenciar i exercir de la manera més neutral, vaja, o segura, diguem-ne, no? Ho dic perquè, clar, si al fons, si ho girrem, dic: és que pensar d'una determinada manera l'invalida a un per ser membre del CAC i, en canvi, pensar d'una altra manera el fa millor candidat? A mi em sembla que seria una democràcia ben estranya, i em sembla que per això he d'insistir en que tots els que hi anem complirem amb els preceptes del CAC, i que el que hem de fer és obrir una nova etapa, no?

A Catalunya –ho deia abans em sembla que era la diputada de Junts– hi ha un mapa audiovisual molt divers i plural, no?, i jo crec que hem d'ajudar aquests operadors en aquests moments que són molt complicats. Hem de ser conscients, i tots ho sabem, que a Catalunya hi ha molt de talent en l'àmbit local, en l'àmbit nacional; tots sabem de grans professionals que han començat la seva carrera en una ràdio, una televisió local i que han donat la volta al món. La Rosa Molló, que ens acompanya avui, que compareixerà després, n'és un exemple, no?, com de Ràdio Vilafranca, em sembla, ha acabat donant la volta al món per a Televisió Espanyola, no? I, com ella, tants d'altres, no? Per això penso que des del CAC hem de treballar per potenciar aquest talent, per descobrir-lo i per cuidar-lo.

A nivell nacional, una de les propostes és aquest *hub* audiovisual que fa temps que se'n parla, no?, que seria capaç d'atraure aquestes plataformes i empreses tecnològiques i que impulsés la producció, per exemple, de les indústries del videojoc i de la realitat virtual, que a Catalunya són capdavanteres.

No descobreixo res de nou si parlo d'un producte emergent que són els *podcasts*, no?, que és aquest mitjà de comunicació, pràcticament, que té gran força i que en som capdavanteres, que també hauríem de saber-lo cuidar i incentivar-lo. Per què ho dic, tot això? Home, perquè la distribució de continguts és molt important; també és molt important la regulació que se n'ha de fer des del CAC. Però ho és sobretot, no?, la qualitat dels productes, perquè, per més lleis i per més normatives que fem o que apliquem, perquè un producte funcioni ha de ser bo, i em sembla que aquesta també és una de les funcions del CAC.

Tots donem per fet que TV3 o les altres televisions i ràdios, no?, que emeten en l'àmbit nacional fan una gran feina, que tenen molta feina a adaptar-se a aquesta realitat canviant, que s'ha transformat no només la seva manera de veure's i escoltar-los sinó també la seva realitat dels ingressos, tenint en compte com també està canviant el món de la publicitat. Si això és complicat, encara ho és més en el món local, i crec que el CAC ha de ser molt conscient d'aquesta feina, de la que estan fent ràdios i televisions d'àmbit local, que gestionen una informació de proximitat que d'altres no tenen en compte i que és tant i més important que l'altra, no? Els meus companys de viatge –és el cas també d'en Miquel Miralles, un gran coneixedor d'aquest àmbit en el món de les ràdios– en són molt conscients, i el CAC n'ha de ser sensible, no?

Quant als joves, que em preguntaven el diputat del PSC i crec que d'Esquerra Republicana, no?, jo crec que l'allau d'*inputs* que els arriba és bestial, i aquest és un

tema que a mi m'ha preocupat molt. El tractava quan feia classes a la universitat, i això que eren alumnes més grans, no?, per donar-los eines per diferenciar i advertir-los de com se separa això que en diem el gra de la palla. Perquè l'educació dels nostres fills no sé si ha d'anar només de la mà d'aquests controls parentals que hi ha a les plataformes; s'ha d'anar una mica més enllà, perquè la quantitat de missatges que reben a hores d'ara no té res a veure amb el que nosaltres rebíem quan teníem la seva edat, no? Pensen que a YouTube, per exemple –si la dada no la tinc mal arxivada al cervell–, es penguen unes cinc-centes hores de vídeo cada minut, no? Això vol dir el que vol dir, diguéssim, la quantitat d'*inputs* que reben. I ja no parlem de xarxes com TikTok, que ja no comptem per milions sinó per bilions, eh?

Nosaltres ens hem format, tenim una certa edat i som capaços de separar-lo, aquest gra de la palla, em sembla, oi? –no sempre, eh?, pel que veig. S'imaginen l'impacte d'algunes d'aquestes informacions en nens i en adolescents? Aquest és un problema que el CAC ja hi treballa, i no seré jo qui digui «guaita, hem de fer...», sinó perquè el CAC està fent ja moltes funcions en aquest terreny. Però penso que un dels objectius seria aprofundir-ho, no? Jo crec que no podem contactar directament amb les famílies, i sembla que la manera més clara per arribar-hi és a través de les escoles. El CAC ja elabora un material didàctic en aquest sentit, i em sembla que Roger Loppacher ja ho estava fent en aquests moments. Es podria anar més enllà, i el CAC i el Departament d'Educació podrien anar una mica més endavant en aquest terreny, no?, perquè és en aquesta etapa d'escola quan assentem les bases d'alguns comportaments de futur.

Tinc uns segons més. No els sabré contestar totes les qüestions, probablement. L'Anna Grau em comentava sobre el tema de la televisió d'*El Punt Avui*. Jo li deia que m'agradaria més mirar més endavant que més endarrere, però és evident que hi soc i que, per tant, algunes coses em sembla lògic contestar-les. Jo a El Punt Avui Televisió hi vaig fer més de director de comunicació i de continguts que no de gestió –no era empresa, diguéssim, no? Tinc entès que *El Punt Avui* va complir tots els compromisos i està complint amb l'Institut Català de Finances. I, en tot cas, li dic que una de les proves..., si *El Punt Avui* va ser sancionat –que ho va ser en un moment determinat–, justament deu ser una de les proves de que el CAC funciona, eh?, i de que l'organisme regulador existeix i hi ha de ser.

Però, hi insisteixo, a mi el que em preocupa més és tot el que fem a partir d'ara, aquesta unanimitat que hauríem de buscar en la gestió del CAC, que abans en parlava el portaveu del PSC, no?, de que a la darrera etapa, doncs, hi ha hagut molts vots particulars, moltes discrepàncies. Penso que, de les poques coses que hem fet aquests dies amb la resta de membres, és encarar la nova situació amb voluntat d'arribar a acords, de que la unanimitat tant de bo sigui en la majoria de qüestions, i, si no és en la majoria, jo diria que gairebé –gairebé– serà en la majoria, no?

En tot cas, per acabar, crec que el CAC, en definitiva, sí que és cert que té un paper clau en la gestió de les seves competències reguladores, que per això també hi és, no?; té un paper clau en la tramitació de les llicències, de la supervisió de continguts, per fer-los complir quan calgui. Però, sobretot, el CAC ha de fer un gran esforç pensant no només en això, en els emissors de continguts, sinó que crec que també en els receptors d'aquests continguts, eh?, en els qui els reben, que són els que ens haurien també de preocupar.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Xirgo. Donaríem per acabada aquesta audiència. I hauríem de passar a la segona, un cop hagin netejat...

(Pausa llarga.)

Ara és el torn de la senyora Rosa Maria Molló. Li demano que s'atansi a la taula. *(Pausa.)* Bon dia. Ja ha vist com va la cosa. Per tant, començaríem aquesta audiència. Té la paraula per un temps, en la primera intervenció, màxim de deu minuts.

Rosa Maria Molló Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Els agraïxo a tots l'oportunitat que em donen d'adreçar-me a vostès. Gràcies especialment a les forces polítiques que han proposat el meu nom per a formar part del CAC. I a tots, independentment de qui m'hagi proposat o no, els vull dir ara mateix que, si tinc l'honor de ser ratificada pel Parlament, assumiré la meua responsabilitat de l'única manera que sé, amb passió, humilitat i absoluta dedicació per a contribuir a donar un pas endavant i sortir junts de l'impàs d'aquest crucial moment en què vivim com a societat i com a país.

Ens donen uns minuts per a parlar de la nostra trajectòria professional i per a demostrar la nostra capacitat i competència per al càrrec. Ja han vist, per la informació que els han passat, que en quatre dècades de professió he combinat, des de l'inici de la meua carrera, l'exercici del periodisme amb la direcció i gestió d'equips, tasques que he desenvolupat fonamentalment a Radiotelevisió Espanyola i com a consultora a una empresa de *management* internacional especialitzada en economies emergents. M'agrada transformar i m'agrada construir, i cap de les dues coses es fa en solitari.

En línies generals, els diré que, en un món que prioritza l'especialització, jo no m'amago de ser una ment multidisciplinària; no només no me n'amago, sinó que en presumeixo. Gaudeixo combinant i cultivant diferents habilitats perquè m'enriqueixen personalment i enriqueixen també la feina que faig i les organitzacions per a les que treballo. Com a professional, soc el resultat del que anomeno «les meves tres ces», el tríode que sosté les meves grans passions: comunicació, cultura –quant a transformació cultural– i canvi –gestió del canvi organitzatiu–, tres camps que he anat forjant al llarg dels anys amb molt de treball, però sobretot amb grans dosis de compromís, col·laboració i un fortíssim sentit de comunitat global.

Emfatitzo aquesta amalgama d'interessos que em caracteritzen perquè la majoria de vostès probablement només coneixen la meua part més pública, la que fa televisió o la de la corresponsal internacional o de guerra. I sí, és veritat que la meua visió de la societat ve marcada per la meua experiència internacional, però no tant per l'experiència en si mateixa sinó per la possibilitat que això m'ha donat de conèixer persones amb realitats i perspectives diferents.

Mirin, jo, afortunadament, he tingut l'oportunitat de viure des de les misèries més míseres a les riqueses més riques, i he comprovat que, des d'orient a occident, als nords i als sud, tots –absolutament tots– volem el mateix, una cosa molt senzilla, en realitat: volem ser vistos i volem ser escoltats. Per això no concebo un món que no sigui divers i inclusiu, perquè només d'aquesta manera es pot donar resposta al sentiment de pertinença que tothom té dret a que se li reconegui. En el fons, les societats no funcionen gaire diferent de com funcionen els equips i, si per a augmentar la motivació, la cohesió i el rendiment dels equips ens hem d'esforçar a millorar la competència, l'autonomia i també la relació dels seus membres, el mateix –exactament el mateix– hem de fer quan volem augmentar la cohesió social. I en això els mitjans de comunicació, en general, i els audiovisuals, en concret, hi tenen molt a veure i, sobretot, molt a fer.

Vivim un moment molt interessant de profunda transformació en el món audiovisual: la comunicació s'ha digitalitzat, hem incorporat noves plataformes de transmissió i hem adoptat nous hàbits de consum. Però tot passa tan ràpid que encara no som conscients del tot que estrenem una nova era. I, com sempre passa en un moment de canvi, no tothom sobreviurà ni tothom sabrà adaptar-s'hi. Hem d'aprendre nous llenguatges tant en l'emissió com en la transmissió i la recepció, també nous llenguatges de relació, i res de tot això no és igual de fàcil per a tothom ni tothom tampoc té les mateixes oportunitats per a adaptar-s'hi. És responsabilitat nostra culturalitzar en aquests nous llenguatges i en les noves regles de joc, com deia el meu company Xevi Xirgo, perquè ningú es quedi exclòs.

Si vostès em donen la seva confiança, faré tot el que estigui al meu abast per a sumar amb els meus companys esforços, treballar junts en aquesta direcció. Ho podem fer si concentrem els esforços en les coses que realment importen. Crec fermament en el poder de les idees i de la gent i en aquesta capacitat transformadora que dona la unió entre tecnologia i talent; crec en la contribució dels entorns diversos com a motors d'innovació, d'intercanvi de riquesa intel·lectual i reinvençió per a construir un món millor.

La primera vegada que vaig poder posar en pràctica la meua filosofia de treball i també la meua manera d'entendre la vida va ser tot just acabat Periodisme. Havia estudiat compaginant la carrera amb diferents feines, i una d'elles va ser a Ràdio 4, una emissora –sigui dit de pas– de la qual sovint oblidem la gran contribució que ha fet i fa per a la riquesa del sector audiovisual a Catalunya en català. Doncs bé, com els deia, estant a Ràdio 4, em va arribar una proposta que, sense saber-ho en aquell moment, marcava el meu futur. Em van oferir, com ja comentava abans en Xevi també, la direcció de Ràdio Vilafranca del Penedès. En aquells moments, només emetia cinc, sis hores de música, no ho recordo ben bé. L'encàrrec que em van fer arribar era convertir-la en una emissora generalista d'emissió permanent.

Jo només tenia un any, perquè tenia adquirit prèviament un compromís per anar el curs següent a estudiar a l'estranger, i vaig pensar: «Caram, perfecte, perquè així el temps em passarà més ràpid.» Em vaig convertir en la directora local més jove i, amb la inconsciència i la força de la joventut –que afortunadament no he perdut amb el pas del temps–, vam aconseguir el repte de convertir l'emissora en una font de dinamització social i en un referent comarcal de continguts que segueix sent avui dia. De poques hores vam passar a emissió continuada; de programació enllaunada vam passar als directes de producció pròpia; de cinc treballadors vam passar a una trentena llarga de col·laboradors; vam aconseguir pressupost per a uns nous estudis, i tot això en un any que va condir molt. La vila, recelosa al principi amb la dona que havia arribat de fora a fer canvis, després no volia que marxés. Havia demostrat que entre tots era possible salvar la bretxa entre revisió i realitat, i jo havia après que val la pena aguantar i superar les resistències, per difícils i doloroses que siguin, quan volem generar canvis transformadors.

En tornar d'aquell any que els comentava a l'estranger, em vaig centrar en la televisió. Més tard vindrien les cobertures internacionals, la guerra d'Afganistan i els destins com a corresponsal als Estats Units, Àsia-Pacífic i l'Orient Mitjà. Va ser justament en aquest darrer destí, després de cobrir les diferents revolucions àrabs, que vaig tenir la necessitat –la necessitat imperiosa– de parar per a pensar.

Durant nou anys em vaig apartar del periodisme i em vaig dedicar a estudiar l'ésser humà: neurolideratge, comunicació multicultural, intel·ligència emocional. Els anys m'havien convertit en una entusiasta de la geografia de la comunicació, però necessitava entendre millor per què les persones reaccionem de manera diferent davant d'un mateix fet. I així va ser com vaig optar per convertir la meua segona professió en la primera, per poder entrenar equips a treballar i prendre millor les decisions. Potenciar el desenvolupament i el rendiment de les persones i les organitzacions per a ajudar-los a adaptar-se millor a entorns incerts, millorar les seves capacitats i crear ambients més inclusius és una de les tasques més gratificants que he fet mai, una tasca que m'ha permès expandir aquesta visió d'un món de ment oberta, que és com m'imagino avui el món que vull que heretin les futures generacions. Al cap i a la fi, les persones som com treballem i treballem com som. Fa tres anys que vaig tornar a Espanya i em vaig reincorporar a la corporació pública de Ràdio i Televisió Espanyola, on actualment soc la directora de Comunicació Corporativa i Imatge.

Ja ho veuen, no soc de les persones que adquireixen compromisos a mitges, i estic molt molt feliç de formar part d'aquest grup de persones que ens presentem avui davant de vostès per a aconseguir el seu vistiplau i la seva ratificació. Senyors i senyo-

res diputats, president, si em donen la seva confiança, invertiré –no ho dubtin– tot el meu esforç en fer equip amb els meus companys per a convertir el CAC en un punt de referència per a la societat catalana i més enllà. M'agradaria que el nostre mandat es reconegui com el de l'obertura del CAC cap a la societat, que la nostra tasca serveixi d'exemple, que sapiguem escoltar i traduir les inquietuds de la gent en iniciatives útils. Vull que siguem capaços de crear nous recursos per al pensament; que puguem estimular la investigació i la innovació; establir noves aliances i connexions; que siguem sensibles a les realitats que ens envolten i capaços, també, de respondre als reptes socials emergents; que sapiguem, sobretot, implicar nous públics, noves vies de diàleg i de col·laboració –també col·laboració internacional. Entre tots hem de saber aportar tranquil·litat i confiança, perquè quan la gent desconfia dels seus mitjans de comunicació també desconfia de la democràcia, i no ens podem permetre ni una cosa ni l'altra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Molló. Ara, per formular les preguntes que considerin adients, tenen la paraula els grups parlamentaris, i començarà el senyor David Pérez en nom del grup parlamentari socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. *(Cristòfol Gimeno Iglesias li serveix aigua.)* Gràcies, company. Senyora Rosa Maria, doncs bé, ens coneixem avui, i benvinguda al Parlament i benvinguda a aquesta nova feina. Coneixíem la seva trajectòria, hem conegut el seu currículum més directament. Sincerament, és espectacular. I, sincerament, gràcies; gràcies per implicar-se en un projecte col·lectiu que necessita aquest Parlament i que, sincerament, necessita aquest país. Una persona com vostè –com la resta de membres, eh?, que ara estudiarem– fa falta que..., necessitem persones com vostè per mirar –com vostè deia, amb el treball en equip– de fer els canvis que els nostres mitjans públics necessiten –sempre necessiten canvis, sempre necessitem canvis. I s'ha de treballar..., jo sempre dic que s'ha de treballar, com vostè ha dit, amb passió, amb humilitat i amb aquest punt de dedicació. Jo crec que serà la millor manera per afrontar aquests canvis en aquesta nova etapa.

Jo també soc dels que pensen que, segurament, internament, en cadascuna de les organitzacions, tant a la ràdio com a la tele, s'ha d'estudiar bé la microsociologia de la gent que en aquest moment està dintre; s'ha de veure què pensen, què passa. Després de tants anys, hi han inèrcies que s'haurien de modificar, que s'hauria de repensar de quina manera aprofitem el millor de cadascú.

I sí que m'agradaria, potser, fer-li l'única pregunta en aquesta direcció: si vostè pensa que, malgrat les dificultats –lògiques– d'ambdues organitzacions, encara hi ha possibilitat de millorar aquesta capacitat d'aquestes persones, aquesta capacitat de treball per ajustar els nostres mitjans públics a la nova etapa que tenim en aquest moment.

Res més. Hi insisteixo, moltíssimes gràcies, i ens tornarem a veure a la comissió de control, eh? Aprofito per dir –si m'ho permet, senyor president– que avui en la CAI estem pràcticament tots els portaveus de la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Hi ha algun comunicat que deia que això no passaria..., bé, excepte en el cas de la CUP, que suposo que per ser grup minoritari no pot ser així, però la resta som els habituals de la comissió de control els que estem fent aquest *hearing*.

Res més. Hi insisteixo, moltíssimes gràcies, i ens veurem, suposo que en el mes d'abril o quan toqui, a la comissió parlamentària.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. I bon dia a vostè també, senyora Molló. Mire, yo voy a aprovechar esta intervención para manifestar una vez más cuál es nuestra posición. Nosotros no lo hemos escondido, hemos dicho desde el primer día que no creemos en la existencia de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; creemos que hay que cerrarla cuanto antes. Y, de la misma forma, tampoco creemos en la existencia del Consejo del Audiovisual de Cataluña. Unas competencias que, por otro lado, ya existen en otros entes a nivel nacional, y además, siendo el Consejo del Audiovisual un órgano totalmente politizado ya desde la creación, viendo como sus miembros pues se dedican a censurar ciertas posiciones y otras, ¿eh?, cuando van en una línea determinada, quedan sin sancionar, quedan sin criticar; cuando el pluralismo no se cumple –y no lo cumplen por parte de los medios separatistas– no se hace ningún tipo de crítica en esa línea, y es uno de los motivos por los que creemos que no debería existir el Consejo del Audiovisual de Cataluña.

Nosotros tampoco vamos a participar de este reparto de sillas, de este juego de tronos, como he dicho anteriormente, y, pues, vamos a votar, obviamente, en contra de estas propuestas que nos hacen los partidos.

Nosotros sí que, es cierto, hemos visto que usted es uno de los perfiles más técnicos y con más méritos de los que se presentan, aunque todos sabemos que aquí hay unas cuotas: el Partido Socialista tiene las suyas, Esquerra tiene las suyas y Junts tiene las suyas. Eso lo que demuestra es cómo aquí en Cataluña hay un gobierno de tres que ha existido siempre para las posiciones más esenciales para los grupos separatistas, para los partidos políticos –perdón–, que es este reparto de sillas que, bueno, hoy está teniendo lugar aquí y que se votará en el Pleno de esta semana, y que nosotros criticamos y decimos que no vamos a participar.

Dicho esto, le agradecemos que haya venido.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí, moltes gràcies. Molt bon dia, senyora Molló, i moltes gràcies per la seva presentació. Bé, vostè era a la sala i ja ha sentit també quines intervencions he fet abans. El nostre grup, doncs, té aquesta visió, no?, sobre quins són els criteris que s'han fet per a aquest acord.

I, en aquest sentit, jo el que li volia preguntar a vostè, justament per la seva experiència... I referir-me una altra vegada a aquest manifest de tantes entitats periodístiques, un tema en concret que diu: «Anem tard, sobretot perquè el català retrocedeix en un ús social –i precisament és en l'àmbit audiovisual on està en més inferioritat– mentre els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals són cada vegada més l'objectiu de sectors autoritaris i reaccionaris. Necessitem mitjans forts, independents i veraçs per combatre la proliferació de notícies falses i capaçs d'afrontar la pressió creixent de les notícies precuinades dels gabinets de premsa i de superar la dependència de les agències de notícies. Una societat democràtica no pot deixar la comunicació només en mans de grups privats per les servituds que això implica.»

Bé, això em porta..., i penso que vostè, per l'experiència que té, doncs, també a la Televisió Espanyola, entendrà molt bé la preocupació sobre... Quina visió té vostè –la pregunta que jo li faig– sobre quina capacitat tenim en aquests organismes com el CAC, que ja nosaltres diem, no?, rebem aquesta renovació de càrrecs que ha estat un repartiment de quotes polítiques. Com podrà ser creïble i com podrà fer creïble la seva feina justament per combatre aquesta submissió a segons quines directrius polítiques, ja sigui perquè els grups de dreta i d'extrema dreta condicionen temes tan concrets com el de la llengua... I en aquest sentit m'agradaria saber, vostè, com es posiciona i

com veu com fer front i com no quedar mediatitzada, com no quedar subjugat als interessos polítics a l'hora d'una defensa tan fonamental com és, dins els mitjans audiovisuals, com s'ha vist, que és fonamental en la defensa de la llengua catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Seré molt breu. Crec que en la primera exposició ja he plantejat el posicionament del nostre grup davant d'aquest procediment. És ben cert que segurament vostè és la que té un currículum professional on tots ens hi podríem reconèixer, més enllà de petites qüestions que pugui haver expressat vostè la seva opinió alguna vegada. Però, vull dir, quan analitzem els currículums i pensem en perfils que poden aportar al periodisme a casa nostra, segurament el seu és un dels que a tots ens ve al cap en un moment o en un altre.

Tot i així, i, evidentment, reconèixer que vostè és una de les grans periodistes del nostre país, hem d'informar que també som contraris a aquest procediment, a l'acord que hi ha hagut, a la forma que ha pres l'acord i també a alguns companys que l'acompanyen a vostè i que considerem que no tenen ni perfil periodístic ni tècnic necessaris i que hi estan fonamentalment per afinitats polítiques. Però, en tot cas, sí que volíem fer menció especial a la seva trajectòria, a pesar de no compartir el procediment i a pesar de ser contraris en la votació, i fer-li aquest reconeixement professional que creiem que es mereix.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En el nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gracias, presidente. Bueno, antes que nada, me gustaría, para marcar un poco de territorio, decir que el grupo de Ciudadanos no queremos cerrar la corporación, al contrario, la queremos regenerar, y, aunque nuestra visión del CAC es muy pesimista, también lo quisiéramos regenerar, nos gustaría que sirviera para algo. Con lo cual, eso me lleva a plantearle a la señora Molló una pregunta, que es: ¿qué hace una periodista como usted en un sitio como este? Evidentemente, tiene usted el currículum, con diferencia, más digno de todos los candidatos a formar el CAC, tiene usted una trayectoria espectacular, igualada por pocos periodistas en este país.

Es verdad –una cosa no quita la otra– que usted está..., o sea, a usted se la propone, la propone el Partido Socialista, o sea, usted es una periodista de confianza del Partido Socialista, sin lo cual supongo que no habría podido ser directora de comunicación de un ministerio o no estaría en la comunicación corporativa de Radiotelevisión Española. Pero hay grados –hay grados. Yo –de periodista a periodista– sé lo difícil que es convivir con un entorno político muy invasivo, y creo que un periodista tiene derecho a tener sus ideas y sus ideologías, incluso las defiende honestamente. Usted, a diferencia de otros candidatos que están en el CAC, bueno, pues no ha practicado lo que podríamos llamar la sumisión química, y sobre todo no está imputada ni multada por nada. Usted puede ir con la cabeza bien alta y no es, no ha sido y nada tiene que indicar que será una delincuente.

Lo cual me devuelve al punto de partida: ¿qué hace usted aquí? O sea, ¿quién la ha engañado para venir a blanquear todo esto? Porque yo tengo la impresión, señora Molló –es una impresión muy personal–, de que usted es un perfil que se intenta utilizar para dignificar un organismo que ahora mismo lo más piadoso que se puede decir en general es que, yendo bien, no sirve para nada, o sirve para hacer informes que

nadie le ha pedido de temas sobre los que no tiene competencia, y que pueden ser muy importantes, pero que es como si el CAC hiciera un informe sobre las relaciones entre Ucrania y Rusia –pues no tendría ningún impacto. Y lo peor que se puede decir es que muchas veces el CAC ampara prácticas sórdidas y, como ya he tenido oportunidad de comentarle a otro compareciente, pues licencias de..., o sea, no cumple ni el control de contenidos de TV3 –o no lo cumple satisfactoriamente– ni mucho menos a veces pues cómo se reparten licencias de radio, de televisión y todo esto.

Entonces, no sé, a mí me gustaría pensar que usted viene a poner orden aquí. Pero, claro, es que a mí me parece un contradiós que usted forme parte de un CAC presidido por el señor Xirgo..., no és res personal, Xirgo. Pero, bueno, en fin, no sé, todavía está a tiempo, piénseselo porque creo que su prestigio solo puede salir tocado de pertenecer a esta institución, con este método de reparto, de la manera que se ha llegado esto y vistos cuáles van a ser sus compañeros de viaje.

Dicho esto, señora Molló..., amunt i crits i molta sort. No la votarem, però sort.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Calatayud.

Joaquim Calatayud Casals

Sí, bon dia. En qualsevol país, la creació d'institucions o de comissions ve marcada pels acords dels diferents partits. I el que fa gràcia és que, quan és repartiment de cadires i quotes i no en participes, és això, un repartiment de quotes i cadires, i això va per campanars. I segurament al Govern de l'Estat, en diferents comunitats autònomes, en molts municipis, en la creació de patronats i comissions, es dona la situació que en participen altres grups que ara es queixen. Per tant, és un fet irrellevant que l'heu de tenir en la consideració que l'heu de tenir.

Jo a vosaltres quatre no us conec de re. Considero que sou molt dignes de formar part del CAC, que teniu tots quatre uns currículums molt importants, que teniu una feina molt complicada. La informació va pel davant del que pensem. Podríem dir que, per tant, com deia el company socialista, jo també vinc del primer i segon i esperant el dissabte el *Mazinger Z* –ara ja hi ha *Juego de tronos*–, hi han nivells d'informacions tremends, i que la dificultat que tindreu per gestionar tot això serà molt important.

Però sobretot us demano que vigileu i que treballeu per uns valors, per unes quotes i per una dignificació que els mitjans de comunicació..., uns mitjans de comunicació dignes i potents vol dir que és un país digne i potent. I, per tant, la responsabilitat que tindreu serà la vostra, i, si la feu bé, tindreu elogis, i, si la feu malament, segurament rebreu crítiques per part d'uns i dels altres.

En tot cas, també és d'agrair sobretot el fet d'haver tombat molt món, d'haver conegut moltes cultures i moltes sensacions que segurament aquí podràs posar en un àmbit, en un vano molt més ampli del que podem aportar molts que no hem tombat lo que has pogut tombar tu.

I res, desitjar-te molta sort, a tu i als teus companys, i que dignifiquen molt la comissió que en formareu part.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Moltes gràcies, president. Benvinguda, senyora Molló. També moltes gràcies per l'explicació del seu currículum. Aprofito la intervenció per també fer referència a una qüestió que m'he descuidat anteriorment, però estem escoltant trajectòries professionals: la primera, trenta-cinc anys d'experiència en el món periodístic; vostè ens ha desgranat aquest currículum que, com han fet els companys..., doncs, destacadís-

sim, amb aquesta experiència internacional. Per tant, estem parlant d'un consens de dues terceres parts del Parlament de Catalunya, que ens hagués agradat, és cert, que fos un consens més ampli, però en qualsevol cas és el consens que permet la legislació, que ja és més exigent que l'anterior. I estem parlant de currículums professionals, doncs, amb una llarga i dilatada trajectòria.

Vostè feia esment del concepte «equip». M'ha agradat, no? Parlava, doncs, d'aquesta capacitat de fer equip, de treure cadascuna de les qualitats dels cinc membres que integraran aquest Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Crec que és importantíssim perquè tenim molts reptes, no? –abans n'hem situat alguns–, i la transformació constant del panorama audiovisual, doncs, fa que el CAC que teníem pensat ara fa uns anys ja no sigui vigent o no sigui vàlid en l'actualitat. Per tant, també li voldria preguntar quins són per vostè els reptes que ha d'encarar, no?, de manera més immediata el consell audiovisual. En fem esment abans: els discursos de l'odi, combatre determinats continguts que poden ser nocius –especialment per al públic infantil i juvenil.

I aprofitant també la seva experiència en l'àmbit, doncs, de Radiotelevisió Espanyola, li voldria preguntar una mica com des del CAC creu que es pot controlar o es pot regular l'oferta audiovisual que hi ha al país, no només en els mitjans catalans o als mitjans públics catalans, no? Perquè moltes vegades, quan pensem en el CAC, pensem en el control de l'oferta audiovisual dels mitjans públics de Catalunya, però hi ha un ampli ventall, és a dir, de mitjans que cal controlar-ne els continguts, no? I estem parlant, doncs, del vuitanta per cent de l'audiència, no? Em sembla que les xifres de TV3 se situen al voltant d'un vint per cent, sent generosos, doncs l'altre vuitanta per cent de televisions que hi ha enceses a Catalunya estan veient altres continguts. Per tant, una mica, com creu que es poden regular, que es poden controlar els continguts que hi ha aquí.

I, aprofitant la seva experiència internacional, m'agradaria, doncs..., si creu que hi ha algun país, alguna experiència en l'àmbit internacional en la qual ens puguem emmirallar pel que fa a mitjans públics o que haguem de tenir, en tot cas, com un referent a tenir en compte.

Agrair-li també que faci el pas. No és fàcil, doncs, per un periodista fer el pas a un organisme com aquest, i, per tant, li agraeixo també el compromís amb la institució i amb els mitjans públics del país.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara la senyora Molló té deu minuts per respondre les preguntes que li han formulat.

Rosa Maria Molló Llorens

Gràcies a tots per les seves paraules. Hi ha dos coses de tot el que estan dient que em criden molt l'atenció. Entenc, entenc perfectament el recel de les forces polítiques que no donen suport als cinc membres que ens presentem aquí per a la vostra aprovació –ho entenc perfectament. Però no em preocupa en excés, almenys pel que fa a mi mateixa, i no em preocupa perquè sé que amb la meua feina em guanyaré la vostra confiança. Per tant, forma part del joc polític, ho entenc, però també voldria remarcar que és una cosa a valorar que, després d'aquest impàs que ha existit en el país, tres grans forces polítiques arriben a un acord. I, per tant, desbloquejar una institució important del país per si mateix és un fet a valorar.

Què faig aquí? (*L'oradorariu.*) Doncs miri, m'agraden els reptes –m'agraden els reptes. I això mateix vaig preguntar quan se'm va proposar formar part d'aquesta candidatura, i se'm va dir: «Volem gent com tu, necessitem gent com tu, que tingui aquesta perspectiva del món i de la societat.» I només amb això i tenir l'oportunitat de contribuir al meu país –al meu país–, del qual fa tants anys que vaig marxar, però del qual mai m'he deslligat, a sortir d'aquesta situació tan delicada, per mi és que és un acte de responsabilitat. No em podia plantejar dir que no –no m'ho podia plan-

tejar. I no m'ho podia plantejar perquè jo sí que crec que el consell audiovisual ha d'existir, i el que hem de fer entre tots és que sigui més rellevant i més fort, que tingui realment un paper d'exemple per a la societat, que sigui bidireccional, que nosaltres marquem línies i dinàmiques però que també sapiguem escoltar i recollir ràpidament aquelles inquietuds o problemes que puguin sorgir.

Potser el que crec que hauríem d'aconseguir entre tots –i crec, per les converses que hem tingut, de moment informals, per a respectar l'ordre institucional i parlamentari–..., potser hem de ser més àgils i més ràpids, potser ens hem de convertir en més rellevants. Mirin, jo no formo part del Partit Socialista, no soc del Partit Socialista. Em vull considerar una professional, com els meus companys, que s'estima la feina que fa i que considera que a la societat que vivim és molt important que els mitjans de comunicació estiguin implicats en els processos de canvi i transformació socials. En un moment de transformació com el que viu el món ara –no només Catalunya o Espanya o Europa, el món–, no podem estar de banda, no podem estar parats. I, per tant, si volem formar part i no quedar-nos endarrerits d'aquestes dinàmiques, ens hem de posar a treballar tots.

Quan a mi se'm va..., quan vaig decidir que volia deixar la corresponsalia de Nova York –ja que fan vostès referència, que han vist que jo ho he fet de passada, a la meua etapa de corresponsal–, jo vaig demanar anar a Àsia, amb seu a Beijing, i el meu cap en aquells moments em va dir: «Oh, però és una corresponsalia de nivell C.» Clar, les quotes d'audiència, les coses que aportem els professionals quan sortim... Vaig dir: «No et preocupis, jo la faré de nivell A.» I així va ser, la corresponsalia d'Àsia-Pacífic ara és de nivell A. No és falsa modèstia. El que hi ha darrere és, com els hi dic, molta passió i molta feina, i crec que podem entre tots nosaltres, que estem igual d'illusio-nats, fer el mateix amb el CAC i amb qualsevol altre rept que se'ns presenti.

No, no tinc la sort de..., però el demanaré, aquest manifest de periodistes i entitats. Veig que hi fan referència en totes les intervencions. El demanaré per a saber exactament el sentiment.

Com superar la pressió de les forces polítiques? Deuen haver vist que en la meua intervenció no he fet esment de la paraula «independència», no he dit «soc una persona independent». No ho he dit perquè els estaria enganyant. No soc una persona independent, ningú és una persona independent, els estaria enganyant. Sí que soc una persona neutral en el sentit de que el meu rigor i la meua ètica professional em fan treballar sempre buscant l'equilibri, escoltant sempre totes les parts implicades, buscant el contrast de les dades i de la informació. I només utilitzo –i crec que és molt adient en aquest entorn en el que ens movem i en la situació en la que ens trobem el CAC en aquests moments– la paraula «independència» en aquest cas en concret per a dir-los: seré independent, inamovible, en el sentit de les pressions, per descomptat –per descomptat.

Quan un treballador..., un periodista és fonamentalment treballador d'un mitjà de comunicació públic –sigui Radiotelevisió Espanyola o sigui qualsevol altre dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, d'Espanya o del món–, és quasi una habilitat que acabes desenvolupant de forma natural, perquè les temptacions són moltes i les pressions són constants, tan constants que es fan molt difícils d'aguantar. I jo tinc la sort de dir-los, i el meu currículum els ho pot demostrar, que he tingut llocs de responsabilitat, no ara, com a directora de Comunicació Corporativa, de sempre, amb totes les direccions, justament pel meu tarannà o per la meua personalitat de persona pont, de persona a la que no li agraden –ja els ho dic– les confrontacions, que no fuig del diàleg, de buscar alternatives. Quan no hi ha maneres fàcils, estem enrocats, parem, pensem per on ho podem fer, quins són els punts que ens uneixen, no les coses que ens separen.

Per tant, des d'aquest punt, sapiguen que jo treballaré en aquesta direcció. Per descomptat que no soc independent quant a idees, a plantejaments –ho he deixat claríssim en la meua exposició–, però sí que seré molt molt rígida en les pressions,

tan rígida com flexible a l'hora de buscar coalicions. En mi tindran una aliada, m'hagin votat o no m'hagin votat; en mi tindran una aliada per a convertir el CAC en l'organisme de referència que tots volem. N'hi ha uns quants a Europa, n'hi ha alguns al món, i el que hem de fer és a veure quin d'aquests organismes internacionals ens convé més mirar, i potser, doncs, haurem de fer una mica d'aquí i una mica d'allà.

Però l'important és obrir-nos, donar-nos a conèixer, i, abans de donar-nos a conèixer fora, potser aquí, no? Des de que estic en aquesta dinàmica que vostès m'han convidat a participar, doncs, he fet petites enquestes, sense rellevància, amb els coneeguts, amics. I, doncs, potser hem de fer un esforç en explicar qui som, què som i què volem, i, sobretot, perquè la gent sàpiga que existim per a servir-los a ells com a societat i com a individus.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora Molló. Acabem aquí aquesta audiència i donaríem pas a la següent, que serà el torn del senyor Miquel Miralles.

(Pausa llarga.)

Ara és el torn del senyor Miquel Miralles. Ja ha vist com funciona i, per tant, quan vulgui. Té la paraula per deu minuts.

Miquel Miralles i Fenoll

Sí; bon dia, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. En primer lloc, els hi diré que és un honor per mi comparèixer davant la més alta institució legislativa del país. Soc aquí perquè vostès avaluin la meua idoneïtat per desenvolupar la meua tasca de conseller al Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Comparec lleuger d'equipatge, tan sols una motxilla en la que he intentat encabir quaranta-sis anys de professió en diversos àmbits: premsa, ràdio i televisió. El 1976 vaig iniciar la meua trajectòria integrant-me en la redacció d'una revista d'informació local de la ciutat de Rubí que es deia *El Bullidor*. Posteriorment, vaig ser corresponsal del *Diari de Barcelona*, corresponsal d'*El Periódico de Catalunya* i el 1979 vaig formar part de l'equip fundador de la primera emissora municipal de Catalunya: Ràdio Rubí. He estat cap de premsa de l'Ajuntament de Rubí.

El 1982 m'incorpo a Antena 3 Radio, a l'equip del programa *Supergarcía en la hora cero*, dirigit per José María García, que cobria informativament la Lliga espanyola, la Copa d'Europa –avui li diem Champions–, voltes ciclistes a Catalunya i a Espanya, entre altres activitats esportives, i que en aquell moment va arribar a liderar el mercat radiofònic.

Vaig ser cap d'emissions i programes de la Cadena 13, la primera cadena de ràdio privada de Catalunya que va emetre vint-i-quatre hores en català.

El 1992 m'incorpo al Grup Teletaxi en tasques d'explotació i de direcció de comunicació i relacions institucionals del grup, que aleshores tenia una cobertura merament metropolitana. Avui, la seva cobertura és nacional i inclou el Principat d'Andorra.

Des del 2002 vaig ser vicepresident de l'Associació Catalana de Ràdio, que aplega el conjunt del sector privat de Catalunya, i des del 2019 n'he ostentat la presidència. El 1999 vaig participar en les primeres proves pilots experimentals de ràdio digital, DAB, amb cobertura experimental a l'àrea metropolitana. Vaig ser representant del sector de la ràdio privada conjuntament amb la pública de Catalunya al Fòrum espanyol de la Ràdio Digital fins que el ministeri el va clausurar donat el fracàs encara vigent de la implantació d'aquesta nova tecnologia. Vaig ser fundador i accionista del portal digital rubitv.cat dedicat a la informació local en digital de la ciutat de Rubí.

Quina és la meua visió del CAC? El CAC és un organisme que juga el seu paper en l'espai de comunicació audiovisual amb la seva tasca reguladora, de recerca, d'intercanvi d'experiències de caire global, que contínuament s'ha d'adaptar a una realitat social i tecnològica molt canviant. Si fem una mirada al retrovisor del paisatge audiovisual, entendrem la tasca passada, present i futura del CAC. Fa només trenta

anys, els televisors rebien el senyal mitjançant una antena i els telèfons penjaven d'un fil. Avui, aquest paradigma s'ha invertit: el telèfon és intel·ligent i de butxaca i opera mitjançant complexes xarxes d'ones radioelèctriques i el televisor penja d'un fil conductor de fibra òptica.

El 2012, en aquesta mateixa sala, el mestre Salvador Alsius vaticinava l'arribada, en un futur, de la televisió híbrida, que combinaria la recepció via ones i la connexió a la xarxa, fa només dotze anys. Doncs avui aquesta configuració és la tònica general en el mercat. Fa vint anys, la ràdio a Catalunya era un mosaic molt heterogeni pel que fa al model empresarial, àmbits de cobertura i d'oferta programàtica; avui, l'eix central de la radiodifusió és la cadena, i disposem d'una àmplia oferta de continguts i d'emissores genuïnament catalanes, públiques i privades, i en llengua catalana i aranesa, que són referència i lideren les audiències i el mercat publicitari.

Quins són, al meu entendre, alguns dels objectius, reptes i tasques a desenvolupar per aquest consell? Doncs donem un petit cop d'ull a la realitat d'avui. En aquests moments, tant Televisió Espanyola com TV3 ja han iniciat proves d'emissió restringides i experimentals en el format 4K, que multiplicarà per quatre l'alta definició i acabarà convertint el receptor de televisió en una pantalla de cinema.

Tenim, però, reptes generacionals als que cal fixar molt l'atenció. La generació Z, deserta dels vehicles clàssics de difusió de continguts tant a la ràdio com a la televisió com a la premsa. Un exemple: l'any 2006, la cadena de ràdio de temàtica musical amb la mitjana d'edat més baixa era de vint-i-set anys; el 2021, és de trenta-set –això segons dades de l'estudi general de mitjans. La mitjana dels espectadors de la TDT fluctua, segons els diversos estudis i fonts, entre els cinquanta i els seixanta anys. L'hàbitat comunicatiu de la generació Z transcorre majoritàriament a través d'internet: TikTok, Twitter, Instagram, i d'altres donen cabuda a la necessitat de comunicació interpersonal i intergeneracional. Pel que fa a l'obtenció de coneixement i de la realitat, el *podcast* s'imposa en aquesta generació per la seva facilitat d'accés, més enllà dels condicionants de temps i espai. La ràdio i la televisió públiques i privades fan enormes esforços per digitalitzar la seva oferta de *podcast*, que incrementa audiències però que encara no obté el retorn d'ingressos econòmics i que suposen unes grans inversions en creativitat, producció i disseny.

La deserció de les noves generacions dels mitjans tradicionals és motiu d'estudi a molts països del món. Austràlia, però, ha iniciat un camí i en recull els fruits: han creat un cos de professorat especialitzat en mitjans de comunicació. L'alfabetització mediàtica és una necessitat que s'ha d'incloure en el sistema educatiu. El consell de l'audiovisual ha treballat en aquest sentit històricament mitjançant el programa EDUCAC; aproximant els mitjans a les aules, els alumnes experimenten amb la creació d'espais que reflecteixen la seva experiència de la realitat, i cal fer un esforç per potenciar aquest tipus d'experiències.

Resten tasques pendents per part del consell de l'audiovisual i que cal resoldre per tancar definitivament el mapa de la ràdio i la TDT d'àmbit local. Del darrer *plan nacional* queden pendents d'atorgar encara sis freqüències d'FM en règim de concurs. El mapa de la TDT d'àmbit local públic i privat va quedar afectat per la crisi del 2008 i una planificació que no responia a la capacitat d'assimilació del mercat i que va generar el tancament d'alguns canals, i fins i tot alguns no van ni iniciar les emissions. Caldrà, per part del CAC, reordenar aquest mapa i desenvolupar un pla que respongui a la demanda dels operadors existents o futurs i a la seva capacitat d'inserir-se en el mercat.

Actualment, hi ha dos projectes de llei audiovisuals pendents de tramitació, l'espanyol i el català, que responen a la transposició de la normativa europea amb nous actors i que seran el llibre de ruta dels organismes reguladors durant molts anys, i que seria positiu que no hi haguessin contradiccions entre els seus articulats. Segons els propis estudis del consell, el vuitanta-un per cent dels vídeos emesos per plataformes i xarxes socials contenen publicitat encoberta amb presència d'estereotips de gènere;

parlem de més de 20 milions de visualitzacions. És evident que aquí cal una estricta regulació. Cal fomentar l'ús del control parental i l'acompanyament dels menors a l'hora de consumir alguns productes. La gran difusió entre els nostres infants d'*El juego del calamar* ens ha d'alertar de les conseqüències del descontrol sobre el consum d'alguns productes audiovisuals. L'addicció al joc i la difusió dels continguts pornogràfics són presents a l'abast de qualsevol dispositiu connectat a la xarxa sense el control adult. Els *smartphones* i les *tablets* són quelcom més que estris de pacificació dels infants.

La presència i cobertura de l'esport femení és, sens dubte, un objectiu i un repte de futur. En aquest sentit, és molt positiu l'estudi que el CAC coordinarà conjuntament amb els ens reguladors de la conca mediterrània. El CAC s'ha d'aproximar als operadors del territori per copsar la seva realitat i obtenir la foto fixa de la situació general actual.

No vivim en una era de canvi, vivim un canvi d'era; és impossible de predir quina serà la situació de l'espai audiovisual nacional pel que fa al seu desenvolupament tecnològic. Som capaços de pronosticar de què seran capaços els telèfons mòbils en els propers cinc anys? Quines prestacions tindran? Què hi podrem escoltar i veure? A quina velocitat ens comunicarem i intercanviarem experiències? Hem de treballar en conjunt les institucions, els mitjans, la universitat i la indústria per construir un espai audiovisual de comunicació que respecti la pluralitat, la igualtat de gènere, i capaç d'integrar la diferència d'origen –vaig acabant, president.

Comunicació i cultura van de la mà, són producció simbòlica, són creativitat, són indústria, són identitat, un dels instruments més valuosos per l'ús i l'extensió i la comprensió de la realitat interpretada i expressada en català i en aranès. Des del CAC cal garantir que la ciutadania disposi d'accés universal i de qualitat als instruments i recursos necessaris per garantir aquesta capacitat d'interpretar críticament la societat on vivim, poder procedir a la construcció del sentit de la vida i poder extreure les màximes gratificacions d'ella.

Abans d'acabar la meua intervenció, sí que vull aprofitar per fer esment i reconeixement a la tasca de tota la classe periodística d'aquest país, que ha contribuït amb molt a que els efectes de la pandèmia no fossin encara més cruels. El seu treball dia a dia a peu de carrer crec que mereix un reconeixement.

Moltes gràcies per la seva atenció. I espero que la meua proposta de formar part del consell sigui de la seva consideració. Resto a la seva disposició per donar resposta a les qüestions que vostès em vulguin plantejar.

Gràcies, senyores, senyors diputats. Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor Miralles. Ara és el torn dels grups parlamentaris per formular les consideracions i preguntes que considerin oportunes. Comença el grup Socialistes i Units per Avançar, el senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltíssimes gràcies, senyor president. Senyor Miquel Miralles, amic Miquel.

Miquel Miralles i Fenoll

Sí.

David Pérez Ibáñez

Avui no..., ara no puc dir «ens coneixem avui», ens coneixem des de fa molts anys. Fa vint anys que ens vèiem pràcticament cada setmana, ens barallàvem pràcticament cada setmana. Però al llarg de tot aquest temps ens hem vist sovint per mirar de millorar la qualitat, per mirar de superar els problemes del panorama audiovisual català –especialment del sector públic i també del sector privat, que jo crec que és un dels actius que vostè té.

I també hi ha un altre actiu que a mi m'agradaria destacar, que és el tema del món local. A la comissió parlem poc d'aquest tema, però sempre que ho fem ho fem amb

molta intensitat perquè són els... Hi ha una quantitat molt important de mitjans en el món local, tant de ràdio com de televisió, que de vegades són una mica oblidats en aquest Parlament.

I em veig també una mica en l'obligació de demanar-li que faci de Salvador Alsius. Ja sé, ja heu dit que és molt..., és impossible saber què passarà d'aquí a uns anys, és molt difícil –és cert, és molt difícil. Però sí que m'agradaria conèixer la seva opinió de com pot ser aquest futur de la ràdio digital, eh?, del DAB. Vostè és un expert en aquests temes, i sí que m'agradaria, malgrat les dificultats i malgrat que és una mica fer de *pitoniso*..., però sí, en la seva condició d'expert, com ho veu i què en pensa.

I, per últim, donar-li també la benvinguda, donar-li l'agraïment del meu grup parlamentari d'implicar-se en aquesta tasca. Jo crec que hi han grans possibilitats de fer equip dins del CAC, dins del regulador, independentment de les idees que cadascú tingui, independentment del grup parlamentari que l'hagi proposat. Jo sempre que he parlat amb vostè, moltíssimes vegades, mai hem tingut present la seva ideologia o la seva manera de pensar.

Jo crec que també això hauria de ser aquest canvi de paradigma que estem posant sobre la taula, és a dir, hi ha una àmplia majoria parlamentària que vol posar un acord sobre la taula de persones que estan disposades a entendre's, i jo crec que això també té un valor, eh?, que també d'alguna manera l'hauríem de reivindicar. No es fa per unanimitat, d'acord, però es fa per dos terços, i vostè serà una de les persones votades en aquest Parlament, com la resta de membres del CAC, amb una majoria més àmplia, eh?, i això també s'ha de posar en valor.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar les posicions del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Sí; moltes gràcies, president. I bon dia a vostè també. Jo seré molt breu. Simplement, manifestar un cop més que des de VOX, doncs, no participem d'aquest procés de repartiment de cadires, d'aquest *pasteleo* entre els grups independentistes i el grup Socialistes de Catalunya.

També nosaltres pensem que els diners públics han d'anar destinats, doncs, a atendre, com hem dit en multitud d'ocasions, les necessitats reals dels catalans i no a seguir finançant xiringuitos ideològics al servei dels partits independentistes; al servei dels partits polítics en general, és igual que siguin independentistes o no ho siguin. Els diners públics han d'anar destinats, doncs, a atendre aquestes necessitats reals, i, *desde luego*, ni el CAC ni la «corpo» són aquestes necessitats que tenen actualment els catalans. I no creiem en el CAC, doncs, no perquè els tinguem –ni a vostè ni a cap dels membres ni que hi han actualment ni els que vindran després– especial mania, sinó perquè des de VOX creiem en la independència; en la independència, no s'emocionin, dels mitjans de comunicació.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular. Té la paraula la diputada Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor Miralles, per la seva exposició. Bé, nosaltres..., ja ho ha sentit per les altres intervencions, doncs, aquesta crítica a la metodologia de com s'ha fet el procediment.

No obstant, i respecte a la seva intervenció, vostè ha fet esment de molts sectors, no?, d'escoltar molts sectors –crec que això és fonamental. I, en aquest sentit, la pregunta que volia fer-li era: no sé si és coneixedor de que el Consell Assessor de Contin-

guts i de Programació, que és l'únic àmbit que contempla una mica de representació de la societat, però que fa molt que no es convoca, que no es reuneix... I, en aquest sentit, volia saber quina és la seva opinió.

Jo, ja sap que he estat fent referència durant totes les intervencions, doncs, a aquest manifest dels periodistes, a aquest comunicat el Sindicat de Periodistes de Catalunya. I, sobre aquest respecte..., al que fan esment és que justament el que hauria d'incloure és com a mínim els sectors professionals, els sectors educatius i les associacions cíviques, culturals i d'usuaris, i els treballadors de la corporació.

La meua pregunta aniria, doncs, en aquest sentit de la participació, no?: quins espais de participació..., si aquest òrgan considera que s'ha de posar en marxa o no. Perquè és cert –i vostè n'ha fet esment en la seva intervenció–, darrerament, s'han produït alguns estudis, també, un, molt en concret, que parlava de l'ús dels mitjans audiovisuals per part de la gent jove, i aquí, molt en concret, sobre l'absència del català i l'absència d'aquest ús, quins efectes estava tenint, no?, el fet de que no existís la producció de productes en l'audiovisual en llengua catalana. Crec que és com bastant fonamental escoltar tots aquests sectors, tan acadèmics com associatius, que estan treballant en aquests aspectes, i volia saber, en aquest sentit, quina és la seva opinió o la seva proposta com a membre futur del CAC.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per formular les consideracions que cregui oportunes, en nom del grup d'En Comú Podem té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Seré molt breu, en aquest cas, per no reiterar les intervencions que he fet abans. Agrair-li la seva compareixença, comunicar-li el nostre vot contrari en aquest procediment; però, en tot cas, respectem la seva trajectòria professional i les paraules que ens ha dirigit avui.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyor president. Bé, senyor Miralles, vostè tindrà l'orgull o l'alegria o com vulgui de ser escollit per una àmplia majoria que el que vota és perquè tot segueixi igual. O sigui, hi insisteixo, de vegades la qualitat del vot no equival a la quantitat. Aquí, diguem-ne, lo que estem votant és *más de lo mismo*, i això és com una novella d'*El gatopardo*.

S'ha esmentat aquí que els mitjans locals són a vegades els grans oblidats. Bé, no pas per tothom, a mi m'interessen molt. I, de fet, algunes vegades, malgrat les duríssimes restriccions de temps que el president de la comissió de control dels mitjans de la comissió –aquí present– m'imposa cada cop a la comissió, doncs jo intento treure el tema.

A mi m'agradaria adreçar-me a vostè particularment en la seva faceta de vicepresident de l'Associació Catalana de Ràdio. L'hi dic perquè, bé, en el «mundillo» es comenta, doncs, que vostè –vostè personalment, en privat– hi ha coses que denuncia, que es queixa que no es fan bé, que en públic potser no gosa dir-ho o no té els elements per dir-ho. I concretament estic parlant del mateix que li he..., del que li he demanat explicacions al senyor Xirgo, que és el tema, bé, de les ràdios pirates, de les il·legalitats del dial, de llicències de ràdio que no tenim la impressió que es concedeixin d'una manera ni transparent ni adient ni ajustada a dret. I, bé, m'agradaria saber, doncs, si vostè ha vingut a posar ordre en tot això o *más de lo mismo*, com suggereix el mètode d'elecció.

Ha parlat de la publicitat encoberta; és un altre tema que ens preocupa molt, per exemple, en programes com el *Bricoheroes*. Volíem saber si el CAC això s'ho agafarà seriosament, si realment aquestes coses deixaran de ser una recurrència, un joc del gat i la rata; d'ara et renyo, ara hi tornes, ara hi tornes, ara et renyo. Perquè, clar, vostè, per exemple, ha expressat la seva preocupació –que podem compartir– pels continguts, diguem-ne, que a vegades, doncs..., exacte, en aquest model de televisions i ràdios híbrides i que els nostres infants, els nostres joves poden trobar a les xarxes. Però, cregui'm, és que no cal anar tan lluny, només han de posar determinats programes de TV3 per trobar-se un discurs d'odi *non-stop*, sense parar. Llavors, home... Ah, i ara, per exemple, que els canals de YouTube de la corporació, diguem-ne, ja no els gestiona la corporació sinó que els gestiona el senyor Roures, clar, ja és un altre tallafoc que desapareix. Suposo que, a partir d'ara, quan a YouTube veiem canals, doncs, de no sé qui cagant-se en no sé què, encara se'ns donaran menys explicacions que fins ara i diran que les anem a demanar al senyor Roures.

Resumint, gràcies per les floretes, doncs, que ha dedicat als periodistes –vostè sap que soc periodista. De tota manera, insisteixo –no soc la primera persona a dir-ho– que el Sindicat de Periodistes està de tot menys content amb el sistema d'elecció d'aquest CAC.

I aquí ho deixo, de moment.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Calatayud.

Joaquim Calatayud Casals

Molt bé. Senyor Miralles, també agrair-li la seva compareixença. Vostè ha fet una intervenció molt interessant, sobretot quan ha fet referència a les diferents estadístiques d'edat. Un dels reptes, no ja del CAC sinó de tots plegats, serà que la canalla nascuda a partir del 2000 ni mira la televisió ni escolta la ràdio, i, com diria aquell, *ni se les espera*, no? Per tant, aquí molts, per l'edat, doncs, tenim fills d'aquesta edat i, evidentment, al sofà de casa mirant la televisió, ara ja ni els partits del Barça. Per tant, aquest serà un repte important que tenim plegats, més enllà de tot plegat.

Els mitjans de comunicació tradicionals, com són la televisió i la ràdio, estan perdent pistonada en l'àmbit del jovent, segurament per diferents motius, i segurament vostè en té més coneixença que tots nosaltres. I, per tant, és evident, i sobretot per l'estructura de país, pels mitjans públics, que les noves generacions..., la visualització de TV3 i de les ràdios en català és evident que és molt necessària i, per tant, s'hauran de portar a terme noves mesures i noves maneres de treballar, de pensar i de formar perquè les generacions pròximes estiguin aquí en aquests canals, que és on s'utilitza el català, és on hem de defensar aquesta llengua que és la nostra, de tota la vida, dels que hem nascut aquí i dels que han vingut de fora, i que l'hem de respectar, l'hem de cuidar i sobretot l'hem d'enfortir davant d'eines que puguin..., o de grans transatlàntics que volen passar pel damunt de la barqueta, que és el català en aquest cas, grans transatlàntics que volen passar pel damunt perquè encara els fa nosa al mig del mar aquesta barqueta allí al mig.

Per tant, gràcies per la seva intervenció, i que tingui una bona feina i molta sort.

El president

Gràcies, diputat. Per fer les consideracions que cregui oportunes, té la paraula la diputada Raquel Sans en nom d'Esquerra Republicana.

Raquel Sans Guerra

Moltes gràcies, president. Moltíssimes gràcies, també, senyor Miralles, per la seva compareixença, per explicar-nos, doncs, aquest currículum professional. Parlava de quaranta-sis anys de professió; donen per a moltes aventures en molts àmbits.

Posar també en valor una cosa que feia el diputat Pérez, que és el periodisme local i de proximitat, no?, que moltes vegades, com ell mateix deia, no ens ocupa en la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana. I sí que val la pena, doncs, posar de relleu la feina que es fa des del periodisme local.

Agrair-li molt, més enllà de l'explicació del seu currículum, la seva intervenció avui, on crec que ha posat sobre la taula, doncs, temes per a la reflexió que són interessants que també debatem i que també reflexionem en aquesta comissió. Ara ho deia el diputat Calatayud, no?, com s'ha incrementat la mitjana d'edat, no només pel que fa al consum televisiu sinó també al consum radiofònic, i una mica els reptes que tindran des del CAC a l'hora de regular i de controlar continguts en les xarxes socials, en les noves formes de comunicació, especialment entre el públic més jove. De fet, hi ha un estudi bastant recent del CAC que parlava de l'impacte de TikTok a l'hora de reproduir determinats missatges, de reproduir determinats estereotips de gènere, fins i tot en l'àmbit de les violències masclistes. I, per tant, entenem que aquest és un repte importantíssim a l'hora de regular i de controlar els continguts.

Vostè també ha destacat un element que em sembla fonamental en aquest sentit, que és l'alfabetització mediàtica. És un dels reptes que tenim, no? Si analitzem les hores que els joves, que els infants, estan davant de les pantalles, és evident que els hem de donar també eines per poder consumir aquests continguts amb coneixement del que estan consumint. I, per tant, doncs m'agradaria si pogués aprofundir una mica més en quins creu que són els reptes en l'àmbit de l'alfabetització mediàtica, més enllà del projecte eduCAC, que ja té actualment en marxa el CAC, no? Una mica quin creu que és el camí a recórrer en aquest sentit.

I, en el tema de les xarxes socials, doncs destacar, com deia, no?, no només l'impacte que revelava TikTok en aquest informe del CAC, sinó també els darrers estudis que s'han presentat amb l'impacte que tenen per a la salut emocional i mental de les persones més joves, per exemple, els continguts que consumeixen a través d'Instagram, no?, i la manera de conviure amb Instagram. I aquí, doncs no només com a diputada sinó també com a mare, no?, de criatures petites, el repte que tenim de que consumeixin productes que no siguin nocius per a la seva salut mental i emocional i també productes que estiguin fets en llengua catalana, que estiguin fets en la nostra llengua i que, per tant, els nostres joves i els nostres infants tinguin en l'ús social del català, també, referents en les xarxes socials, en els mitjans de comunicació, en els formats i les plataformes que actualment consumeixen.

Moltíssimes gràcies i molta sort.

El president

Gràcies, diputada. Ara té deu minuts per respondre a les preguntes que li han formulat.

Miquel Miralles i Fenoll

El representant del PSC, David Pérez, ha dit: «La ràdio local és una realitat.» Mirin, Catalunya té, si no m'erro, 917 municipis, dels quals 225 tenen emissora municipal de caràcter públic. Això no ho té ni la BBC. La divisió local de la BBC en aquest moment no deu arribar més enllà de l'ús de cinquanta freqüències. És un fet excepcional. És a dir, el mapa de la comunicació local tant en ràdio com en televisió... Hem parlat abans de les dificultats de la TDT local, que jo crec que el CAC les haurà de posar sobre la taula i... Però, és a dir, l'arrelament de la comunicació local... Però és que estem parlant de ràdio, però és que hi ha portals d'internet i encara hi ha gent que té mitjans impresos en paper que li són rendibles, és a dir, perquè la realitat local és diferent, és un altre món.

Em parla vostè..., em planteja vostè un tema complex però que jo tinc l'obligació de, com a mínim, posar-los al corrent perquè la situació és quelcom més que pintoresca. L'any 2003, per imposició de la..., per imposició, no, per dictamen de la Unió Europea, perquè vostès ho entenguin, vam passar de la televisió analògica a la tele-

visió digital. Doncs amb ràdio això resta pendent, vull dir, ni a Espanya ni a Catalunya s'ha fet. Per què? Per diversos motius. Primer, perquè la planificació, al meu entendre, no està ben feta. Dos, perquè diuen que les coses no existeixen si no hi són a El Corte Inglés. Jo els repto a vostès que vagin a El Corte Inglés o a MediaMarkt i preguntin o demanin un receptor de ràdio digital: els hi donaran un receptor en el que es veu la freqüència i, com a molt, l'RDS.

Però, és a dir, no hi ha mercat de receptors. Tot just fa un any que es va obligar la indústria automobilística a equipar els vehicles amb receptors de DAB. Vull dir, em diran: «Sí, a Europa funciona així.» Miri, Finlàndia va donar un any de termini, va apagar l'FM i va posar en marxa la ràdio digital. Bé, les característiques de mercat públic i privat de Finlàndia no són comparables ni a les de l'Estat espanyol ni a les de Catalunya. És a dir, estem davant d'una tecnologia que presenta molts problemes jurídics, molts problemes funcionals. I, a més, fixin-s'hi bé, estem parlant de DAB quan a Europa s'està treballant amb DAB plus, que multiplica per quatre la capacitat del múltiplex. Els múltiplex de televisió són de quatre programes; els de ràdio digital DAB són de sis. Molt bé. Amb el desenvolupament dels algorismes de compressió s'han arribat a encabir catorze programes dintre d'un MUX de DAB plus, però els hi recordo que les llicències concedides són de DAB. Per tant, aquí tenim un... Que, evidentment, des del consell de l'audiovisual ho posarem sobre la taula i ja ens aclarim, però que això depèn... De veritat, és d'una complexitat enorme.

El tema del... Ajunto una mica. Em sembla que la representant de la CUP deia que, diríem, en el conglomerat de la comunicació s'ha d'escollar tothom i hi ha d'estar representat tothom. I em sembla que feia referència potser al tercer sector radiofònic, també potser? (*pausa*), que està pendent de... No sabem si anirà inclòs en l'estructura de les lleis audiovisuals o com anirà, però és veritat que fa anys que es propugna que es creï un nou sector per a les entitats sense afany de lucre amb potències reduïdes, sobretot sense afany de lucre, és a dir, sense interferir el mercat publicitari. Però això té un problema, és a dir, això no es pot planificar si les autoritats audiovisuals no netegen les cent cinquanta emissores il·legals que operen a Catalunya.

I la representant de Ciutadans em deia que és que això..., he volgut entendre que d'això jo em queixava en privat. No, no, em queixo en públic i en privat. Vull dir, la pirateria radiofònica és un autèntic desastre. De qui depèn? Miri, arriba un moment que ja no ho sabem. Però, vull dir, ens interfereixen les freqüències, entren en el mercat publicitari, mantenen els seus treballadors sense contracte, facturen en negre, col·loquen centres emissors sense llicència urbanística. Això és conegut per totes les administracions. I no ho amago, ho dic en públic i ho dic en privat, no tinc res a amagar.

I suposo que vostè també feia al·lusió a la gestió directa, article 23 de la llei de l'audiovisual: la ràdio pública serà gestionada directament, no pot ser delegada la seva gestió a empreses terceres. Això ho diu la llei de l'audiovisual.

Anna Grau Arias

Ja només cal fer complir-ho.

Miquel Miralles i Fenoll

Bé, però jo no ho amago. Igual que ho dic a l'Associació Catalana de Ràdio ho he dit a la UER, ho he dit a Brusselles, ho he dit a Ginebra, ho he dit a Madrid i ho dic aquí, i no tinc per què amagar-ho. No amago re.

Quant als concursos i les concessions de llicències, mirin, això és la lliure concurrència. La problemàtica general quina és? Doncs que hi va haver un temps –ara ja no– en el que es veia que tant la ràdio com la televisió eren un gran negoci, i hi va haver una gran concurrència de concursos. Jo he vist concursos de vint-i-dues freqüències als que s'han presentat quatre-centes empreses. És impossible –és impossible. I en aquest cas el consell de l'audiovisual ha hagut de filar sempre molt prim per veure si hi ha solvència, capacitat, experiència i un mercat capaç d'absorbir.

Vostè em feia molt esment, la representant d'Esquerra Republicana, del tema de l'eduCAC. Jo em continuo referint a la..., coneixem molt bé l'experiència australiana. Aquí només hi ha un remei: és tocar els currículums. És a dir, s'ha de crear un cos de professorat especialitzat en els *media*, i això serà qüestió ja dels especialistes en el conjunt de l'educació veure a quines edats, amb quina intensitat. Però o inserim la pràctica mediàtica a l'escola o prendrem mal.

No sé si m'he deixat alguna qüestió. Ah, sí. Vostè, de Ciutadans, també em deia que jo havia arribat amb alegria o no sé què. Miri, fa quaranta-sis anys que visc amb alegria perquè faig el que més m'agrada de la vida, que és comunicar, perquè crec que sense comunicació no hi ha possibilitat de res. Naixem lliures i hauríem de néixer iguals, i l'única cosa que ens pot igualar i ens pot acostar és la comunicació. Si no hi ha comunicació, no hi ha res.

No sé si m'hi he deixat...

El president

Moltes gràcies, senyor Miralles. Acabaríem aquí aquesta audiència i passariem a la següent persona, que és la senyora Laura Pinyol.

(Pausa llarga.)

Molt bé. Doncs començaríem l'audiència de la senyora Laura Pinyol. Ha assistit a tot el *hearing* i, per tant, ja sap el mecanisme. Aquí davant té un cronòmetre, que podrà veure com se li resta el temps.

Laura Pinyol Puig

Bon dia; benvolgut, senyor president. Senyores i senyors diputats, gràcies per ser avui aquí i per atendre les compareixences d'aquesta comissió i valorar la idoneïtat dels qui ens hem presentat com a candidats. És un honor immens per mi ser-hi. Fa una mica de basarda, els hi haig de dir, perquè és la primera vegada que m'adreço als diputats de la cambra. Abans de res, per això, expressar-los el meu respecte i consideració com a electes de la ciutadania que representen, i gràcies als espais polítics que ens heu proposat i ens feu confiança en aquesta candidatura.

Com han fet els meus predecessors, presento la meva idoneïtat com a candidata al Consell de l'Audiovisual de Catalunya. La meva trajectòria no és tan ampla com la dels altres candidats. He de dir, en defensa meva, que em porten uns quants anys d'avantatge, circumstància insalvable que, tanmateix, no impedirà que empenngui amb la mateixa determinació els objectius que tinguem encomanats. Tinc quaranta-dos anys i fa vint-i-un anys que em vaig llicenciar en Comunicació Audiovisual a la Universitat Pompeu Fabra. Des que estudiava i al llarg d'aquests anys, he fet de periodista però també de comunicadora –vostès ho saben perquè en coneixen molts, de periodistes.

Un periodista és una persona necessàriament curiosa, inconformista; una persona que sempre es fa preguntes, que busquem perquè, trobem respostes. El periodisme és un ofici, és un ofici que té un punt de vista i té una vocació de servei públic. I parlar de servei públic sempre implica un punt d'indefensió, genera prejudicis, posa en guàrdia i posa també una mica sota sospita. Deuen saber de què parlo, perquè la política també té aquesta ambició i sovint topa amb el mateix descrèdit, la manca de llibertat per exercir-la, les limitacions del marc legal, la sobirania necessària. Al periodisme, amb totes les seves limitacions, li passa una mica el mateix, però parteix d'aquesta idea de mirar el món, de provar d'entendre'l, d'explicar-lo, compartir-lo i, a la fi, potser canviar-lo incidint en el debat públic, en la política; per tant, com un vector fiscalitzador des de la transparència i l'escrutini i com una baula indispensable per a la democràcia. Per això, sempre que explico per què he exercit de periodista, defineixo aquest ofici com aquesta voluntat d'entendre i aquesta voluntat de compartir.

En els meus primers anys d'ofici, vaig compaginar les col·laboracions en premsa i en ràdio en molts registres diferents amb els gabinets de comunicació, un diàleg

creuat molt útil per aprendre com funcionen els mecanismes. Vaig treballar al gabinet de premsa de la Corporació Catalana de Mitjans i vaig ser nomenada cap de premsa del Departament de la Vicepresidència entre l'any 2006 i l'any 2010. A partir d'aleshores vaig muntar una empresa de comunicació, una agència de creació de continguts, que acaba de fer just ara deu anys. En aquest temps, també he intensificat les meves col·laboracions en mitjans: des de la premsa escrita amb reportatges al diari *Ara*, amb especial atenció a l'educació, a temes que afecten els infants, joves, les dones, les vulnerabilitats; també a la revista *Descobrir* o a la revista *Vallesos* des d'una perspectiva més de recerca historiogràfica. He fet opinió en diaris com el *Nació Digital*, *El Punt Avui*, al setmanari de *La República* o al diari *Públic*, i també he analitzat mitjans des del debat i la reflexió a *Mèdia.cat*. En un altre àmbit, també he estat col·laboradora de Catalunya Ràdio i TV3.

Tot això, que pot semblar una mica aliè a l'objectiu d'aquesta compareixença, ajuda a explicar quina és la relació que com a comunicadors tenim avui amb els mitjans. En pocs anys –i això s'ha dit al llarg de les intervencions que m'han precedit–, o en molts menys dels que esperàvem, hi ha hagut un procés de confluència entre els formats. Els continguts són els que tenen prevalença i els canals s'adapten als continguts. Hem viscut un canvi de paradigma en temps real que avançava a grans gambades marcs legislatius i organismes reguladors, un procés en què els formats clàssics –paper, ràdio o televisió– han esdevingut formats transmèdia on tot conflueix: vídeos, notes de veu, peces d'informació.

No fa ni deu anys que parlàvem del salt de la televisió analògica a la televisió digital, i avui la majoria de les nostres llars disposen d'una plataforma que sintonitza canals de televisió tradicional però també una immensa oferta de plataformes per subscripció on el consumidor tria a temps real i en cada moment què vol mirar amb productes que tenen, a més a més, abast mundial. D'igual manera passa amb els podcasts o amb les versions digitals dels diaris, tant si són estrictament digitals o en paper, dels quals pots disposar de l'edició impresa la nit abans o avançar-ne temes per Twitter mentre es van actualitzant a temps real. Hem viscut aquest canvi d'època de consum dels mitjans audiovisuals sobre la marxa i ens hem anat avesant a seguir un programa de televisió, per exemple, amb una etiqueta per comentar-ho a Twitter, i així s'obria un debat en paral·lel mentre es veia un debat electoral o un documental que tenia uns altaveus i unes derivades amb incisions i impactes sobre l'audiència i sobre l'opinió pública que no tenien de cap altra manera un temps abans.

Permeteu-me que expliqui una anècdota personal. Jo soc nascuda l'any 79 i soc, per tant, d'aquesta generació que ja va créixer amb la televisió en català: primer amb Televisió Espanyola, fent programes de desconexió, i després amb TV3, omplint les nostres tardes, de la nostra infància, de dibuixos animats en la nostra llengua –ja us podeu imaginar que el naixement del Club Super3 també va causar un grat influx en la nostra generació. I em sento privilegiada –ho he de confessar– d'haver pogut créixer en aquest entorn mediàtic propens a la normalització del català, amb una oferta que era en el seu moment un referent hegemònic, amb continguts d'avantguarda i molta modernitat.

Estirant aquest fil personal –ja em disculparan–, avui m'acompanya aquí la meua filla gran, que té tretze anys, i quan va néixer també mirava el Club Super3, però tant ella com el seu germà i les seves dues germanes petites, els meus altres fills, han pràcticament deixat de fer-ho, almenys de la manera normal: connecten amb els continguts que els agraden però fan servir el botó vermell, i fàcilment –molt fàcilment– opten per triar el que els ofereixen les plataformes. Això no té per què ser necessàriament dolent ni és que em tingui molt preocupada –no voldria semblar tremendista–, però ens obliga a plantejar-nos quin sentit té que els organismes que tenim, el marc legislatiu en el qual operen..., quins són els objectius que han de seguir perseguint. Al meu entendre, el CAC, un organisme que va ser en el seu dia pioner i que compta amb un

prestigi indiscutible, ha de ser el garant que la comunicació audiovisual pugui actuar respectant els drets i la llibertat de la informació.

Però, al marge de tenir la capacitat d'atorgar concessions per a prestadors; vetllar pels continguts –un aspecte molt transcendent al qual m'agradaria fer una mica de referència especial–, pel pluralisme o per la protecció del públic infantil i adolescent; elaborar informes de rigor i recomanacions ineludibles i complir amb les funcions de regulació i arbitratge, crec sincerament que el CAC té el deure de llegir els signes del nostre temps i saber avançar-s'hi.

Torno a aquest incís especial que voldria fer sobre els menors però també d'altres col·lectius. Parlàvem fa un moment dels productes trans mèdia i com els nous canals de consum de productes audiovisuals s'han transformat. Avui, la mitjana d'edat d'accés al primer mòbil, que sol ser un *smartphone*, és abans dels onze anys; el noranta-cinc per cent dels joves tenen mòbil abans dels divuit anys, i un de cada tres d'aquests infants-joves en fa un ús diari de més de cinc hores, tantes com les que es passen en un entorn escolar. I aquesta realitat –i aquí és on vull anar a parar– té a veure amb la interacció amb les xarxes socials, la principal via d'accés a la informació i de consum de continguts d'aquesta generació, de continguts audiovisuals. Faig un apunt per dimensionar la influència d'aquestes xarxes: el vuitanta-tres i mig de la població d'aquesta franja d'edat que situem entre els onze i els divuit anys en fa servir tres o més; el seixanta-u per cent d'aquest col·lectiu disposa de més d'un compte amb perfils dins d'una mateixa xarxa, sovint alguns públics i alguns privats, i les més freqüents són WhatsApp, amb un noranta-cinc per cent; YouTube, amb un noranta per cent; Instagram, amb un vuitanta per cent, i TikTok, amb un setanta-vuit per cent.

És, doncs, davant d'aquesta realitat –i, novament, un canvi de paradigma el que ens interpella– que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya té un camp per córrer inacabable. No és una feina per fer en solitari; ha de ser imprescindible el treball conjunt amb altres òrgans reguladors a nivell europeu, així com caldrà estar amants als projectes legislatius –que també s'han mencionat al llarg del dia d'avui– que han de regular el nou marc audiovisual perquè el CAC segueixi sent un òrgan de referència.

En aquest sentit, i partint de les bases que ja va assentar en el seu dia Salvador Alsius en aquesta àrea –l'eduCAC, que també se n'ha parlat a bastament–, el CAC ha d'estar al servei de la ciutadania i especialment del sistema educatiu, perquè és inajornable contribuir a una educació audiovisual per a infants i joves, per donar-los eines per aprendre a identificar les informacions vàlides, a contrastar-les, a posar en dubte, a tenir sentit crític i a saber desemmascarar les que n'hem dit «*fake news*», els rumors i la propaganda que inunden com una infodèmia tots els canals, principalment les xarxes socials. Cal, doncs, una voluntat de posar el CAC a disposició del sistema educatiu per col·laborar-hi en aquest nou marc d'aprenentatge.

Encara hi ha un altre aspecte que per la meva formació professional m'amoïna i m'ocupa: és l'estigma amb què certs col·lectius són projectats en els mitjans de comunicació. Parlo de les dones, parlo de les dones quan es parla de violència de gènere, parlo de les persones amb discapacitat, parlo de les persones grans, de les persones racialitzades. Un canvi de mirada obliga a una revisió constant dels estereotips, i, en una societat dinàmica i diversa i heterogènia com la nostra, cal esmenar els prejudicis i els rols determinats per fugir dels tòpics i bastir realitats i referents complexos carregats de matisos.

Acabo. Entomo aquesta responsabilitat de formar part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya com un repte ambiciós i compromès el qual espero complir amb honradesa, amb rigor i amb convicció. No és per mi cap final d'etapa, és un punt de partida i és una ocasió per treballar en un repte altament ambiciós. A l'inici parlava de la vocació de servei públic, i és des d'aquesta premissa que en un país en permanent construcció i amb tant per fer espero contribuir a fer-lo una mica millor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Pinyol. Ara és el torn dels grups parlamentaris per formular les consideracions que considerin oportunes. Comença aquest torn el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Pinyol, no ens coneixíem. Encantat, benvinguda. I, bé, malgrat la seva edat, no es preocupi; vostè, endavant, i, en les reunions del CAC, amb passió, com deia ara, a defensar les seves idees.

Crec que la proposta que farà aquest Parlament del CAC és una mica, també, un mosaic, no?, de diferents sectors, diferents maneres de pensar, diferents àmbits de treball. El seu àmbit de treball també, d'alguna manera, és diferent d'alguns que hem comentat fins a aquest moment, però és molt interessant, eh? I, en aquest sentit, jo crec que, en el tema de continguts o en el tema de la creació de continguts, podríem dir que vostè és una especialista, i jo, d'alguna manera, l'encoratjo a que també faci valdre aquesta capacitat.

Sempre hem pensat que una de les grans carències de la nostra radiotelevisió pública era precisament el tema de la pluralitat, i, en aquest sentit, ampliar la gamma de continguts, ampliar les ofertes a la radiotelevisió pública, era un tema absolutament necessari. Hi han persones que els hi agrada la Nova Cançó; hi han persones que els hi agrada el romànic, que és la seva passió, i jo crec que l'oferta de ràdio i televisió pública és lo suficientment ampla com perquè qualsevol persona es pugui sentir reconeguda en la nostra ràdio i la nostra televisió pública. D'alguna manera, aquesta serà també la seva petita tasca en aquest nou Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Li agraeixo les ganes amb les que afronta aquesta possibilitat. Li recordo, o li ofereixo, per part del meu grup parlamentari, des del començament..., sap que compta amb el nostre vot, amb el nostre suport. I sí que ens agradaria, com hem dit al començament, que les decisions que es puguin prendre en aquest CAC es puguin fer per unanimitat.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer les consideracions que cregui oportunes, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. I gràcies a vostè també, *doña* Laura, per ser avui aquí. No repetiré el que ja he dit en les passades intervencions –crec que vostè estava aquí darrere i també m'ha pogut sentir–, però sí que m'agradaria llançar-li una pregunta que pot servir com una versió beta, no?, del que veurem si finalment és vostè escollida membre del CAC.

Vistos els últims informes de pluralisme polític que ha emès el CAC amb relació als mitjans públics de Catalunya, quina valoració en fa vostè? Considera que es compleixen els criteris de pluralisme informatiu, precisament, en els informatius dels mitjans de comunicació públics, de TV3 i de Catalunya Ràdio, tenint en compte que s'exclouen deliberadament grups escollits democràticament pels catalans? No ho sé, penso en les respostes: pot contestar amb un sí o un no. Considera que es compleixen actualment els criteris de pluralisme? I així veurem una mica com funcionarà això.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí; moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyora Laura Pinyol, per la seva intervenció. Bé, no em repetiré, però ja ho ha pogut sentir també en altres interven-

cions. Nosaltres, més enllà de les persones i dels seus currículums i de la seva vàlua professional, el que hem posat de manifest aquí en aquesta comissió és que no estem d'acord amb el procediment que s'ha fet servir en aquest acord polític de repartiment de control polític dels tres grans partits del Parlament. I això, diguem-ne, inclou tot el conjunt de les persones proposades, no?

Més enllà d'això i escoltant, doncs, la seva intervenció i també la pregunta que m'ha precedit, sí que m'agradaria preguntar-li, en concret... Vostè ha parlat molt de la producció de continguts, sobretot pensant en la gent jove, que és la que ens preocupa especialment en aquests moments. Una és..., no tinc dubtes de que el concepte de pluralisme al que s'ha de sotmetre qualsevol persona amb un mandat democràtic que estigui al servei públic, doncs, és pel que ens regim, no?, per la declaració de drets humans i el que, evidentment, fa línia vermella en el pluralisme que va en contra, precisament, de les llibertats i els drets humans. En això no en tinc cap dubte –faig referència a la intervenció anterior.

La pregunta en concret seria, precisament parlant d'aquest pluralisme, el pluralisme lingüístic, al que donem servei també: com veu..., quina és la seva visió respecte a la protecció d'una llengua minoritzada com és la catalana, que està subjecta a l'embat del neoliberalisme lingüístic sota el que vivim i que va perdent usos justament perquè, en el camp audiovisual, ha deixat de tenir presència? Hi ha molts buits on no existeix i, per tant, la majoria de joves no tenen accés a molts continguts en aquest idioma. Saber una mica la seva opinió respecte d'aquest àmbit.

Gràcies.

El president

Doncs al Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Sí. Per no reiterar-me en les meves intervencions, agrair-li la seva intervenció avui, comunicar-li el nostre vot contrari. No és una qüestió personal, és una qüestió política, de procediment i d'acords. Però, en tot cas, agrair-li la seva intervenció.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la posició del grup de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau –la diputada.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyor president. Bé, m'agradaria fer un comentari previ, que és que, en honor del representant del Partit Socialista... Vull dir, plantejar una gran preocupació per la pluralitat dels mitjans a Catalunya i defensar el que es votarà –o sigui, aquest acord–, a mi em sembla, com a mínim..., bé, pot ser una fina mostra de sentit de l'humor, però més aviat em sembla que entrem en el terreny de la contradicció política.

A la senyora Pinyol li voldria dir..., bé, a veure, és veritat que vostè és més jove, bastant més jove que altres candidats. Això, no pateixi, es cura amb l'edat, vull dir, l'hi dic per experiència. Ara, també li diré –li dic amb tot el respecte personal–, el seu currículum no només és un tema de joventut. Vull dir, a veure, l'efecte més destacat del seu currículum és haver estat la cap de premsa del senyor Bargalló, cosa que és molt digna. Però, és clar, si a això li sumem altres factors, dona una imatge molt endogàmica. O sigui, jo penso que vostè, diguem-ne, representa..., hi insisteixo, em vull mantenir al marge del tema.

Per exemple, jo no faré cap esment de la seva vida privada o les seves relacions familiars que alimenten el tema de l'endogàmia, però sí que li faré una reflexió. Vostè ha parlat d'estigma, ha parlat d'estigmes en el món... Bé, doncs miri, hi ha un estigma que a mi m'interessaria molt saber-ne la seva opinió, que és el que patim totes les dones no processistes en els mitjans de comunicació, evidentment, de la

corporació, xarxes associades i canals de YouTube, i això val per a mi, val per a la Inés Arrimadas i val fins i tot per a la reina Letícia. Vull dir, jo li prego que reflexioni sobre el fet de que aquí, per exemple, jo no estigui fent cap comentari que es podria considerar, malgrat ser una dona, fins i tot masculista sobre el fet de si vostè està aquí per ser qui és o per estar amb qui està o per haver estat amb qui ha estat. Llavors li pregaria que, com a dona i com a professional de la comunicació, ja que estarà en el CAC i ha manifestat preocupació... O sigui, demanaria una mica de coherència en aquest tema.

També demanaria una mica menys fer volar coloms. Vull dir, aquí es parla molt de la creació de continguts i dels menors. A veure, fa temps que els menors han desconnectat dels mitjans de la corporació catalana. Aquest és un dels problemes que tenim i en part es deu a la manca de pluralitat, no només política. Clar, llavors aquest CAC constantment fa –o aquest futur CAC– grans preocupacions sobre temes que ni controla ni controlarà i, en canvi, negligeix la pluralitat i els interessos dels majors d'edat que sí que encara mirem els mitjans, encara que sigui per patir-los i per poder-los controlar parlamentàriament. Llavors, clar, vull dir, ens agradaria una mica de serietat. O sigui, li diria: nosaltres, evidentment, ens sumem als grups que no votaran aquesta proposta de CAC simplement per com s'ha «pastelejat», però, en el cas concret de vostè, vaja, m'agradaria que fes una reflexió i que intentés ajustar el discurs..., o sigui, els dits als fets. I aquí ho deixo, de moment.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joaquim Calatayud.

Joaquim Calatayud Casals

Gràcies, president. Laura, moltes gràcies per ser aquí. En tot cas, no sé..., no et conec absolutament de re, no sé ni quin entorn familiar deixes de tenir ni deixes de tenir. En tot cas, ets periodista, tens un currículum que així ve donat, has tingut diferents feines i suposo que, com tots plegats, t'has buscat la vida com hem fet tots al llarg de la vida. Per tant, consideracions com algunes que s'han sentit bàsicament no les acabo d'entendre, perquè, en tot cas, a tu se t'haurà de jutjar per la tasca que portis a terme al CAC, independentment que siguis la jove, siguis la guapa, siguis la lletja.

M'agradaria dir-te que la intervenció la he trobat molt seriosa; que el fet de que has fet referència al tema de l'educació crec que és important i que pot omplir molt de continguts la teva presència al CAC, i, en tot cas, també animar-te i desitjar-te molta sort. I sobretot també demanar-te, com he fet abans, la defensa desacomplexada, forta i dura de la llengua catalana als mitjans de comunicació públics, i una defensa desacomplexada i forta de la defensa del català als mitjans privats, on la seva presència és petita. És un tresor que tenim, és un tresor que hem de defensar tots plegats, i una de les forces i virtuts que haureu de tenir i que segurament us jutjarem és per una defensa, sobretot desacomplexada i sense pors, de la nostra llengua, que és el català.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. No me'n puc estar de denunciar el que acaba de passar en aquesta comissió, on a l'única candidata a la qual se li han qüestionat coses sigui una dona i sigui una dona jove. Al nostre entendre, la joventut no és cap problema, en cap cas, sinó que dona una visió també necessària dins d'aquest Consell de l'Au-

diovisual de Catalunya. Dèiem que estem en un moment de transformació constant i, per tant, també necessitem, doncs, no?, aquesta diversitat generacional dins dels membres que formaran part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i, per tant, la joventut com un valor i no com un problema entès aquí.

Evidentment, el que s'ha volgut donar a entendre aquí em sembla gravíssim. La senyora Pinyol té el currículum que té –l'hem pogut veure–; té una trajectòria, doncs, menys dilatada, òbviament, però una trajectòria llarga en l'àmbit professional. Deu anys de picar pedra construint una agència de comunicació crec que també dona una visió del món periodístic i audiovisual, doncs, que és interessant que s'inclogui en aquesta mirada que ha de tenir el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Però, en qual·sevol cas, no em puc estar de denunciar el que acaba de passar en aquesta comissió.

Pel que fa als continguts del que aportava la senyora Pinyol, doncs lliga una mica amb el que ens explicava el senyor Miralles en la seva compareixença, no?, aquesta preocupació pels públics més joves, pel públic infantil i juvenil. Vostè feia referència a que era generació Super3. Servidora també és generació Super3, i, per tant, hem crescut en aquest entorn privilegiat de tenir mitjans de comunicació en la nostra llengua. I també em preocupa, com a vostè, doncs que els nostres fills i filles –en fèiem esment abans també– tinguin aquesta oportunitat de tenir referents culturals, referents lingüístics, en la nostra llengua. Llavors, doncs, una mica si podia detallar una mica més quins creia que eren els reptes en l'àmbit més, no?, d'anar a buscar i anar a regular aquests continguts per al públic més infantil i juvenil.

I després, en l'àmbit de les plataformes –que no n'hem parlat gaire–, si li preocupa també i com creu que cal abordar tot el tema de la regulació de continguts en aquestes plataformes; plataformes, doncs, que estan fetes amb una lògica, no?, de multinacional, sense tenir en compte no només la diversitat lingüística –a la qual fem referència sovint–, sinó també aquesta diversitat cultural de producció de continguts audiovisuals independents, fets des d'aquí, amb una mirada també, no?, del país, de la realitat, fets en la nostra llengua però fets també amb una mirada pròpia i genuïna.

En tot cas, expressar-li tot el nostre suport, com a la resta de membres d'aquest consell audiovisual, i desitjar-li molta sort i encerts en aquesta etapa.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara la senyora Pinyol tindrà deu minuts per respondre allò que consideri oportú. Té la paraula.

Laura Pinyol Puig

Voldria començar per respondre al senyor diputat de VOX, per dir-li que només les preguntes dogmàtiques tenen un sí o un no per resposta. Llavors, quan vostè crec que ve a dir que el seu espai polític no té prou espai als espais informatius de la Televisió de Catalunya o a la ràdio de Catalunya, deu ser perquè no té prou valor informatiu o no compleix amb els criteris de veracitat i oportunitat informativa pel qual els professionals de les televisions es regeixen, i en cap cas no és feina dels consellers del CAC interferir-hi. Per tant, seria un mal senyal que jo aquí fes una declaració d'interferència sobre el que decideixen els equips d'edició dels informatius de Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio, em sap greu. A hores d'ara, les poques respostes que són sí o no són els textos d'embaràs i els textos covid, i, com vostè sap, també fallen. És a dir, que un sí o un no normalment només sol resultar en un referèndum, i ben just.

A la senyora Sabater i al senyor Ferro els hi voldria dir –després m'estendré en la resposta a la senyora Sabater perquè hem tingut ocasió de debatre en altres espais–..., m'agradaria dir-los que, més enllà d'aquest acord polític que vostès votaran que no, que és molt legítim i entenc que no és una qüestió personal –ho dono per descomptat, ja sabíem a què veníem a jugar. També sabia que la joventut era una tara que es corregia amb el temps, me n'havia adonat; aprofito per fer-ne esment perquè

no es pensin que venia aquí amb aquesta illusió infundada. Encara que aquest sigui un acord de tres grups polítics que no els inclou, m'agradaria molt dir-los que consideressin l'ocasió de fer-nos servir. Nosaltres ens presentem aquí per fer un servei al país, en aquest cas, a la comunitat, i seria molt bo que ens consideressin. No dic que ens facin confiança, però sí que ens facin servir, que vostès marquin l'agenda, que vostès marquin quins són els criteris que volen que seguim, i que ens utilitzin, que per a això estem. No estem per complir només els desitjos i les expectatives d'un espai polític, i més en espais polítics en què tenim tantes afinitats, tant pel cantó de l'esquerra com pel cantó del sobiranisme. És a dir, em semblaria molt absurd que no aprofitessin l'ocasió per entendre que som persones amb vocació de servei públic, que estem per construir un marc de l'audiovisual català que sigui millor. Per tant, els hi demano que, més enllà d'expressar la seva posició contrària, que entenc –perquè entenc com funciona la política–, agafin aquest quant. Sé que és infructuosa, eh?, la petició, però m'agradaria que ho consideressin.

Sobre el català, que també m'ha comentat vostè, Dolors Sabater. El català, evidentment, es troba en hores baixes. No pertoca als organismes només defensar-lo, que el català sigui una llengua que deixi de ser minoritzada. Quan ha perdut el vint per cent dels parlants en els últims quinze anys, doncs, és un deure de tots els catalanoparlants, i fins i tot dels castellanoparlants que han fet en algun moment del seu ús quotidià de la llengua una via d'expressió. En aquest sentit, els organismes reguladors, com el CAC, només poden fer complir la llei i aplicar les resolucions que es preguin.

Però crec que és una missió que sobretot tenen els poders legislatius: empènyer mesures perquè les regulacions siguin molt explícites de com cal complir-les. No diré que estic traspasant la pilota, però sí que em sembla que, en aquest sentit, ha de ser la societat, a través de tots els seus organismes, que facin el possible perquè això sigui així, i ja no només els públics, també els privats. És una petita victòria quan treballes en una empresa privada i aconseguixes que l'etiquetatge d'un producte també es faci en català, encara que hi hagi deu idiomes més i que qui decideixi dissenyar les etiquetes sàpiga que un altre idioma és un maldecap. És a dir, en aquest sentit, crec que som tots plegats els que hauríem d'empènyer per fer que l'ús social del català sobretot tingui una utilitat i tingui un espai d'expressió espontani que sigui creïble, que no sigui forçat.

Què més volia respondre? Sobre les plataformes i l'excés de regulació, és una cosa que m'amoïna molt i sé que estem a les beceroles. És a dir, tots els poders legislatius i tots els països estan a les beceroles davant de la realitat de les plataformes en *streaming* que tenen un impacte mundial; però ja no només les plataformes en *streaming*, els continguts que corren en forma de GIF o en forma de petites peces de TikTok que es reproduïen a tot arreu. És a dir, no tenim un marc legislatiu, no hem tingut temps d'asseure'ns a pensar com hem d'endregar tot això, com ho hem d'ordenar, però la majoria dels infants de casa nostra tenen el primer contacte amb el porno als vuit anys i la majoria dels infants als dotze ja hi han contactat; la majoria dels infants abans dels setze anys han fet servir el porno com a plataforma d'accés al coneixement de què és la sexualitat, i la majoria de vegades no hi han entrat a través d'una pàgina com Pornhub sinó a través de GIFs que s'envien a vegades en xats familiars. És a dir, hem de ser molt conscients que tot això depassa estrictament el que som capaços de legislar des d'una cambra com la catalana i que hem de fer un esforç molt gran per saber que és difícil posar portes al camp, però que, tot i així, ha d'haver-hi regulacions que ens garanteixin un espai de protecció per als menors –per als menors i també altres col·lectius, però que no tenen tant a veure ja amb els horaris ni amb les hores de programació.

I voldria deixar per al final la consideració que m'ha fet la senyora Anna Grau, perquè li diré que porta els papers mullats –vostè ha estat periodista i el que hauria de fer és contrastar. No sé a quines insinuacions es referia o si té cap interès amb

qui jo em fiqui al llit o m'hagi ficat al llit; l'hi podria explicar, però hi ha els meus pares aquí davant i potser tampoc seria gaire considerat per la meva part –i també la meva filla. No he estat mai cap de premsa del senyor Bargalló, per cert, tampoc; vull dir, això és molt fàcil de comprovar.

Però quan vostè em parlava de l'estigma de les dones no processistes, suposo que té el mateix interès en saber quin estigma tenen les dones que no són processistes quan són convidades en altres mitjans de comunicació que no siguin Catalunya Ràdio o TV3, que potser es troben amb el mateix o fins i tot amb una mica menys de representativitat, perquè no hi solen anar. I llavors també li diria que potser això de l'estigma no té tant a veure amb l'estigma com amb el respecte. Vostè em demanava coherència, i jo li diré que és molt difícil ser coherent quan vostè l'únic fonament en el que ha basat la seva intervenció ha estat en una falta de respecte.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies. Acaba aquí aquesta audiència. I passarem a la darrera audiència per elegir els membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb el senyor Enric Casas, un cop hagin...

(Pausa llarga.)

Bé, comencem aquesta compareixença del senyor Enric Casas. Té deu minuts per a la primera exposició.

Enric Casas i Gironella

Bon dia, senyor president, senyors i senyores diputats. Voldria centrar la meva intervenció en tres temes: la meva experiència a l'Ajuntament de Barcelona durant més de vint-i-cinc anys; en segon lloc, parlaré sobre alguns dels canvis que afecten el món de l'audiovisual, i, finalment, la meva intervenció se centrarà en el Consell de l'Audiovisual de Catalunya i el seu funcionament.

Deixin-me, abans de res, donar les gràcies a les tres forces polítiques que m'han fet l'honor de presentar la meva candidatura: Junts per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit dels Socialistes de Catalunya. A totes tres forces polítiques voldria dir-los que, en el cas de que aquesta candidatura arribi a bon port, em comprometo a fer la feina amb plena independència i neutralitat, cercant mitjançant el diàleg i l'empatia el màxim de consens i acords amb la resta de membres del consell de l'audiovisual i treballant amb totes les meves energies i bona voluntat per al bon funcionament del consell.

Vint-i-cinc anys són una part important d'una vida. Vaig entrar a l'Ajuntament de Barcelona l'any 1986 com a gerent de la Comissió d'Imatge de l'ajuntament amb un encàrrec ambiciós i genèric: ajudar a recuperar l'orgull dels barcelonins per la seva ciutat. Barcelona passava aleshores una de les seves cíclics crisis de confiança. Alguns havien teoritzat que la ciutat, com el Titanic, s'enfonsava mentre Madrid es convertia en el gran pols d'atracció cultural de la península. La idea de la meva feina era aprofitar els actius i els projectes de la ciutat i, mitjançant estratègies de màrqueting, comunicació empresarial i publicitat, capgirar aquest estat d'opinió.

L'encàrrec –en paraules del llavors alcalde de la ciutat, Pasqual Maragall– era canviar la comunicació de l'Ajuntament de Barcelona prenent com a exemple les grans empreses, prenent com a exemple la ciutat de Nova York; millorar el posicionament nacional i internacional de Barcelona; ajudar els canvis d'actitud dels ciutadans davant l'ús del transport públic, la rehabilitació d'edificis o la recollida selectiva de residus; promoure el civisme i la cultura són alguns dels eixos de la comunicació municipal d'aquells anys.

L'any 1995 se'm va encarregar la creació de la Direcció de Comunicació Corporativa i Qualitat amb l'objectiu d'incloure en un únic àmbit de gestió les tasques de disseny i implementació de l'estratègia de comunicació municipal, la gestió de l'atenció del ciutadà –oficines presencials, 010, internet– i les queixes i suggeriments.

També l'impuls de les publicacions municipals, de les campanyes de publicitat, de les exposicions i de les relacions institucionals. Vam crear també el pla d'estudis sociològics, conjunt d'enquestes qualitatives i quantitatives que ens dona avui encara, de forma immillorable, el pols de la ciutat. I, per últim, treballar en un projecte que es va consolidar posteriorment, el projecte de la marca Barcelona.

A partir del 2009, vaig compatibilitzar aquestes funcions amb la direcció de l'alcaldia i vaig entrar en contacte de forma intensa amb el món del periodisme, amb el món de les empreses de comunicació i amb el món dels empresaris de comunicació. D'aquella darrera etapa crec interessant destacar l'esforç per salvar el llegat, que diuen els americans. Penso que el traspàs que es va fer a l'Ajuntament de Barcelona va ser modèlic. De fet, vull agrair que ara, deu anys després, un dels primers missatges de felicitació que he rebut quan s'ha conegut la nostra candidatura al consell ha estat el de la persona que em va substituir a l'ajuntament pertanyent a Convergència Democràtica de Catalunya.

Resumint, conec molt de prop la comunicació pública estratègica que aprofita tots els canals i mitjans per millorar el posicionament d'un país o d'una ciutat, la informació als ciutadans i la seva atenció per part de les institucions.

Dit això, m'agradaria reflexionar en veu alta sobre alguns dels canvis que s'estan produint en la comunicació, en concret, en la comunicació audiovisual. Si donem una ullada a l'evolució del mercat publicitari als Estats Units i comparem les dades de 2006 amb 2019, veiem que l'any 2006 tan sols el 9,7 del pastís publicitari es dedicava a internet, mentre que el 2019 aquest percentatge ja va ser del 51,9. Més de la meitat de la inversió, 124.600 milions de dòlars, es destina a la publicitat a internet. Al mateix temps, la inversió publicitària en televisió passava del 40,7 al vint-i-nou per cent.

En el cas espanyol, els percentatges són similars. L'any 2019, segons dades de la CNMC, a la publicitat en televisió convencional es van destinar 2.000 milions d'euros. La publicitat digital va sumar una inversió de 3.450 milions d'euros, més de la meitat del total. Dins de la publicitat digital, la relacionada amb la cerca de dades va sumar 1.500 milions d'euros, dels quals el noranta per cent va anar a parar a Google. La publicitat de *display* va sumar 1.950 milions d'euros, dels quals el quaranta per cent van servir per contractar espais a Facebook i Instagram. Són molts diners concentrats en molt poques mans i a empreses molt globals, i existeixen moltes dificultats per controlar-les, tant en l'àmbit estatal com en l'àmbit europeu.

A Catalunya, algunes dades de l'estudi general de mitjans i del mateix CAC. El trenta-cinc per cent de les famílies, més d'1 milió, tenen plataformes de televisió de pagament com Movistar o Orange. Les famílies catalanes tenen 9 milions 700.000 abonaments a les plataformes de pagament –hi ha més d'un abonament per família–; tan sols Netflix arriba a 1 milió 600.000 llars. L'obra europea és minoritària, encara que els percentatges van pujant –ara ja arriba al trenta-tres per cent–, però, d'aquesta obra, només el 0,5 per cent el podem trobar en català.

En els darrers anys, Europa intenta regular aquest mercat i el Congrés dels Diputats prepara una nova llei de l'audiovisual. Però, en un món global, les possibilitats d'exercir la mateixa tutela que tenen, per exemple, les televisions lineals que es difonen per ones hertzianes és moderada. Si molts anuncien que els diaris de paper es convertiran aviat en una curiositat, com els vinils, sembla que les televisions lineals corren perill de tenir el mateix final en vint o trenta anys.

Totes aquestes xifres i idees em condueixen oportunament a parlar finalment del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i el seu funcionament. Les seves finalitats, segons la Llei 2/2000, són clares i ambicioses: fer respectar els drets i les llibertats que en l'àmbit de la comunicació audiovisual són reconeguts en la Constitució espanyola i l'Estatut de Catalunya; garantir el compliment de la normativa reguladora de programació i publicitat, la normativa europea i els tractats internacionals; vetllar pel pluralisme polític, religiós, social, lingüístic i cultural; vetllar per la neutralitat informativa, molt especialment per les normes d'ús del català i de l'aranès.

Des del meu punt de vista, un dels camps d'actuació més atractius comunicativament és el del pluralisme. Queda molt camí per recórrer, però de mica en mica els informes del CAC han ampliat les dades que es tenen sobre aquest tema, informació que, segur, encoratja els futurs responsables de la corporació a restar amatents a la seva evolució. La publicitat convencional, gràcies al treball conjunt de publicitaris i reguladors i a les normes d'autoregulació, ha millorat notablement el seu respecte a una societat plural i inclusiva que volem ser, encara que nous mons, com, per exemple, el dels anomenats «*influencers*», s'escapen dels controls convencionals.

El sector privat audiovisual ha passat dues crisis importants en els darrers anys. Ha vist com la TDT local no era el gran negoci que alguns s'esperaven i necessita normes previsibles, estables i transparents. El CAC ha de fer respectar les regulacions, evitar la pirateria i fomentar la correcció. Les noves lleis de l'audiovisual haurien d'ampliar les competències del CAC i la resta de reguladors pel que fa als serveis d'internet, i garantir la cooperació i la coordinació entre la CNMC i la resta de reguladors per defensar millor els drets dels ciutadans en els nous sectors com les plataformes OTT, les d'intercanvi de vídeos i les xarxes socials.

El CAC té feina i, si m'ho permeten, necessita un nou tarannà. En el període 2015-2021, cent disset vegades un o més consellers s'han sentit obligats a deixar per escrit els seus vots discrepants amb les resolucions del consell, i, només l'any 2021, van ser més de dinou els vots particulars, un del propi president del consell. Hem de treballar perquè les decisions es prenguin per unanimitat i que això li doni un nou valor i una nova autoritat al consell.

I permetin-me que acabi reprenent unes paraules que ha dit el candidat a president, Xevi Xirgo, i que va dir ja fa uns anys aquí en aquesta mateixa..., en la seva compareixença en Rafael Jorba, periodista i antic membre del CAC. Va dir en la seva compareixença: «Els fets són sagrats; les opinions, lliures. Veritat, lleialtat als ciutadans, pluralisme, qualitat dels continguts, control dels poderosos, verificació.» Amb tota la modèstia i també amb molta tenacitat, treballaré amb els meus companys i companyes candidats perquè aquests principis siguin una mica més presents a la comunicació audiovisual, molt especialment a la comunicació audiovisual pública.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. No sé si advertir-l'hi. Si hi han referències a la meua intervenció, m'agradaria demanar la paraula. Si no, li demano que...

El president

Diguem que no...

David Pérez Ibáñez

...no es facin aquestes referències...

El president

...consumeixi més...

David Pérez Ibáñez

Com?

El president

Dic que això ha estat motiu de l'anterior compareixença i, per tant, el que li demanaria és que ara s'atengui a la compareixença del senyor Enric Casas. I demanar a la resta de grups parlamentaris que intentem no fer referències entre nosaltres, eh?, perquè tindrem l'oportunitat de fer-ho en el plenari del Parlament.

Gràcies.

David Pérez Ibáñez

El que li deia, president, és que, com que soc el primer en intervenir, si hi han referències aixecaré la mà.

Molt bé, senyor Casas, Enric Casas Gironella, amb vostè sí que ens coneixem fa molts anys. Per mi sempre ha estat un referent. A començaments dels vuitanta, quan vostè, amb el Salvador Coromina Romagosa, amb altres persones, miraven de tirar endavant una emissora local i uns mitjans de comunicació també escrits. Per cert, ja són quatre persones, no?, que tiren endavant mitjans de comunicació locals que van néixer també en aquell moment. Per mi, des de llavors, vostè ha estat un referent. I jo m'he dedicat a altres coses, però vostès continuen picant pedra en l'àmbit de la comunicació, de la comunicació local, dels mitjans públics, del control públic de comunicació. Nosaltres no som de la generació Super3, malauradament. No diré els programes que escoltàvem en aquell moment, quan érem petits, però sí que també això ens permet tenir aquesta experiència, aquest bagatge, també, del que hem vist durant tot aquest període.

I sí que m'agradaria fer-li, si vol..., aquest acord que hem arribat entre diferents forces parlamentàries no pretén que a la ràdio i la televisió públiques no es pugui parlar de no sé què, sinó que el que pretén és que precisament es pugui parlar de tot. Treballar pel pluralisme, perquè tothom s'hi pugui sentir a gust, perquè tothom senti que és la seva televisió. Això està molt ben explicat en l'acord signat, i per escrit, dels diferents grups parlamentaris, al qual ningú fa referència, del qual ningú parla, però jo penso que és un gran acord i que és un magnífic punt de trobada i punt de partida de la nova feina del CAC i de la «corpo».

Coincideixo també amb vostè en la importància i la necessitat de prendre decisions per unanimitat, especialment al començament de la seva feina. I sí que m'agradaria, senyor Casas, poc que pugui, si vol valorar també o si hi ha algun apartat d'aquest acord que hem signat amb el qual vostè es podria sentir més protagonista de tirar-lo endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, diputat. Ara, per fer les consideracions que cregui oportunes, en nom del Grup Parlamentari de VOX té la paraula el diputat Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Sí. Bé; moltes gràcies, senyor president. Gràcies a vostè també, senyor Casas. I ja, com que és l'última de totes aquestes compareixences d'aquesta tarda, reiterar per última vegada que no participem, des del Grup Parlamentari de VOX, en aquest joc de repartir cadires que només respon als interessos de certs grups d'aquesta cambra i que no ve a parlar o a respondre a interessos dels catalans, precisament, sinó simplement a interessos polítics. Així que aquí ho deixarem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la CUP, té la paraula la diputada Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, president. Gràcies, senyor Casas, per la seva intervenció. Jo torno a insistir en el que ja hem anat dient a totes les intervencions. En tot cas, aquest cop ho faré llegint uns paràgrafs d'aquest manifest al que he fet referència abans, que crec que és pertinent, després, escoltar-lo, no?

Aquest manifest una de les coses que diu és: «Hi ha un gran perill que aquest mecanisme que busca el pluralisme», justament abans he fet referència a que la nova llei obliga a que hi hagi un consens més ampli en l'elecció, però, justament per això, doncs que «es desvirtui i serveixi per, una altra vegada, col·locar persones només

amb criteris partidistes a través d'una negociació de repartiment de cadires entre formacions polítiques. Emplacem, doncs, totes les forces parlamentàries democràtiques a cercar un ampli consens, abandonar els interessos de partit i acomplir el procés d'elecció de la nova direcció de la corporació» –en aquest cas, aquesta és una feina en la que vostès, com a CAC, doncs hi tindran un paper molt rellevant– «escoltant tots els sectors implicats: col·legis i organitzacions professionals, entitats culturals i de la societat civil en general i representants dels treballadors i treballadores, també, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Només així ens podem assegurar que al capdavant dels mitjans públics de la Generalitat hi hagi persones amb mèrits rellevants i acreditats per a un projecte de gestió innovador i independent, i que tinguin com a únic objectiu fer de la corporació un motor al servei de la informació rigorosa i plural que sigui una referència per a tota la societat de la creació de continguts de qualitat de la indústria audiovisual i de la revitalització de l'ús social del català.»

Aquesta insistència –abans ho he dit, no?– que..., posem insistència en com s'ha fet. Després, quan vostès es presenten aquí amb els seus currículums, nosaltres no entrem a parlar en concret del currículum d'aquesta persona, d'aquesta altra, perquè el que hem fet, diguem-ne, és aquesta consideració global. Però després, un cop vostès ja..., hi ha hagut, doncs, aquest repartiment del pastís, des del nostre punt de vista, entre els partits de govern i el Partit Socialista, i això ja és així, sí que els demanem a les persones que es presenten que vetllin perquè això sigui així. I m'agradaria saber, en aquest sentit, quina consideració fa vostè respecte de la importància de que tant en el CAC com en la corporació hi hagi aquesta visió plural i aquest no control dels partits polítics sobre la feina que fan aquests organismes tan importants, amb una funció tan fonamental per al servei públic dels mitjans audiovisuals.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula el senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Senyor Casas, jo començaré dient que crec que el seu partit s'equivoca proposant-lo, i crec que és evident el perquè. No ho dic per la seva vàlua professional, no ho dic per la seva trajectòria –jo no el conec, no he tingut l'ocasió de conèixer-lo abans d'aquesta intervenció; estic segur que en els llocs per on ha passat hi ha aportat el millor que ha pogut i que ha sabut. Però crec que, quan un és secretari de comunicació del seu partit –el PSC, en aquest cas– i quan gran part de la seva trajectòria –veient el seu currículum, gairebé tota la seva trajectòria– l'ha fet vinculat a un dels partits proposants i no té trajectòria en mitjans de comunicació ni en periodisme, proposar-lo evidencia un excés de partidisme en la conformació de la direcció. I jo crec que el seu partit s'equivoca, no perquè vostè no sàpiga de comunicació política –de ben segur que sí, perquè alguna de les campanyes la recordo–, no perquè vostè no sàpiga de comunicació institucional ni perquè vostè no hagi fet un bon servei al PSC i a les institucions per on ha passat, sinó perquè creiem que és evident que el seu perfil no s'escau al lloc de representació on el dissenyem, i que és un excés de partidisme i que hi ha en la seva figura un excés de vinculació orgànica al Partit dels Socialistes de Catalunya, i creiem que és evident.

I no vull fer d'això una qüestió personal, perquè no és el meu interès –l'hi diria de qualsevol altre partit i de qualsevol altre càrrec, amb independència de la seva trajectòria professional–, però creiem que és evident per què rebutgem aquest procediment i per què rebutgem aquest tipus de decisions i aquest tipus de perfils dins del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Tot i així, li comuniquem que hi votarem en contra. Li desitgem tota la sort i tots els encerts a pesar de no compartir el seu nomenament.

I res més. Moltes gràcies per la seva intervenció.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gracias, presidente. Bueno, un poco al hilo de lo que acaba de decir, yo creo que es como mínimo sorprendente pretender pluralizar un organismo con la imagen de falta de pluralidad del CAC y hacerlo con propuestas como estas que, digo, independientemente del valor de las personas o no, dan una imagen tremenda de endogamia. Pues creo que esto vale para usted y para la persona que ha comparecido antes que usted. O sea, tanta promiscuidad entre los miembros del CAC y los partidos políticos, que puede ser legítima, digamos, a nivel personal, pero, claro, no nos da ninguna garantía de pluralidad.

Y sorprende el impudor. Quiero decir, sabiendo que este acuerdo está contestado, que todo el mundo menos los tres grupos proponentes piensan que esto es un pasteleo indigno, que el Sindicato de Periodistas –no precisamente conocido por ser el azote del Gobierno, de los partidos que lo sustentan– también ha puesto el grito en el cielo, como mínimo podrían ustedes tener la picardía, la putería, digamos, de que no se note tanto, de que no se note tanto el reparto de cromos y el reparto de sillas.

Yo eso lo atribuyo a..., no sé a qué atribuirlo, pero creo que están tan acostumbrados a gobernar o a pastelear siempre los mismos que ya ni se dan cuenta. O sea, que tienen la piel muy fina cuando..., o sea, no se dan cuenta de lo que son y lo que parecen, y entonces tienen la piel muy fina, hablan de falta de respeto... Bueno, yo creo que falta de respeto es llamar «puta», comparar con una puta o llamar «puta» a servidora, a Inés Arrimadas, o hacer fantasías con una felación con la reina de España y con su hija Leonor y que ante eso pues, oiga, el CAC, ni está ni se lo espera.

Y concretamente en el caso que a mí me afecta –y vuelvo sobre el tema del estigma–, yo fui entrevistada por este tema por una televisión privada nacional, pero aún estoy esperando que ningún medio de la *corporació* se interese por mi caso o por otros. Entonces, como... Bueno, le pregunto a usted, que es el que queda: ¿usted cree que se va a hacer algo para que, digamos, la violencia verbal, civil, en redes y también televisiva contra las mujeres no procesistas mengüe? Porque, ya le digo, parece mentira lo que nos llenamos la boca aquí de feminismo, faltas de respeto y eso, pero, caray, no es lo mismo las unas que las otras, o los unos que los otros. Porque aquí también se ha pretendido..., se le ha dicho al representante de otro grupo parlamentario que su grupo no es noticia. Bueno, en fin. Si el CAC considera que puede decidir qué grupo..., que se es más o menos noticia en función de ser más o menos de un grupo parlamentario, creo que ya vemos lo que nos espera.

Evidentemente, votaremos en contra.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, president. Senyor Casas, gràcies per l'exposició que ens ha fet. Havent vist el seu currículum i l'exposició detallada que ens ha fet en el seu camp, aquesta llarga i consolidada trajectòria que, pel que ens explicava pel que ha fet a Barcelona, si m'ho permet una mica, potser amb la millora que ha fet de la marca Barcelona i tot el que ha aconseguit, hagués estat bé potser que algun altre partit l'hagués cridat abans que el consell audiovisual per tornar a millorar la ciutat tal com la tenim.

Bé, hem revisat molt bé les tasques que ha estat fent el CAC i, a més a més, hem revisat també la pàgina web, i veiem que, en contra del que altres diputats han dit avui, les prioritats són la llengua, la presència de la dona, el gènere, també, en els mitjans, i també es parla de la situació actual dels mitjans quant als menors i la seva

exposició en xarxes i en mitjans. I, per tant, entenem que tot això que vostè mateix ha dit són coses que no es quedaran aquí, sinó que també s'hauran de millorar.

Especialment li agraeixo la referència a la presència del català, aquest 0,5 per cent que acaba de publicar, l'1 de febrer, en la web del CAC de presència a Netflix. Són els mitjans que miren els nostres fills i, per tant, el futur. I, per tant, allà és on nosaltres hem de tenir una presència destacada per poder viure amb normalitat els que som catalanoparlants, igual que els castellanoparlants viuen amb normalitat la seva llengua a Catalunya.

També li agraiem la transparència del web que hi ha actualment i que esperem que vostè també faci més forta, que és que de seguida apareix una pestanya on el ciutadà pot denunciar tot allò que no està funcionant, totes aquelles coses que ha detectat que no van bé. I, per tant, en tot allò en què el ciutadà pugui participar, tota aquesta transparència farà sempre que aquesta entitat millori. Per tant, esperem que això sigui una de les bases de la seva actuació.

Vostè ha dit que entre tots intentaran canviar les coses. Jo crec que aquesta diversificació que hi ha de persones i d'ideologies a dins d'aquest nou CAC, per més que diguin la resta de grups polítics..., perquè –ho ha explicat molt bé la meua companya d'Esquerra Republicana– són els protocols que marca la pròpia llei. No hem incomplert res d'allò que s'hagi de complir: les dos terceres parts i tres grups parlamentaris. Per tant, no entenem quina és la discussió. I hauríem de veure què s'està fent on governen aquests altres partits. Per tant, creiem que aquesta diversificació d'opinions i de gent pot fer que aquesta entitat funcioni encara millor. Vostè ho deia, decisions per unanimitat, coses que, doncs, fins ara potser no s'estaven produint tant i que vostè pensa buscar aquest consens. I, per tant, doncs l'hi agraiem.

I, bé, que el que ens agradaria potser és que ens parlés una mica, ja que tenia tantes coses pensades, d'aquest futur, no?, per a l'entitat, el CAC, ara mateix, una vegada sigui nomenat –que esperem que sí.

Compta amb el suport de Junts per Catalunya, per descomptat, i esperem la seva resposta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula la diputada Raquel Sans, pel grup d'Esquerra Republicana.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Moltes gràcies, també, senyor Casas, per l'exposició que ens ha fet. Crec que el seu currículum, en aquest cas, doncs, ajuda a complementar la idea que..., algun dels companys que l'ha precedit destacava aquesta idea d'equip, aquesta idea de perfils complementaris que són necessaris també per enfrontar el repte que té el CAC, o els reptes –així, en plural–, que són moltíssims, i vostè n'ha detallat alguns.

De la seva intervenció, jo em quedaria amb la part que ha fet esment de les plataformes. Vostè ha posat xifres, no?, a aquestes plataformes, el nombre d'abonaments que tenen les famílies catalanes, i, per tant, d'alguna manera, ha retratat quin és el canvi de consum audiovisual que tenim en el nostre país. Parlava, doncs, que el trenta-cinc per cent de les llars catalanes, no?, tenen abonament a aquestes plataformes. I, de fet, vostè parlava de Netflix. Crec que les dades durant el confinament..., és una autèntica barbaritat el nombre d'abonaments que es van produir durant la primera etapa del confinament o de la primera etapa de la covid-19.

En aquest sentit, i en paral·lel, arriba aquesta llei audiovisual espanyola, que és aquesta transposició d'una directiva europea. I vostè mateix feia esment, no?, dels objectius, de la voluntat d'aquesta directiva europea, que és preservar aquesta diversitat lingüística, aquesta diversitat cultural, promovent, doncs, aquesta obra europea. Jo li voldria preguntar, doncs, com valora, no?, l'estat en el que està aquesta llei au-

audiovisual espanyola. Nosaltres hem sigut crítics pel que fa als percentatges que es destinaran a la producció audiovisual, en aquest cas, en llengües cooficials de l'Estat, perquè entenem que altres països han optat per percentatges més elevats i entenem que això podria ajudar a promoure la producció audiovisual en llengua catalana. En tot cas, voldríem conèixer la seva opinió al respecte.

I, després, un altre dels reptes que tenim, en aquest cas com a Parlament de Catalunya, però que segur que haurem de fer de la mà amb el consell de l'audiovisual, i en aquest cas també amb la Corporació Catalana de Mitjans, és la llei audiovisual catalana, que és el marc normatiu que necessitem també en l'àmbit català. Li voldria, doncs, preguntar una mica, no?, quin és el panorama que albira pel que fa a la llei audiovisual catalana.

Agrair-li, com a la resta de companys, la seva intervenció. I aprofitar aquesta última intervenció per donar-los les gràcies a tots i a totes per les explicacions que ens han fet, i dir-los que tenen, en aquest cas, el grup d'Esquerra Republicana al costat per construir un panorama audiovisual, doncs, que garanteixi sobretot els drets de tothom –especialment dels menors i dels infants, que és el que més ens preocupa.

El president

Gràcies, diputada. Ara, per contestar a les qüestions que li han plantejat, té un temps de deu minuts.

Enric Casas i Gironella

Miri, la primera reflexió que jo els hi voldria fer... Jo vinc del sector de la publicitat. Quan jo vaig començar, als anys vuitanta, més del quaranta per cent d'aquest sector estava a Barcelona. Avui dia, sent molt generosos, podríem dir que la publicitat a Barcelona és el vint per cent de l'activitat econòmica que es fa en el conjunt de l'Estat. Més del vuitanta per cent, o el setanta per cent aproximadament, s'ha desplaçat i està a Madrid. És un camp que ja hem perdut, el de la publicitat.

Però, en canvi, hi han camps que tenim pel davant que són un repte importantíssim en el futur i en els quals jo crec que és importantíssim l'acord que hem arribat, que és el món de la comunicació audiovisual, dels continguts audiovisuals. Jo crec que l'acord que han arribat les tres forces polítiques és molt positiu perquè, en el fons, albira la possibilitat de tornar a posar en marxa la corporació catalana com a motor. La corporació catalana ha deixat de ser motor de la producció externa per manca de recursos econòmics –té problemes de funcionament quotidià, perquè pagar les nòmines ocupa més de la meitat del pressupost–, i, d'alguna manera, ja no és el motor que necessita la comunicació audiovisual. O sigui que, a l'acord aquest, la primera cosa que hi veig de positiva és que ens permetrà que TV3 torni a ser el motor que necessita la indústria audiovisual catalana.

La segona reflexió. S'ha dit... Home, a veure, les audiències de TV3 són molt altes, però, quan mirem per grups i no mirem només per canal, veurem que, d'alguna manera, TV3 ha fagocitat el Canal 33, el canal d'esports, el Super3, etcètera. Quan anem a l'audiència per grups, veurem que la primera en audiència ja no és TV3 sinó que és Mediaset, que té un vint-i-sis per cent de l'audiència a Catalunya; que Atresmedia té el 23,7 i la corporació té el 16,3. O sigui, és evident que necessitem, diguem-ne, tornar a posar en marxa el motor, i que això passa per diverses coses, no? Una, cal un contracte programa i un contracte programa ambiciós; dos, cal un pla estratègic, es necessita anar més enllà dels marcs dels dos, tres, quatre anys vinents; tres, cal fer l'aposta per la transformació digital, encara que això pugui costar sacrificis, diguem-ne, a moltes de les persones que estan avui dia allà, i després, cal, d'alguna manera, pensar en el suport al teixit industrial del país per poder fer millor producte.

El repte, on ens hem que mirar? Jo crec que ens hem de mirar a les televisions del nord d'Europa. Tots estem mirant sèries nòrdiques a Netflix, i Dinamarca és un país que té 6 milions d'habitants, no? Suècia té els que té. O sigui, d'alguna manera,

el repte és la qualitat, el repte és que es creïn continguts a Catalunya de qualitat; que es creïn, evidentment, en català, i que puguin ser difosos a nivell internacional i que això ens posicioni en el món. O sigui que jo, des d'aquest punt de vista, és que soc molt optimista amb la possibilitat o amb la necessitat que tenim de tirar endavant l'acord per als mitjans.

Amb una referència que..., encara donaré un ensurt a tots vostès, però jo vaig mirar els números de lo que va costar posar en ordre o fer competitiva la corporació en el primer tripartit, i durant uns quants anys es va arribar a la xifra de 1.200 milions d'euros. Veig les cares i no m'atreveixo ni a imaginar lo que vostès tenen al cap al sentir aquesta xifra. Segur que ara es pot fer per molt menys.

David Pérez Ibáñez

Era deute, eh?

Enric Casas i Gironella

Era deute, però bé, en tot cas, es va fer net. Ara no s'ha de fer aquesta feina, però sí que s'hi van destinar més recursos.

Des d'aquest punt de vista, ja els hi dic, soc optimista. Crec que és molt important que aquest acord l'hagin fet les tres principals forces polítiques del Parlament, i confio que les altres forces es vagin incorporant quan vegin la bondat del projecte.

Alguns temes..., de passada, no? Pluralisme, evident. Aquest projecte no podrà tirar endavant, no es podrà demanar als ciutadans que més recursos vagin a la corporació si aquest projecte nou de la corporació no admet, diguem-ne, totes les opinions, tots els criteris i tota la pluralitat del món. O sigui, que s'obre un procés obert en el qual tothom pugui dir la seva sobre com i de quina manera fem més competitiva la corporació.

Violència masclista. Miri, jo és que soc... Crec, i crec que tots vostès ho compartiran, que una de les revolucions més interessants i més maques que hem tingut a Catalunya, a Espanya, en aquestes darreres dècades és la revolució feminista, no?, és la presència de la dona a tots els nivells. I crec que és veritat que encara hi han espais de violència masclista, crec que encara és veritat que hi han espais de continguts altament reprovables, però crec que en el conjunt de la societat això és una batalla que tenim bastant guanyada, o sigui, simplement s'ha d'anar més enllà. Jo crec que la violència és igual per a una dona processista, o sigui, és igual de repugnant per a una dona processista que per a una dona no processista, eh? O sigui que això sí que..., li puc assegurar que no em passa pel cap fer una discriminació d'abandonar..., d'un tema d'aquest tipus.

I, després, una reflexió ràpida sobre el tema del català. La xifra és que fa feredat, no?, el 0,5 de Netflix. Però jo crec que amb el català sempre hem d'estar a l'aguait, no? O sigui, som una llengua que té 7, 8 milions de parlants en un món globalitzat en el qual, de sobte, les regles del joc han canviat radicalment. Jo crec que el català necessita productes d'altíssima qualitat per competir: necessitem estar a les plataformes; necessitem estar al món del cine; necessitem estar al món del teatre, al món de la música, d'una manera més acurada de lo que estem ara. I, des del meu modestíssim punt de vista, això vol dir posar-hi més recursos, perquè la bona voluntat dels mestres, la bona voluntat del canal de televisió, la bona voluntat dels ciutadans, tot això arriba on arriba. Aquí estem parlant d'una cosa que s'escapa moltíssim del CAC, que s'escapa inclús moltíssim de la corporació, que és quants recursos es posen a la defensa, a la promoció de la llengua i de la cultura catalana feta en català.

I jo, des d'aquest punt de vista, ja els hi dic, el dia que ens vam trobar *Merlí* a les plataformes no ens va fer il·lusió? Què tenia *Merlí* que no tinguessin altres sèries de televisió? Una altíssima qualitat. Quin problema tenim ara? TV3, quantes sèries pot finançar a l'any? Una o cap. Amb la qual cosa, imaginin-se la possibilitat que hi ha de tornar a encertar. Una televisió que funcionés de forma normal hauria de poder, cada any, llançar dos, tres, quatre sèries com a mínim i poder encertar almenys amb

alguna d'elles. O sigui que ja els hi dic, jo crec que amb el tema del català el repte és la qualitat i el repte també és la quantitat de recursos que aconseguim posar-hi per a la seva millora i per al seu funcionament.

El president

Moltes gràcies, senyor Casas. Amb aquesta darrera compareixença hauríem acabat les audiències per al procediment per elegir cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Suspendrem la sessió fins a les tres de la tarda, que continuarem amb les audiències per a la Sindicatura de Comptes.

La sessió se suspèn a la una del migdia i vuit minuts i es reprèn a les tres de la tarda i tres minuts.

El president

Senyores diputades, senyors diputats.

Procediment per a elegir set síndics de la Sindicatura de Comptes

282-00001/11

Reiniciariem la Comissió d'Afers Institucionals amb el procediment per a..., d'audiència que ens ha de portar a elegir en el proper Ple els síndics de la Sindicatura de Comptes. Algun grup parlamentari ha de comunicar substitucions?

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí, al grup nostre, el diputat Jordi Riba substitueix el president del nostre grup, el senyor Salvador Illa, i el diputat Òscar Ordeig substitueix la diputada Marta Moreta.

Marc Parés Franzi

Sí, al grup d'En Comú Podem, jo mateix substitueixo la diputada Jéssica Albiach.

José Rodríguez Fernández

Jo mateix substituiria la diputada Marta Vilalta i la diputada Palacín, el diputat Jové, Josep Maria Jové.

David Saldoni i de Tena

Per part de Junts per Catalunya, el diputat Albó substitueix l'Albert Batet i el diputat Calatayud, el Lluís Puig.

El president

Moltes gràcies. Abans de començar, veuen que a l'ordre del dia posa «procediment per elegir els set síndics de la Sindicatura de Comptes». Anunciar-los que les audiències o els *hearings* els passaran només sis candidats i candidates perquè el senyor Salazar ja va passar preceptivament el *hearing* en el seu moment. Per tant, iniciariem aquestes audiències amb la senyora Llum Rodríguez, que pot venir cap aquí.

(Pausa llarga.)

Bé, abans de començar, com saben, cada compareixent té deu minuts inicials; els grups parlamentaris, tres minuts per fer les seves consideracions o preguntes pertinents, i, finalment, deu minuts més per respondre aquestes preguntes que s'hagin formulat. Per tant, iniciem la sessió d'aquesta tarda i té la paraula la senyora Llum Rodríguez.

Llum Rodríguez Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, síndics, bona tarda a tothom. Voldria començar la meva intervenció d'aquesta tarda agraint la possibilitat que m'han donat de poder comparèixer avui davant d'aquesta Comissió d'Afers Institucionals del Parlament de Catalunya per tal de poder comentar-los el meu currículum.

Pel que fa a la meva formació acadèmica, soc llicenciada en Dret per la Universitat de Barcelona i amb posterioritat he cursat també la llicenciatura de Ciències Polítiques i de l'Administració en la mateixa Universitat de Barcelona. He completat aquesta formació amb estudis de dret civil català en l'àmbit universitari, també de la Universitat de Barcelona, i també amb altres cursos, assistència a jornades, conferències, seminaris, etcètera, sempre entorn de les matèries jurídiques en les que he treballat –per tant, en especialitat en el dret administratiu i, més concretament, en matèries jurídiques en especialitat en els àmbits del dret local i del dret tributari– amb la voluntat d'actualitzar els coneixements que havia adquirit en aquesta formació universitària prèvia i també millorar, en la mesura del que fos possible, la meva formació per al desenvolupament de les tasques que he desenvolupat a l'Administració pública.

La meva experiència professional, que vostès coneixen a través del currículum, està plenament vinculada al sector públic. Des de fa més de quaranta anys estic vinculada a l'Administració local. Estic treballant des de l'any 81, 1981, any en què vaig accedir a la funció pública de l'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs, en la categoria d'auxiliar administratiu. Un cop finalitzada la formació en Dret, vaig accedir, també per oposició, a una plaça de tècnic d'Administració general i vaig desenvolupar també, fins a l'any 1993, en què vaig cessar la meva activitat a l'ajuntament, les funcions de cap de recursos humans, de cap de personal, d'aquest ajuntament.

L'any 93 finalitza aquesta relació funcional amb l'Ajuntament de Sant Adrià, que em va permetre sobretot prendre molt coneixement i posar en pràctica els coneixements adquirits en l'àmbit universitari pel que fa sobretot a la gestió de recursos humans. El fet de, en aquells anys, assumir la direcció de personal –la direcció tècnica del departament de personal– em va permetre endinsar-me en lo que seria la mateixa gestió, la regulació de les figures de la gestió de personal i també, de manera específica, actuar en l'àmbit de la regulació de la negociació col·lectiva, que, en aquest moment, en l'àmbit de les administracions saben que era molt incipient. Fins i tot vaig participar en la gestió del traspàs de tot el funcionariat de l'ajuntament de la Mupal, que era la mutualitat que cobria en aquell moment la cobertura social dels funcionaris, doncs, a la seva integració en la Seguretat Social.

L'any 1993 vaig participar en un procés selectiu convocat per l'organisme autònom de gestió tributària de la Diputació de Barcelona i vaig accedir a la plaça de lletrat a la seva assessoria jurídica. Des d'aquell any, des del 1993 fins a l'actualitat, mantinc aquesta vinculació funcional amb la Diputació de Barcelona, amb l'organisme, i des de l'any 2019 la seva funció pública està integrada en la diputació, per tant, en aquest moment soc funcionària de la Diputació de Barcelona.

Dins de l'assessoria jurídica, he actuat com a lletrat, per tant, he ocupat plaça de lletrat fins a l'any 2000. I a partir de l'any 2000, he assumit la direcció pròpiament dels serveis jurídics: primer, com a cap de secció, després transformat en servei, i des de l'any 2008, com a direcció de serveis. La meva actuació en l'assessoria de l'organisme m'ha permès tenir una permanent i fluida relació amb els ajuntaments. L'Organisme de Gestió Tributària és un organisme que porta a terme la gestió, inspecció i recaptació dels ingressos de dret públic locals de 309 municipis de la província de Barcelona que han delegat aquestes funcions en la diputació; té un volum d'actuació anual superior als 2.500 milions d'euros. Dels 311 municipis de la província només hi ha dos municipis que no tenen delegades funcions i, per tant, no porta a terme cap actuació i, per tant, es poden imaginar que les actuacions que es porten des d'una assessoria jurídica amb un volum tan ampli en la gestió dels ingressos de dret públic, doncs, són nombroses.

Això, com els hi deia, m'ha permès un contacte permanent i fluid amb els ajuntaments. M'ha permès també conèixer el seu funcionament, sobretot quant als serveis econòmics del propi ajuntament, perquè en l'assessoria no només feia aquest assessorament internament a les actuacions pròpies de l'organisme, sinó que també

presta assistència jurídica als ajuntaments en l'àmbit de la gestió dels seus ingressos de dret públic i en l'àmbit de l'ordenació. És a dir, anualment es celebren jornades amb els propis ajuntaments en les que se'ls hi ofereix l'estudi de quins són els canvis normatius que han operat en l'àmbit de les ordenances fiscals, se'ls hi ofereixen models d'ordenances fiscals adaptats a la legalitat, se'ls hi expliquen aquests canvis normatius i se'ls hi fa l'assistència també quant a la tramitació de tot el procediment d'aprovació de les seves ordenances fiscals. Per tant, és una relació molt fluida, com els hi deia, molt intensa en el dia a dia durant tot l'any, no només en aquelles sessions que es fan. I, per tant, conec bastant bé, crec, quina és la situació de les hisendes locals i també quines són les seves problemàtiques.

L'any 2019 vaig assumir la gerència de l'organisme i des d'aquest any, des del 19 d'octubre del 2019, participo en aquesta funció directiva de la diputació dirigint aquest organisme, i això m'ha permès no només conèixer el que és l'activitat pròpia de l'organisme en l'àmbit de la gestió dels ingressos locals, sinó conèixer també altres actuacions, diguem-ne, que formen part o participen d'aquesta funció directiva, com serien l'elaboració dels pressupostos, també participar en la gestió pròpia del personal de l'organisme, etcètera, i, per tant, m'ha permès també, aquesta funció directiva, ampliar els meus coneixements i la meva experiència en aquest àmbit.

Aquests vint-i-vuit anys de treball a l'organisme, com els hi deia, m'han permès aquest coneixement efectiu del món econòmic local i de les seves particularitats, i igualment també m'han permès actuar com a lletrada en un alt nombre de procediments judicials tant en l'àmbit contenciós administratiu com en l'àmbit civil, l'àmbit mercantil –especialment procediments concursals, procediments de terceries de domini i de millor dret– i, fins i tot, en l'àmbit de la responsabilitat comptable, sempre actuant en nom de l'organisme o dels propis ajuntaments titulars del tribut i, per tant, sempre en tot moment defensant els interessos públics, els interessos de l'Administració pública.

També he tingut ocasió, en aquest període, el llarg període de la meua vida laboral, de participar, d'actuar com a col·laboradora tècnica de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, participant en diversos grups de treball que han operat en l'àmbit de la preparació o la discussió de reformes del finançament local, reformes normatives en l'àmbit dels tributs locals. Algunes d'elles han tingut reflex després en els textos normatius que s'han aprovat.

Aquesta tasca a l'organisme l'he compatibilitzat també amb la docència. Des de l'any..., des del curs 2006-2007, he estat professora associada de la Universitat de Barcelona, la Facultat de Dret, concretament al Departament de Dret Administratiu, Processal i Financer i Tributari, fins a l'octubre de l'any 2021. També he actuat com a docent en l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i en la pròpia Escola d'Administració Pública de Catalunya he actuat també com a avaluadora de treballs de recerca, en concret, sobre l'aplicació a la fiscalitat d'experimentació social i polítiques públiques. I també he participat com a docent al postgrau en Pràctica Jurídica que organitza el Col·legi d'Advocats de Barcelona en matèria de dret administratiu. I he participat, igualment com a docent, en cursos sobre matèries jurídiques, en especial en l'àmbit de la gestió, inspecció i recaptació d'ingressos de dret públic.

Formo part també del Tribunal Econòmic Administratiu de la Junta Municipal de l'Ajuntament de l'Hospitalet, i he participat també en dos publicacions col·lectives sobre manuals de tributació local i sobre procediments de gestió, inspecció i recaptació.

Ja per acabar, perquè ja m'avisa que el temps se'm va escurçant, dir-los que aquesta experiència en l'Administració pública i els seus procediments, fruit d'aquests més de quaranta anys de treball en aquest àmbit dels estudis dels procediments de l'Administració –uns procediments canviants, perquè no podem perdre de vista que hem iniciat..., he iniciat jo la meua vida laboral en l'Administració amb uns procediments tramitats totalment en paper. En aquest moment, estem en la tramitació elec-

trònica, en la tramitació ja a través d'actuacions automatitzades i ja s'estan fent les primeres incursions de l'aplicació de la intel·ligència artificial per tal de tramitar els expedients administratius.

Això, sens dubte, haurà de tenir reflex també en l'actuació d'un òrgan com la sindicatura, perquè la revisió dels procediments que faci respecte a les administracions fiscalitzades..., evidentment, l'actuació s'haurà d'adequar també a quines siguin les formes en què es porten a terme aquests procediments. És a dir, les noves tecnologies estan canviant la manera de treballar i aquesta manera de treballar abastarà a totes les administracions, siguin les administracions fiscalitzades com també l'òrgan fiscalitzador.

En resum, aquesta és el que jo els volia explicar del meu currículum, sense perjudici de que pugui ampliar els aspectes que vostès considerin. I el que sí que voldria destacar és que, si vostès m'atorguen la confiança i finalment soc nomenada síndica, em comprometo a seguir treballant amb objectivitat, amb rigor i amb estricta compliment dels principis d'independència, legalitat, eficàcia i eficiència que són, precisament, els que he aplicat en la meua vida professional al llarg de tots aquests anys i que voldria seguir poder fer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Rodríguez. Ara és el torn dels grups parlamentaris per fer les consideracions o preguntes que considerin oportunes, com saben vostès, per un temps màxim de tres minuts. En nom de Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bona tarda, diputades, diputats, síndics que ens acompanyen, candidats i candidates a ser membres de..., síndics de la Sindicatura de Comptes. En primer lloc, un agraïment per estar aquí per haver acceptat comparèixer i, per tant, ser candidats a formar part de la Sindicatura de Comptes. Un agraïment també a tota la tasca desenvolupada en el sector públic durant tots aquests anys. Crec que és un..., en els temps que corren, cal posar de relleu les moltes persones que durant molts anys han contribuït a fer un sector públic més fort i més eficient; per tant, un agraïment.

Segon lloc, per dir que ja tocava que estiguéssim aquí iniciant aquest procediment de renovació de càrrecs que portàvem tants i tants de mesos de retard. I això arriba perquè hi ha un acord i perquè hi ha una llei, perquè tenim un Estatut i perquè hi ha unes majories qualificades que ho havien de fer possible. Per tant, primer de tot, demanar disculpes a la ciutadania, perquè no havíem aconseguit aquest acord de dos terços per intentar iniciar aquest procediment, però ara ja hi som. Per tant, també, per a tots aquells que es queixen de que dos terços no n'hi ha prou o que així no, dic: «Escoltin, ens queixàvem perquè no teníem aquest acord. Ara tenim aquest acord. Podria ser diferent la norma, bé, però aquesta no és la discussió avui aquí.» La discussió avui aquí és si els candidats reuneixen les condicions –també establertes a l'Estatut, també establertes a la llei de la sindicatura– amb experiència, formació, capacitat per desenvolupar la feina de la Sindicatura de Comptes.

Jo crec que, pel currículum que ja ens ha fet arribar, pel que ha explicat avui aquí, la seva capacitat està absolutament demostrada i, per tant, nosaltres ens felicitem de que puguem fer aquesta renovació i la puguem fer en condicions.

Què li demanàriem en aquesta nova etapa, veient una mica els anys que hem estat a la sindicatura, potser, aquells elements que potser hem de millorar? U, evidentment, que aprenguin molt..., que agafin el relleu dels seus antecessors, que crec que tots els que hem passat per la sindicatura hem après moltíssim –moltíssim– de la gran professionalitat i rigor que..., del síndic sortint, però també d'intentar potser fer... Jo demanaria, no sé si seria possible, doncs, a vegades ens quedem..., fem anàlisis, valoracions, però jo crec que potser caldria també fer més valoracions qua-

litatives de com podem organitzar millor el sector públic; amb les recomanacions i observacions que fan, doncs, potser fer valoracions qualitatives per intentar que també nosaltres tinguem eines i més precises de com podem seguir les seves recomanacions.

Crec que també cal potser fer un seguiment de les recomanacions perquè nosaltres ens queixem molt sovint de que hi ha recomanacions que es repeteixen any rere any; per tant, no sé si en aquest sentit els seus plans de treball que faran i en la seva feina, si es podria fer aquí. I també un tema molt important que repetim: escurçar els terminis entre que aprovem els comptes, vostès fan els informes, venen al debat al Parlament. A vegades, s'allarguen anys i, per tant, a vegades perd el sentit fer aquests debats.

En tot cas, com que ja he acabat el temps... Ah, i només per dir que evidentment s'havien demanat dos informes sobre l'elegibilitat de dos candidats i que la secretaria general va resoldre dient que, evidentment, complien amb la llei i que no hi havia cap problema.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar..., per fer les preguntes que consideri oportunes el Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Sí, muchas gracias. Buenas tardes. Bueno, lo primero que quería comentar es que este proceso no nos está pareciendo el correcto. Se ha hablado de renovación de cargos. Nosotros creemos que en vez de renovación de cargos es un mero reparto de cargos, que no es lo mismo. Nos hemos enterado por la prensa del acuerdo entre el Partido Socialista y los dos partidos que apoyan al Gobierno y nos han ido dando ciertos detalles. Además, el primero por el que nos informamos es un medio precisamente afín al Partido Socialista. Y, pues, ¿cómo calificar esto? A nosotros nos parece mal el procedimiento y, además, nos parece infame el acuerdo al que ha llegado el Partido Socialista con los separatistas.

Respecto a la candidata, pues es indudable que tiene potentes méritos personales, formativos y profesionales, no lo dudamos. Me parece que está suficientemente formada, tiene suficiente experiencia. Nos genera dudas –y esto nos va a pasar con todos los candidatos que veamos hoy– sobre su independencia. El hecho, por lo menos por lo que dice la prensa, ¿no?, de haber sido propuesta por el Partido Socialista, pues nos hace tener alguna duda sobre su posible independencia en el ejercicio de su cargo.

También por la prensa hemos sabido que aspiró o fue propuesta para ocupar un puesto en el Tribunal de Cuentas. Y entonces me gustaría, si es posible, que nos cuente los motivos por los que esta candidatura fue rechazada y qué similitudes, bueno, entiendo que la norma no es la misma, pero qué similitudes o qué afectación podría tener ese rechazo en el Tribunal de Cuentas con respecto a su candidatura para la sindicatura.

Y luego, ya para acabar, también querría preguntarle qué implicación o cómo ve la posible tarea de vigilancia de la diputación o de algunos ayuntamientos que ha comentado en el ejercicio de sus funciones como síndica.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara té la paraula la senyora Dolors Sabater, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí; moltes gràcies, president, a totes les persones que són a la sala. A la senyora..., agrair-li la seva exposició. Bé, ja és conegut, i avui ho he reiterat en diverses..., també durant el matí, quina és la posició del nostre espai polític d'oposició a la manera

com s'ha fet aquesta renovació, que, per descomptat, era urgent, que era molt necessària, però el fet de que hi hagi hagut un gran acord entre els tres partits –els partits de govern i el Partit Socialista– per desencallar tots els nomenaments i que està clar que ha sigut un intercanvi de representants polítics a espais de control polític entre aquests organismes, a nosaltres, ens sembla que això no es pot acceptar.

I no és..., no es tracta, com deia el portaveu socialista, de si era..., si era prou majoria o no era prou majoria, no. Estem parlant aquí d'uns organismes..., i aquest en concret és un òrgan de control *tècnic* independent –un òrgan de control tècnic independent– i que, per tant, és imprescindible assegurar que sigui..., que hi hagi aquesta independència política, i justament la manera com s'ha arribat a aquest acord posa totes les ombres de dubte –totes, juntes– respecte a aquesta independència i respecte al futur paper dels partits en el control d'aquests organismes.

Ens preocupa especialment la fiscalització dels fons de Next Generation, que estaran també..., hi tindrà molta importància aquesta sindicatura. I més enllà de la vàlua professional, que no posem en dubte en absolut, sí que la pregunta en aquest cas aniria també respecte a com valora vostè aquesta situació, aquestes crítiques que nosaltres fem des d'aquest punt de vista de la independència tècnica a l'hora del..., que no estigui sotmès al control dels partits. I aquests dubtes sobre la idoneïtat a l'informe jurídic dels lletrats per les possibles incompatibilitats, també si es podria explicar amb una mica més de detall.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Marc Parés.

Marc Parés Franzí

Gràcies, president. Bé; bona tarda a tothom, benvinguts i benvingudes. Felicitar la senyora Llum Rodríguez i la resta de persones que compareixen avui com a candidats a la Sindicatura de Comptes pel seu nomenament. El nostre grup parlamentari també, doncs, discrepa de la forma com s'ha arribat a aquest acord. Celebrem que hi hagi un acord i que es desencalli, efectivament, doncs, el nomenament dels diferents institucions i organismes que necessitaven ser renovats, però lamentem que s'hagi fet amb un acord de canvi de cromos sense tenir en compte, sense parlar, sense interlocutar amb la resta de grups minoritaris de la cambra. Per tant, un acord dels tres grans i sense posar per davant la necessitat de trobar les millors persones, els millors candidats i candidates, amb independència.

En qualsevol cas, aquí és on hem arribat, aquí tenim la proposta, i, pel que fa a la candidata que ara ens ha exposat el seu currículum, doncs, dir bàsicament que entenem que és una candidata perfectament capacitada, des del punt de vista de la seva formació acadèmica, de la seva experiència en gestió i la seva experiència també docent. Sí que ens agradaria que ens digués, no?, en quina mesura aquesta aparent incompatibilitat que vostè tenia per ser membre del Tribunal de Comptes, doncs, no es dona en el cas de la Sindicatura de Comptes; però sí que voldríem una valoració, vaja, del fet de que fos incompatible la seva condició per la tasca a exercir a la Diputació de Barcelona amb ser membre del Tribunal de Comptes, com valora aquest fet amb ocupar un lloc a la sindicatura, a la Sindicatura de Comptes catalana, eh?

I res més. Per part del nostre, alguna pregunta potser més concreta pel que fa al currículum. Vostè té dues publicacions en què diu que és coautora, o sigui, doncs, que ens agradaria també que de cara..., ens aclarís si és coautora amb quants autors més, si simplement ha escrit un capítol d'aquests llibres o és coautora de tot el llibre amb diversos autors, perquè en el currículum no s'esmenta qui són els altres autors i sí que creiem que, per una qüestió també d'ètica acadèmica, en aquest cas, doncs, està bé que la resta d'autors també surtin als currículums de tothom.

Res més. Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom de Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Bé, algunes de les coses que tenia previstes dir s'han esmentat per part d'alguns dels diputats que m'han precedit. Sí que és cert que ens interessa especialment dir d'entrada que el perfil de la senyora Luz Rodríguez –o Llum Rodríguez, que el nom òbviament no fa la persona–..., però ens sembla un currículum molt digne, molt certament digne d'esment i amb mèrits suficients com per assolir responsabilitats en l'àmbit públic o fins i tot en l'àmbit privat. Però crec que, des del punt de vista de la institució a la qual aspira la senyora Rodríguez, hi ha, si més no, alguns dubtes d'idoneïtat. Són els dubtes, de fet, que, pel que hem conegut per la premsa..., jo òbviament a l'hora de fer l'estudi de cadascun dels casos, doncs, ens hem informat, i una de les coses que ens explica la premsa sobre la senyora Llum Rodríguez és precisament que va ser rebutjada, com comentaven alguns dels companys, per ser membre del Tribunal de Cuentas.

I, efectivament, els motius –tenint present que la Sindicatura de Comptes no és un tribunal, òbviament, però sí que és un òrgan fiscalitzador– que van fer que els lletrats de la cambra del Congrés deneguessin la candidatura de la senyora Rodríguez jo crec que també són..., han de ser atendibles en el cas de la Sindicatura de Comptes, perquè estem parlant òbviament d'una institució fonamental en la fiscalització dels comptes públics. I, en aquest cas, la senyora Rodríguez, com a funcionària de l'àmbit local en l'àmbit de la diputació, diguem-ne, les irregularitats que es van trobar a la diputació –que òbviament no afectaven la senyora Rodríguez, però sí que van suscitar aquesta denegació per part dels lletrats del Congrés– també continuen pesant sobre la seva candidatura.

Jo, lamentar una vegada més allò que els italians anomenen *lottizzazione*, *lottizzazione politica*, que és el fet de... És un fet de mal govern –de mal govern–, que és els acords per lots que es fan a Espanya i molt concretament a Catalunya, aquest acord entre els socialistes i els partits independentistes. Crec que no és la forma de fer les coses i, en tot cas, m'agradaria que la senyora Rodríguez ens posés una mica de llum sobre aquesta incompatibilitat amb el Tribunal de Cuentas, si no creu que seria atensible dir que també ho és en el cas de la sindicatura.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del grup parla... El Grup Mixt no hi és, no ha assistit a aquesta comissió, i, per tant, ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i em sembla que intervindrà el senyor Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Sí, moltes gràcies. Nosaltres, des de Junts, gairebé la felicitaríem perquè el Tribunal de Comptes no l'hagi volguda i que, per nosaltres, fins i tot és un mèrit, no? No sé si haig de recordar el llistat de persones que formen part del Tribunal de Cuentas i la seva actuació que han tingut fins ara. Per tant, enhorabona, des del Grup Parlamentari de Junts, per anar a una institució que jo crec que segur que hi serà més feliç, eh? (*L'oradorriu.*) Deixem-ho així, deixem-ho aquí perquè tinc tres minuts.

Dit això, bé, la veritat és que jo estic segur que aquestes qüestions de potser aprofundir en la independència, transparència, eficàcia, segur que ara quan vostè, doncs, contesti als altres intervinents donarà llum a tot, eh? Nosaltres no en tenim cap dubte i, de fet, és un luxe que vostè hagi vingut aquí i així li hem de dir.

A la senyora Llum Rodríguez li ha passat que el currículum és tan extens que no ha tingut temps segurament d'entrar a aquest apartat. Per nosaltres és una... Crec que és el perfil ideal que tots voldríem en una institució com aquesta, no?, que al final ha de ser un pilar, també, que vagi aprofundint la nostra democràcia.

Està clar que més experiència que la que ha tingut vostè no es pot tenir en l'àmbit de l'Administració local. Per tant, estem convençuts que, no cal dir-ho, és coneixedora en profunditat de tot lo que és l'Administració local des de moltíssimes vessants. Vostè ha explicat, a part, una cosa que ens agrada molt, i és que, començant d'auxiliar administratiu, no? Per tant, això és meravellós, permeti'm que l'hi digui. I, en aquest sentit, doncs l'hem de felicitar per aquesta trajectòria professional que, sens dubte, ha de ser per mèrits i no pot explicar-se d'una altra manera.

Dit això, nosaltres pensem que justament, eh?, si s'ha d'establir un perfil d'algú que en un moment donat accedeixi a aquest càrrec, ha de ser algú amb aquestes trajectòries i aquesta formació, en un moment, després de quaranta anys, allà on, doncs, pot transmetre tota aquesta experiència i pot ajudar. Estic segur que ara vostè hi acabarà d'aprofundir. El que succeeix és que segur que el currículum que ha llegit no l'ha deixat acabar de fer-ho.

En qualsevol cas, moltes gràcies per acceptar –i vaig acabant– aquest repte, moltes gràcies per venir avui a explicar-nos les seves propostes. I, en aquest sentit, li desitgem que tingui una bona tasca i que doni tot el que té, tot el que hem vist que és capaç, doncs, que ho doni pel bé de la institució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Sap qui mai... Perdó. Aquesta legislatura comença amb un acord d'investidura aconseguit amb una majoria independentista. S'han aprovat els pressupostos amb l'abstenció de l'esquerra federalista i ara s'arriba a un acord per a la renovació dels principals organismes dependents del Parlament amb majoria àmplia de cent diputats i diputades. Capacitat d'arribar a acords per fer avançar el país, per transformar el país cap a una Catalunya més lliure, més democràtica i més feminista.

Sap qui mai ha participat de cap dels acords en aquest Parlament ni pot tirar propostes ni les tirarà endavant? Doncs les forces reaccionàries del nacionalisme espanyol de dretes. I aquí és possible tirar endavant aquests acords perquè el nacionalisme espanyol de dretes només té vint diputats de 135, no com en altres cambres de l'Estat. Saben qui paralitza la política catalana, qui la saboteja i qui paralitza el Parlament? No és l'independentisme sinó el nacionalisme espanyol; ho fan des dels escons o dels jutjats. Perquè aquí aquest nacionalisme espanyol està minoritzat i amb una representació ínfima. Però això ens congratulem d'aquest acord per renovar els síndics i síndiques a la Sindicatura de Comptes.

Acabem d'escoltar els seus *hearings*, senyora Rodríguez, amb un currículum més que adequat per ser membre de la sindicatura i que és un exemple del que aporta aquesta proposta de síndics i de síndiques que avui veurem en aquesta comissió, que m'agrada presentar-la com a part d'un equip molt ampli. Sou professionals amb un currículum acadèmic més que demostrat –vostè ens ho ha explicat clarament–, però, a més, té experiència a l'Administració pública en l'elaboració de pressupostos i especialment en l'execució d'aquests, i això és molt important. No nomenaré més les seves virtuts. Ens ha explicat aquí el currículum, tots els diputats l'hem pogut llegir. Pocs dubtes queden després de la seva exposició i, per aquest motiu, la vull felicitar i animar-la a que, en aquestes futures funcions, li vull demanar zel i professionalitat en la seva funció fiscalitzadora, però també rigor i ser constructiva a l'hora d'elaborar les seves recomanacions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Abans que torni a concedir la paraula a la senyora Llum Rodríguez, que evidentment podrà contestar el que cregui oportú, totes les diputades i diputats d'aquesta comissió tenen un informe que van sol·licitar tant el Grup Par-

lamentari de VOX com el Grup Parlamentari d'En Comú Podem sobre la idoneïtat o no de la senyora Llum Rodríguez, com també de la senyora Anna Tarrach. I la secretària general del Parlament, un cop analitzat i estudiat el tema, conclou que a ambdós casos no concorre cap causa d'inelegibilitat. Ho dic perquè tots vostès ho tenen i deuen haver pogut consultar aquest informe. I, dit això, té deu minuts per contestar les preguntes que li han formulat.

Llum Rodríguez Rodríguez

Gràcies, president. I gràcies també als diputats i diputades que m'han formulat preguntes o reflexions entorn de la meua intervenció.

Bé, respecte a la qüestió de la meua elegibilitat o inelegibilitat respecte a la sindicatura, ho acaba de comentar el president. Segur que vostès tenen a la seva disposició l'informe, que segur que està molt més detallat i..., que el que jo pugui comentar; però simplement dir-los que vostès coneixen que la llei de la Sindicatura de Comptes i la llei del Tribunal de Cuentas no són mimètiques. És a dir, la regulació de les inelegibilitats que es contemplen en un text legal i a l'altre no són idèntiques i, per tant, a l'àmbit local en el qual jo pertanyo —he prestat tota la meua vida laboral i estic prestant en l'àmbit local; no he estat en l'àmbit autonòmic, mai, ni he estat tampoc en l'àmbit estatal— la llei de la sindicatura no contempla causes d'inelegibilitat per a personal al servei de les administracions locals —o almenys jo no ho he sabut trobar a l'article 18 de la llei de la sindicatura, que és allà on es regula.

Pels recels que el senyor Bello em manifestava respecte a la col·lisió que jo pugui tenir en algun expedient en concret en el que pugui ser enjudiciat o pugui..., no enjudiciat, perquè aquí no s'imparteix jurisdicció, sinó que pugui ser fiscalitzat la diputació o algun ajuntament en un àmbit en el qual jo hagi participat, doncs, vostè, senyor Bello, sap que a tota l'Administració pública poden donar-se aquestes situacions en les que qualsevol empleat públic, quan ha de participar en la resolució d'un expedient, hagi pogut tenir alguna participació o pugui tenir un interès personal. En el meu cas, si es donés aquesta circumstància, evidentment, interès personal no seria, sinó que seria haver participat jo prèviament en aquest expedient.

Doncs el text normatiu, històricament —i també ho contempla així la pròpia llei de la sindicatura i, naturalment, també la del tribunal o qualsevol altra que s'hi tramitin aspectes públics—, preveu la figura de l'abstenció. I l'abstenció és una obligació de l'empleat públic d'abstenir-se de participar en aquells expedients en els quals pugui haver-hi un conflicte d'interessos; un conflicte d'interessos que es pot donar, com els deia, perquè jo o l'empleat en qüestió pugui tenir un interès en aquell assumpte que s'està tramitant, en aquell expedient, que resulti d'aquell expedient, o bé perquè hi hagi tingut una participació prèvia. Doncs, en aquest cas, arribat el cas de que es pogués fiscalitzar algun aspecte de la diputació..., jo no estic a tota la diputació, jo estic a l'Organisme de Gestió Tributària, que és un organisme autònom. Per tant, hi ha àmbits de la diputació en els que jo no participo en absolut. Els conec, doncs, perquè formo part de la casa i els conec de comentari, però no hi he tingut ni hi tinc mai cap participació. Doncs, evidentment, jo compliria la meua obligació d'abstenir-me de participar en aquell expedient, com he fet al llarg de tota la meua vida laboral quan s'ha donat el cas en què, en un expedient en concret, per exemple, jo havia emès un informe jurídic com a membre de l'assessoria i, per tant, després, si s'havia de decidir, doncs, evidentment, si jo informo, jo no puc decidir, no puc participar d'aquest òrgan col·legiat. Això tingui la seguretat de que no em fa cap por, perquè jo conec perfectament les meves obligacions com a empleat públic al llarg de tots aquests anys i, si això es produís, evidentment, el primer que faria seria abstenir-me de participar i que decideixin la resta de membres que no hi tinguin cap participació, com estic segura que faran la resta quan els hi pugui tocar algun expedient en els que ells hagin tingut aquesta participació.

Respecte a les qüestions que em deien respecte a la independència, miri, jo no he participat..., no formo part ni he format part mai de cap partit polític ni de cap sindicat,

i els hi puc assegurar que en els quaranta-un anys que porto treballant a l'Administració –primer en un municipi i després a l'Organisme de Gestió Tributària de la diputació– he tingut ocasió de treballar amb governs formats per forces polítiques ben diferents, des d'alcaldes del Partit Socialista en el seu moment en l'àmbit de Sant Adrià, governs de coalició en el PSUC en el seu moment –però estem parlant ja de l'any 81. Per tant, les forces polítiques que han anat passant són diferents. Amb un govern format per la concentració de tota la resta de partits menys el PSC, en el que l'alcalde era de Convergència i Unió però que el regidor, per exemple, de recursos humans era –que era el que em tocava a mi per àrea– del PP. Hi havia els dos partits comunistes del moment: el Partit Comunista d'Espanya i Iniciativa per Catalunya posterior. Vull dir-li que he treballat amb les diferents forces polítiques i jo crec que amb respecte és com m'he entès sempre amb totes elles.

I, en aquest moment, jo tinc relació de treball amb tots els ajuntaments, pràcticament els 309 ajuntaments de la província de Barcelona, en algun moment. I, evidentment, aquests consistoris estan formats per equips de govern de partits polítics diferents. I li haig de dir una cosa: quan a mi em truca un alcalde o quan trucava a l'assessoria o a un regidor per tractar algun tema o demanar-nos ajuda en algun tema, jo no he mirat mai de quin partit polític era aquell alcalde o aquell regidor que em trucava, perquè per mi és exactament igual. O sigui, l'organisme és un organisme que està al servei dels ajuntaments que han delegat les seves funcions a la Diputació de Barcelona i m'és exactament igual. El grau de compromís meu, d'ajuda a aquell ajuntament, és exactament igual quin sigui l'equip de govern que l'hagi format. Per tant, no crec que tingui cap problema en mantenir-me independent, perquè el sotmetiment a la legalitat, que és el que m'ha guiat sempre en la meua vida professional, ja fa, ja et dona aquesta independència; és l'únic que obeeixes.

Per tant, no he rebut mai pressions, al llarg d'aquests quaranta-un anys de treball a les administracions, en cap moment. I sempre li haig de dir que he rebut molt respecte per part dels electes que en cada moment he hagut de tractar amb ells. Per tant, no és un tema que em preocupi perquè sé que no té per què passar-me a la sindicatura, si és que hi accedeixo, quan no m'ha passat en quaranta-un anys de servei tractant amb forces polítiques de diferent ideologia política.

El president

Molt bé, moltes gràcies.

Llum Rodríguez Rodríguez

No sé si he contestat o m'he deixat alguna cosa del que m'havien dit. *(Pausa.)*
Crec que més o menys he contestat al que...

El president

No veig que cap diputat digui que no, per tant, si li sembla, ho deixariem aquí. El temps suficient perquè els serveis de la cambra canviïn l'espai i donariem...

Llum Rodríguez Rodríguez

Molt bé, gràcies.

El president

...pas al següent compareixent.

(Pausa llarga.)

Bé, començaríem la segona compareixença, que..., la segona audiència, que és la del senyor Ferran Roquer. Com sap, aquí té el cronòmetre perquè vegi com va perdent temps. Té deu minuts per fer la primera exposició.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Diputats, diputades, síndics, és un plaer per mi trobar-me aquí i trobar-me amb tots vostès. Bé, a veure, sembla que el legislador, quan va determinar la persona que havia de ser síndic de la Sindicatura de Comptes de Cata-

lunya, pensava en funcionaris públics, en empleats públics dels cossos de titulació superior o advocats o economistes, sempre que tinguin una competència reconeguda i quinze anys d'experiència. Jo intentaré explicar-los que en mi concorren algunes d'aquestes circumstàncies. De fet, jo soc funcionari del grup A de l'Administració, de l'especialitat de professors d'ensenyament secundari, especialitat d'economia. Fa més de quinze anys –degut a l'edat, és normal que faci més de quinze anys– que m'hi dedico. Jo soc..., em vaig diplomar en Ciències Econòmiques i Empresariales i em vaig llicenciar en Direcció i Administració d'Empresa.

També els vull dir que no incorro en cap de les condicions inhabilitants que estan recollides a l'article 18.3 de la Llei de la Sindicatura de Comptes. No he estat membre del govern ni he tingut cap càrrec que fos responsable de l'ordenació de pagaments ni de la Tresoreria de la Generalitat.

La meua vida al voltant del sector públic té dues vessants. Una, el meu exercici com a funcionari. En els primers anys, vaig fer de professor, de professor d'economia i administració d'empreses, en diferents centres. També vaig fer de professor, de formador de formadors, per al propi departament o per a l'Institut de les Ciències Educatives de la Universitat de Girona, i vaig ser professor associat en diversos períodes al Departament de Dret Públic, a l'Àrea de Dret Financer i Tributari de la mateixa UdG.

També he treballat al Departament de Benestar Social i Família. Entre els anys 2011 i 2013, vaig ser director dels Serveis Territorials a Girona, i entre el 2013 i el 2018 vaig ser director de Serveis Territorials, primer d'Empresa i Ocupació a Girona, també, i després d'Empresa i Coneixement. Per tant, des de les meves tasques com a funcionari, he conegut el Departament d'Ensenyament, he conegut el Departament d'Ocupació, he conegut el Departament d'Empresa i el Departament d'Universitats de la Generalitat de Catalunya.

Com a funcionari, quan estava de funcionari de la Generalitat, he representat la Generalitat en alguns ens, i els en diré alguns perquè em sembla que ens permetran fer un capteniment del meu pas per l'Administració: el Patronat de Turisme Girona-Costa Brava; la junta rectora dels parcs naturals del Montgrí i les Illes Medes, del Cap de Creus; el Consorci Port de Portbou; el Consorci Sant Gregori –uns en l'àmbit de drets socials, els altres en l'àmbit d'infraestructures– o la Fundació Campus Arnau d'Escalà. Per què els hi dic això? Perquè m'han permès fer-me un capteniment de com són els ens que conformen l'Administració de la Generalitat.

M'he aproximat a l'Administració, també, des d'una altra vessant, des de la vessant dels càrrecs de representació que he tingut. He estat alcalde de Borrassà des de l'any 2003 fins ara, un municipi de set-cents habitants. Parlant d'economia, si en algun lloc es fa palès que les necessitats són il·limitades i que els recursos són molt escassos, és a l'Administració local, sovint mal finançada i amb pocs recursos, i, com més petit és el municipi, menys recursos tens. També he estat president del consell comarcal. Abans havia estat conseller de Drets Socials, de Turisme, d'Esports. I representant-lo, he estat a empreses públiques, al consell d'administració d'empreses públiques, a la Fundació Salut Empordà de l'àmbit de la salut, del Consell d'Iniciatives Locals per al Medi Ambient, de la fundació també en l'àmbit dels drets socials. He estat vicepresident de l'associació Empordà Turisme i president de l'Associació per a la Formació Professional a l'Alt Empordà.

Des d'un altre punt de vista, des de l'àmbit local, també he permès veure aquestes entitats que formaven part del sector públic. He estat diputat en aquesta casa en diverses comissions, entre elles la Comissió de la Sindicatura de Comptes, que és en el moment en què jo conec més en profunditat la sindicatura. Abans coneixia la sindicatura per les obligacions que teníem de lliurar els comptes al mes d'octubre després de tancar un exercici –els municipis teníem l'obligació de presentar els comptes.

Per acabar els aspectes formals de tot plegat, dic que no incorro en cap incompatibilitat de les que estan recollides a l'article 20 i les que pugui incórrer les deixaria abans d'assumir el càrrec.

I una cosa que es poden preguntar vostès és: vostè què aportarà a la Sindicatura de Comptes? Vostè què hi va a fer a la Sindicatura de Comptes? Per respondre aquesta pregunta, m'agradaria fer dues prèvies. Una prèvia: les funcions de la Sindicatura de Comptes venen determinades per la llei de la Sindicatura de Comptes i s'han de seguir en aquesta llei, com és evident. I l'altra, i m'agrada que hi hagi els síndics aquí: en la darrera sessió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes es van acomiadar els síndics, es van acomiadar cadascun dels grups parlamentaris i tots els grups parlamentaris feien èmfasi en la bona feina que havia fet la Sindicatura de Comptes. Per tant, el que han de fer els nous síndics és no fer canvis substancials respecte a l'actualitat, si la sindicatura funciona. És la primera premissa si no vols anar malament.

Ara bé, en tot aquest temps en la comissió, també he vist coses que potser permetrien complementar la tasca que actualment s'està duent a terme i que, des del meu modest punt de vista, m'agradaria implementar. El sistema públic de la Generalitat és un sistema d'ens molt petits, pocs mitjans. Sovint els gestors de molts d'aquests ens són especialistes en la matèria objecte de tractament d'aquest ens, però no són especialistes en la gestió. Conjuntament amb els departaments competents, jo crec que seria bo, per més que siguin públics els informes, fer una sèrie de..., un llistat de les deficiències més comunes que surten de les recomanacions i les observacions dels informes perquè en tinguessin coneixement aquestes entitats.

I me'n vaig apuntar només unes quantes que van sortir en els cinc informes que es van tractar a l'última comissió. Hi havia entitats que estaven sense contracte de lloguer, hi havia entitats que tenien contractes d'alta direcció en empreses del sector públic, no hi havia un inventari general de béns, es produïa fraccionament de contracte, no hi havia una relació de llocs de treball, no hi havia contracte programa amb la Generalitat per les tasques que es duïen a terme o treballadors d'una entitat que estaven treballant en una altra o en dues entitats alhora que no tenien la compatibilitat. Això només a mode d'exemple, però hi ha una sèrie d'observacions i una sèrie de recomanacions que es van donar en tots els informes.

Els informes es fan públics, es fan públics a la web de la pròpia sindicatura i alguns s'expliquen aquí en aquest Parlament; però hauríem de buscar la manera de fer-ne més publicitat perquè la societat conegués aquesta feina, conegués què s'està fent, conegués què estan fent les entitats bé i què estan fent les entitats malament.

En la mesura del possible, també crec que caldria ajustar el termini dels informes amb l'exercici objecte de l'informe. Això té uns... Això no és fàcil, però hauríem d'intentar fer-ho al més ràpid possible. A vegades, el diner públic no acaben gastant-lo les administracions. Fan comandes de serveis que haurien de tenir, haurien de complir les mateixes prescripcions que la pròpia Administració.

Els informes de la sindicatura fiscalitzen els comptes del sector públic per determinar-ne la fiabilitat i vetllar perquè els comptes s'ajustin a la legalitat, i això ho fa la sindicatura bé, ho ha de fer i ho ha de continuar fent. Però crec que hauria d'aprofundir en informes del tipus del que es va fer de la renda garantida; d'aprofundir en l'organització d'auditories operatives; de conèixer la legalitat, l'eficàcia i l'eficiència dels serveis públics i si aquelles entitats compleixen amb els objectius pressupostaris que s'havien fixat o pels quals han estat creades.

També, com no podia ser d'altra manera i la pròpia llei ho determina... Els he dit que era alcalde d'un poble petit. Doncs bé, amb el departament competent de la Generalitat, s'haurien de fer arribar a l'Administració local activitats formatives per potenciar la millora dels gestors municipals, especialment dels municipis petits. Però el programa d'activitats el determinarà el ple de la sindicatura.

El que sí que els puc assegurar és que la meua tasca estarà guiada pels mateixos preceptes que ha guiat sempre la meua tasca al servei del sector públic: millora en la gestió, gestió eficient, millora dels serveis, millora de la qualitat de vida, perquè en definitiva millori el país i que Catalunya sigui el país d'excel·lència que tots volem i que tots desitgem dels nostres servidors públics.

Els agraeixo l'atenció. I estic a punt d'acabar els deu minuts, president; però, com no pot ser d'altra manera, resto a la seva disposició, senyors diputats, senyores diputades.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Roquer. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies. Senyor Ferran Roquer, gràcies per la intervenció. Una prèvia, i jo crec que ho ha dit el president de la comissió, però jo crec que s'ha de dir aquí, perquè tots volem defensar la sindicatura, tots volem defensar aquest Parlament, demanem informes per saber exactament si es compleix la norma, perquè aquella coma no ens agrada i no compleix no sé què, i resulta que ens fan un informe de sis pàgines i potser ni ens el llegim. Clar, és que s'està dient..., s'estan llançant aquí preguntes o afirmacions. Ostres, doncs, escoltin, si s'ha fet un informe i tots els portaveus el tenim, si us plau, ens el mireu. La normativa del Tribunal de Cuentas no és la mateixa de la Sindicatura de Comptes. Si ja, és que aquí..., *van tirando aquí...*, van fent alguns arguments dient: «Hòstia, llegeixin-se els informes.» La normativa no és la mateixa. O sigui, les condicions per venir aquí no són les mateixes. És que, bé, s'han fet aquí preguntes que dic: «Per l'amor de Déu!» I, clar, la gent que a vegades no coneix exactament el debat o el contingut de l'informe pot tenir dubtes.

Per tant, hi ha algun problema jurídic dels candidats que avui es presenten aquí i candidates? No, no n'hi ha cap. I els juristes ja han fet un informe extens –molt extens– i també han explicat aviam per què el Tribunal de Cuentas, amb una altra normativa, no es... De què estem parlant aquí? Home, el problema és que vostès no han proposat noms, no? Bé, clar, és que les eleccions no les van guanyar, alguns. Per tant, escoltin, aquí ens ha costat molt, arribar fins aquí. Ja hi hem arribat. Podria ser millor, segur; podria haver-hi més majoria, segur. Però és la que és: dos terços. I, per tant, aquí tenim uns candidats i unes candidates. El que hem de fer és dir a veure si són vàlids, compleixen la normativa, primer –per tant, si passen, que ja diu l'informe, els informes, que sí. I dos: a veure si tenen l'experiència suficient, la capacitat suficient i, a més a més, venen aquí i ens presenten, no com una pura formalitat, sinó també evidentment si podran fer una bona feina.

Per tant, escoltin, nosaltres, amb tots els respectes, tothom pot pensar el que vulgui, evidentment, només faltaria, però nosaltres creiem que sí. I perquè arribats a aquest punt, home, doncs, el millor servei que podem fer a la Sindicatura de Comptes és dir-los, doncs, vinga, fem la renovació, donem-los la confiança, exigim bon treball i exigim també, fins i tot, fer un pas més, perquè òrgans en tenim, però de fiscalització i d'avaluació, però a vegades d'aquelles recomanacions potser no ens arremanguem prou tots –Govern i Parlament– perquè es compleixin, per escoltar més, per donar els recursos quan els necessiten, per aprovar els pressupostos a temps, per intentar que hi hagi l'estabilitat institucional perquè puguin fer la seva feina.

Per tant, escolti, a mi m'ha agradat el que ha dit, de dir, escoltin, es poden fer propostes per posar en valor, per explicar la feina de la sindicatura, per veure com no repetim les mateixes afirmacions tantes vegades. Per tant, jo crec que és aquesta la línia, senyor Roquer. Estem convençuts que intentarà actuar amb el màxim rigor, eficiència, independència, com ha de ser, perquè aquí ens hi va a tots el prestigi de la institució –ens hi va a tots.

I, per tant, acabar, en aquests cinc segons que em toquen, no tornem a repetir aviam si es compleixen, si això segueix o no segueix el sistema establert. La norma és la que és i, en tot cas, escolta, hi han altres mecanismes per canviar la llei de la sindicatura.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula el diputat Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes. A ver si consigo decir algo que no se enfade el ponente anterior. (*Veus de fons. L'orador riu.*)

Bueno, señor Roquer, como hemos comentado anteriormente, pues el que usted esté aquí es fruto del acuerdo al que han llegado su partido y los socialistas. No sé, lo tengo que decir, aunque se enfade. Y Esquerra Republicana..., y a usted, pues, le ha tocado este puesto. Te ha tocado.

Vamos a ver lo que dice la ley. La ley dice, artículo 1.3: «La Sindicatura de Cuentas, en el ejercicio de sus funciones, debe actuar con sumisión al ordenamiento jurídico y con total independencia respecto de los órganos y entes públicos que tiene sujetos a fiscalización.» Permítanme, aquí, en fin, dudé un poco. Dudé un poco de su..., en fin, por lo menos, teórica inicial, falta de..., en fin, pues nos da alguna falta de credibilidad, ¿no?, en cuanto a su independencia. Usted ha contado toda su vida política; evidentemente, es un hombre de partido. De hecho, pues, no sé si incluso lo veremos esta semana en el propio Pleno votando; en este caso entiendo que no. No se votará a sí mismo, entiendo que no, ¿no?, pero lo veremos. O sea que, bueno, yo creo que su falta de independencia en el sentido que nosotros entendemos, pues yo creo que está clara, ¿no?

Y luego, pues el artículo 18 –sí, en el artículo 18 de la propia ley– dice que –punto 2– hay dos caminos para acceder, ¿no? Uno es el de abogados, economistas y profesores mercantiles de reconocida competencia –no se la dudamos– y con más de quince años de ejercicio profesional. No ha hecho mención de ello, entiendo que no lo tiene, ¿eh? Hay otro camino, hay otro camino para acceder, que son empleados públicos de grupos o categorías del grupo de titulaciones superior. Nos ha dicho que era profesor, ¿no?, de un instituto. Entonces, mi pregunta es: ¿el mérito que usted alega –bueno, aparte de ser de Junts, que evidentemente es un mérito que aquí lo han tenido en cuenta otros señores– para ser *síndic* es que ha sido profesor de un *institut*?

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada Sabater, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí; moltes gràcies, president. He escoltat, evidentment, el senyor Ferran Roquer –igual com he escoltat abans la senyora Llum Rodríguez– amb atenció i amb respecte, perquè, com ja he dit, ningú..., en tot cas aquí nosaltres no posem en qüestió la vàlua professional de les persones que es presenten, sinó el procediment que s'ha fet en conjunt per..., amb metodologia que, per molt que s'enfadi el representant socialista, crec que la seva intervenció encara ens dona més raons, no?, més arguments, en el sentit de que, com que vostès tenen majoria, ja no han de tenir en compte els altres diputats a l'hora de consensuar, de parlar. Bé, són maneres de fer política que..., amb les quals evidentment discrepem.

Perquè nosaltres el que veiem aquí, i en tot cas tenint en compte que el senyor Ferran Roquer també és diputat, no?, doncs, veiem que aquesta necessitat d'emfatitzar que aquest òrgan de control és un òrgan de control –la Sindicatura de Comptes és un òrgan de control tècnic independent–, doncs no hi ha hagut un esforç per marcar justament això. O sigui, aquesta barreja entre els partits, entre la política dels propis partits i les persones que es proposen, doncs, fa que aquesta confiança en que l'òrgan sigui estrictament independent i que no estigui subjecte al control partidista, al control dels partits, doncs, se'n va en orris, no? És impossible transmetre a la ciutadania i a la resta de partits, a la resta de representants de la ciutadania en el Par-

lament, que no s'ha fet amb aquesta intenció. Però, en tot cas, doncs, reitero –i ja sé que és pesat repetir-ho, però, a cada candidat, a cada compareixent– aquesta posició.

I sí que m'agradaria saber la seva opinió al respecte, senyor Roquer, no?, en aquest sentit de vostè, i –igual com ho ha fet també la senyora Llum Rodríguez– del seu compromís per a aquest no partidisme, no?, que és un compromís que prenen i que només faltaria, no?, vull dir que... Però jo..., m'agradaria saber, aquesta crítica que nosaltres estem fent, vostè com la valora.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Com he fet abans, doncs, felicitar el senyor Roquer pel nomenament. Amb el senyor Roquer ens coneixem perquè hem coincidit en comissions en la passada legislatura i vagi per davant el meu respecte i també la meua valoració com a bon diputat que crec que ha estat en aquesta cambra, que hem pogut gaudir molts de les seves intervencions i crec que això també val dir-ho, no?, que ha fet molt bé, crec, la seva feina en aquesta cambra. Tampoc posaré en dubte la seva capacitat per ser membre de la sindicatura, perquè crec que està perfectament capacitat per fer-ho.

El que sí que a nosaltres ens resulta difícil, diguéssim, de compartir és que una persona que a data d'avui encara és diputat, si no vaig errat, no?, sigui, bé, una de les set persones que nomenem per a la Sindicatura de Comptes. És a dir, en un país de set milions i mig d'habitants, amb moltíssimes persones capacitades, n'hem de triar set i en triem una que és diputada i membre d'un partit polític. Bé, jo crec que no és el millor missatge que podem transmetre a la ciutadania quan ens estan demanant moltes vegades independència, separació de determinades funcions entre partits i institucions, etcètera, etcètera. Per tant, jo crec que podríem, doncs, trobar altres persones, també, capacitades que no tinguessin aquesta immediatesa, diguéssim, entre un càrrec i un altre.

Dit això, i, en tot cas, doncs, com reitero, valorant la capacitat del senyor Roquer però no la idoneïtat des del punt de vista estrictament polític, eh? I, dit això, m'agradaria també fer una reflexió sobre alguns dels comentaris que s'han fet aquí per part del diputat socialista ara mateix. Dues qüestions: la primera, i em sap greu perquè fem referència a la compareixent anterior, eh?, però, en qualsevol cas, almenys per part del nostre grup parlamentari, no és que no coneguem la normativa de la Sindicatura de Comptes i la normativa del Tribunal de Comptes; la coneixem perfectament i coneixem perfectament l'informe que s'ha fet. No estàvem discutint si la candidata s'ajustava a la norma o no, sinó que estàvem discutint si, des d'un punt de vista ètic i moral, era idoni, doncs, que un candidat que, per un càrrec similar com és el del Tribunal de Comptes, s'hi havien posat ombres de dubte de si era idoni o no, si aquí no podíem fer aquesta mateixa reflexió en termes estrictament ètics d'idoneïtat, i no pas en termes jurídics i de si s'ajusta a la normativa o no, que tots sabem que sí que s'hi ajusta, perquè, si no, no estaríem avui aquí discutint-ho. Per tant, aquest no és el debat. Per tant, no vulguin confondre una cosa amb l'altra.

I l'última reflexió –i ja acabo, president– sobre el procediment, també. Bé, vostès han arribat a un acord que no és només per a la Sindicatura de Comptes, que és per a un conjunt d'òrgans. Per tant, és un acord global; per tant, és un acord entre tres partits. I vostè ens diuen que ho fan, doncs, perquè han guanyat les eleccions i tenen la majoria per fer-ho. Evidentment, doncs tenen tota la legitimitat per fer-ho, però també és cert que un partit que ha guanyat les eleccions i no ha estat capaç de configurar govern, doncs, potser no té tanta capacitat per arribar a determinades aliances i determinats acords. Parlant amb tothom potser seria més fàcil arribar a consensos més bons.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Ignasi Martín, Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Bé, em toca avui ser segurament, en el dia d'avui, el més contundent amb la persona..., probablement un dels diputats més afables que hi ha en aquesta cambra. Per tant, no sempre resulta fàcil, però és veritat que jo crec que la nostra tasca precisament és apuntar, assenyalar els defectes en què incorren, amb el Govern, els partits que governen Catalunya i aquells amb qui arriben a acords per transaccionar les institucions que han de garantir precisament, doncs, el bon govern.

Jo crec que, d'entrada, el fet que una persona que és actualment diputat d'aquesta cambra sigui candidat a la Sindicatura de Comptes demostra molt poca voluntat de transparència, molt poca voluntat de neutralitat, molt poca voluntat de no només ser honest sinó a més aparentar-ho, donar una aparença de neutralitat a més d'una substància tal. Però, en tot cas, jo crec que no estem davant d'un candidat idoni d'acord amb el que estableix precisament la normativa amb la Sindicatura de Comptes. No dic que no sigui perfectament legítim, però crec que no és prou exemplar el fet de presentar el senyor Roquer com a candidat a la Sindicatura de Comptes. Lamento ser tan dur, però crec que és la nostra obligació, com a diputats, com a parlamentaris, dir el que..., allò pel qual se'ns ha situat en aquesta situació.

Jo crec que els seus mèrits acadèmics i professionals, doncs, són atenedibles, són importants; però, hi insisteixo, crec que no..., que una persona que està en l'exercici del seu càrrec com a diputat hauria de deixar, si més no, un temps de carència per accedir a un càrrec d'aquesta responsabilitat. Estem parlant d'un òrgan fiscalitzador. Ara també contestant al senyor Ordeig: no sé exactament..., perquè moltes vegades un es dona per alludit i tampoc no s'està referint a la seva intervenció concretament, però jo, per exemple, com el senyor Parés, he precisat que, sent conscient del fet que la senyora Rodríguez, doncs, ha passat pel sedàs de l'informe jurídic preceptiu per conèixer si és una candidata o no idònia, el que és evident és que el dubte, si més no, davant d'una situació anàloga –no idèntica, anàloga– amb la seva idoneïtat per al càrrec com a membre del Tribunal de Comptes, feia que, si més no, hi hagués dubtes. I per això nosaltres, en la nostra obligació i en la nostra responsabilitat com a diputats, hem fet aquest comentari. Si més no, jo crec que el comentari que ha fet el diputat de VOX també anava en aquesta línia, però no recordo si ell ha estat més contundent o no, però he tingut molt present el que deia el senyor Parés i crec que ha estat prou clar en aquest sentit, i nosaltres ho hem fet amb la mateixa voluntat.

Torno a dir que a nosaltres ens sembla lamentable que a Catalunya, com a la resta d'Espanya, en l'àmbit nacional com en l'àmbit autonòmic, s'hagi normalitzat aquesta lotització en la distribució dels càrrecs d'òrgans com la Sindicatura de Comptes, que l'única cosa que fa és degradar les nostres institucions.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Senyor Roquer, bé, un plaer tenir-lo aquí davant per parlar de la seva nova etapa, i tristos perquè s'acaba una etapa on hem pogut gaudir de la seva presència aquí i de la seva professionalitat. Jo crec que la seva exposició ha estat molt detallada, crec que mostra la seva professionalitat i el seu compromís i, com ha dit ara mateix algun dels companys diputats, és molt difícil avui venir-li a fer preguntes perquè crec que, en el fons, en el fons, inclús els grups opositors al Govern no tenen cap dubte que vostè farà aquesta feina, si és escollit, amb tota la professionalitat que ja el caracteritza.

Jo crec que la Sindicatura de Comptes, que en el seu web ja s'explicita, és el control extern de les entitats del sector públic. Poder gaudir d'una persona com vostè, que, com explica en el seu currículum, ja ha mostrat un coneixement –un llarg coneixement– de l'Administració local, també de la universitària i també de la Generalitat de Catalunya, justament si són aquests els organismes als que s'haurà de controlar i fiscalitzar, doncs, home, qui millor que algú que ja coneix profundament el seu funcionament, perquè això farà que no li haguem de dir com exercir vostè les seves competències, sinó que sabem que segurament ho farà de la millor manera possible. I sobretot jo crec que amb molta transparència, jo crec que vostè n'és conscient.

A mi m'agradaria preguntar-li una mica sobre això, de la importància d'aquesta transparència en la gestió, de que la confiança del ciutadà en el funcionament de les administracions és just quan saben què es fa amb els seus recursos, de quina manera s'apliquen i que això ha estat fet d'una manera justa perquè tinguin màxima confiança no només en les administracions sinó també en aquelles persones que ho gestionen. I, per tant, crec que aquí el paper de la Sindicatura de Comptes és cabdal i crec que ha canviat moltes coses.

El funcionament de la Sindicatura de Comptes..., es pot observar també en el seu web, es presenten en els informes. A més a més, hi ha una publicació de registre de contractes, de convenis de l'Administració local de la Generalitat de Catalunya, importantíssim perquè tothom pugui veure, com darrere d'una caixa de vidre, què està fent l'Administració i amb quins recursos.

També ha de retre comptes al Parlament, i això és important perquè no només s'entra al web i es mira quina és la informació que s'ha de desprendre d'aquesta entitat, sinó que vostè haurà de venir aquí, a casa seva pràcticament, per venir-nos a explicar i a retre comptes de què estan fent. És a dir, que no només es pot consultar sinó que, a més a més, a través dels representants dels ciutadans, se li faran preguntes sobre aquesta gestió, i creiem que això també és de vital importància.

Jo només li volia preguntar per la transparència perquè crec que tota la resta..., vostè ja ens ha explicat el seu currículum. Crec, a més a més, que tota la resta de companys ja el coneixen i només li puc dir això, que fins aviat, perquè per nosaltres, doncs, és un gran dia per a vostè, però una mica trist per als seus companys. I només dir-li, personalment i en nom de Junts per Catalunya, sobretot, que el trobarem molt a faltar.

Moltes gràcies per tot.

El president

Gràcies, diputada. Per tancar aquest torn, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Li vull agrair al senyor Roquer les seves explicacions de per què l'acredita vostè com a membre de la Sindicatura de Comptes. Als seus mèrits acadèmics i professionals no hi entraré. Les seves explicacions em semblen més que suficients, però vull afegir alguns elements que potser en aquesta cambra tenen molt de valor.

En les intervencions que faré al llarg de la tarda, vull presentar la proposta com un conjunt d'equips, com un conjunt, com si fossin eines que tenen, que cada candidat complementa els següents. I queda molt clar que l'activitat política, quan està relacionada amb acció de govern, és un mèrit per ser membre de la Sindicatura de Comptes, ja que la gestió pública de pressupostos fa conèixer les dificultats reals del dia a dia de l'acció de govern que la sindicatura ha de fiscalitzar. I en això el senyor Roquer té mèrits demostrats. Gestionar el pressupost municipal durant gairebé vint anys d'un ajuntament molt petit i no morir en l'intent, si alguna cosa el fa, és conèixer aquestes dificultats reals que es troben els alcaldes i alcaldesses del nostre país.

Això li farà tenir molta sensibilitat i alhora fer unes recomanacions realment constructives i, el més important, pràctiques, que faci la seva tasca fiscalitzadora dels comptes –especialment dels municipis més petits– molt útil.

Però, per altra banda, aquí s'ha criticat que vostè és diputat. Jo vull posar-ho en valor, especialment ser diputat de govern i fer propostes a vegades entre crítiques i constructives, i això és una tasca molt important que cal fer a la Sindicatura de Comptes. He tingut la sort i el privilegi de treballar amb vostè en l'anterior legislatura a la Comissió d'Interior i a la de Territori, i, especialment en temes sensibles a Interior. I, com a virtut personal que li reconec, vostè sap moure's en aquell difícil fil on la responsabilitat de ser del partit de suport de govern coincideix amb l'exigència com a diputat de..., cap al Govern, de realitzar canvis. Sortir-se'n no és fàcil. I, entre d'altres..., vostè, amb altres diputats d'altres grups, va saber modular molt bé aquesta navegació entre exigir al Govern i el que ha dit de donar suport al departament del seu color. Canvis com exigir el canvi de nom dels operatius d'ordre públic des del Parlament, que després va executar el mateix departament, en part, no s'haurien pogut impulsar sense vostè i alguns altres diputats de la Comissió, llavors, d'Interior. Però la virtut està en la capacitat de moure's en aquests equilibris.

Per tant, creiem que el seu currículum professional acadèmic, però especialment la seva experiència com a alcalde i com a diputat, l'hi fa tenir mèrits amb escreix, per ser membre d'aquesta Sindicatura de Comptes. Aquell equilibri que vostè va aconseguir com a diputat, de saber exigir però també ser responsable i entendre les dificultats de govern, és el que li demano que pugui aplicar en les seves tasques com a síndic.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Senyor Roquer, té un màxim de deu minuts per contestar les preguntes que li han formulat.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Intentaré no fer-los servir. Mira, vull començar per lo positiu, pel més positiu de tot, eh? Vull agrair les intervencions, totes les intervencions, especialment les que han demostrat –encara que crítiques– una coneixença personal i que la coneixença personal, al cap i a la fi, és el que ens emportem, no?, el que hem anat passant, el que hem anat fent. I és important que, després del pas per algun lloc, que es conegui, com a mínim, eh?, que es conegui, i això s'ha demostrat i els hi agraeixo al senyor Parés, al senyor Martín Blanco, al senyor Ordeig, al diputat Rodríguez i a la diputada Freixa; també a la diputada Sabater, que està allà darrere, que ara la veig (*l'orador riu*). Els agraeixo el to personal que han emprat amb mi.

El senyor Bello. A veure, el senyor Bello em diu si el meu mèrit per ser síndic de la Sindicatura de Catalunya és haver estat professor. Doncs miri, sí, i tant, entre altres, però només faltaria. Només faltaria que haver estat professor d'un institut no fos un mèrit en aquest país, eh?, només faltaria. Escolti'm, li he intentat explicar que complia les condicions que determina l'article 18. Li he explicat sobradament quin ha estat el meu decórrer i el meu pas per l'Administració. I vostè podria preguntar a molta gent què he fet jo en el meu pas per l'Administració que sigui partidista, què he fet jo que no serveixi per ajudar la comunitat, què he fet jo que no sigui perquè vagi més bé a tothom.

I ara ja aprofito per contestar una mica a tots. Quan es treballa a l'Administració, a la sindicatura, a una alcaldia –era autoritat laboral durant un temps, jo, quan era director dels serveis d'ocupació–, es té una adscripció política, es té una ideologia política. Només faltaria que no es tingués. Però tu, quan estàs en aquella administració, només faltaria i no sé a qui se li pot passar pel cap que utilitzis aquella administració per a una cosa diferent que no sigui l'objecte pel qual està creada aquella administració. Tots els governants dels països democràtics han estat triats i formen part d'un partit polític. Llavors, quan aquests governants estan governant no apliquen les normes?

La llei de la Sindicatura de Comptes estableix quines incompatibilitats han de tenir, les estableix. I són unes incompatibilitats estrictes i clares. I no parla d'això que han parlat vostès. Després, determina en els informes quines són les causes d'abstenció i fins i tot es poden recusar els síndics per les persones que els hi sembla que no estan..., per les persones que sembla que poden tenir una opinió esbiaixada. La llei de la sindicatura diu què han de fer els síndics, ho diu. I els procediments administratius són els procediments administratius independentment de quina sigui l'adscripció política del síndic i la normativa comptable és la normativa comptable. I els treballadors tenen les obligacions que tenen, independentment del color polític que tingui el síndic. Perquè tothom té un color polític, eh?, tothom; tothom té una motxilla de la seva ideologia. I si el legislador no va determinar que ser diputat en fos una, doncs no ho va determinar. Vostès es queden aquí, vostès poden canviar aquesta norma.

Jo he treballat molt de temps al sector públic. Probablement, del que em sento més orgullós d'haver fet, a més d'ensenyar –que ensenyar és una cosa que em va emplenar molt–, és haver estat alcalde del meu poble. Els ciutadans del meu poble em coneixen tots personalment –tots–; en major o menor mesura, em coneixen tots. M'han votat en reiterades ocasions i ho han fet perquè saben de la meua més estricta observació de la legalitat; perquè saben que el meu fer polític, el meu tarannà polític, ha estat el mateix per a propis i per a estranys. I aquests em coneixen i saben qui soc i saben on visc. Tothom té una adscripció política. Ara, això no és impediment perquè es pugui fer la feina que s'ha de fer d'acord amb les prescripcions de la feina que s'ha de fer. Només faltaria –només faltaria. I ans el contrari del que diuen vostès o alguns de vostès, jo crec que haver passat per tots els sectors que he passat i per tots els àmbits que he passat, em fa una persona que conec bastant –conec bastant– el fer i conec bastant el perquè dels números, del que hi ha darrere dels números d'una observació simple dels números.

I crec que hem d'estar a la sindicatura, que la Sindicatura de Comptes ha de ser un element per a la recuperació de la confiança en la política i en l'Administració. La sindicatura té l'obligació de fer pedagogia, a més de fer l'excel·lent feina que fa, de fer pedagogia, i de fer pedagogia en dos sentits. Ho deia en un sentit, en un sentit ho deia. Deia: aquelles coses que es reiteren, les entitats haurien de conèixer que les fan tradicionalment malament i que s'hi han de cenyir. Això, pedagogia en aquest sentit. I l'altre sentit és que la societat sàpiga les coses que es fan bé i que es fan malament des de l'Administració, perquè als informes de la sindicatura hi surten les observacions i les recomanacions que se'n deriven, però el que no és una observació ni una recomanació són coses que l'entitat fiscalitzada ha fet bé. També ho ha de saber la societat, que hi ha moltes coses que es fan bé, igual que sap que es fan malament, per recuperar la confiança. I, humilment, totes aquestes coses són coses que jo aniré a fer a la sindicatura. És l'objectiu que em guia a mi a anar a la sindicatura, i només poden dubtar del meu fer personal aquelles persones que no em coneixen personalment.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor Roquer. Ara donaríem pas al següent compareixent un cop hagin habilitat l'espai.

(Pausa llarga.)

El senyor Josep Viñas, ara serà al seu torn.

(Pausa llarga.)

Bé, doncs començaríem la següent audiència, que és amb el senyor Josep Viñas i Xifra. Té la paraula, quan ho consideri oportú.

Josep Viñas i Xifra

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, síndics de la Sindicatura de Comptes, en el temps que se m'ha atorgat intentaré concretar els mèrits acadèmics i professionals per a la idoneïtat en el càrrec de síndic de la Sindicatura de

Comptes de Catalunya. Intentaré dividir la meua exposició en cinc grans apartats: les titulacions acadèmiques, la docència, la recerca teòrica, la recerca aplicada i la gestió.

En referència a les titulacions acadèmiques, vaig obtenir la llicenciatura en Ciències Econòmiques i Empresarials l'any 1991 per la Universitat Autònoma de Barcelona. L'any 2000 vaig defensar la meua tesi doctoral, que estava fonamentada en l'aplicació d'un model de costos per a les administracions locals, a la Universitat de Girona, on vaig obtenir el títol de doctor. Més endavant, l'any 2011, vaig obtenir el títol de màster en Hisenda Autònoma i Local per la Universitat de Barcelona, on vaig poder copsar molts aspectes de la hisenda pública a través dels coneixements impartits per reconeguts acadèmics amb prestigi nacional i internacional del Departament d'Economia Pública de la citada universitat, així com de tècnics d'alt nivell de les diferents administracions catalanes.

En referència a la docència, des de 1992, he format part de la plantilla de la Universitat de Girona, primerament com a professor interí, més endavant com a professor titular d'escola universitària, i finalment i fins a l'actualitat com a professor titular d'universitat en l'Àrea de Coneixement d'Economia Financera i Comptabilitat.

En referència a la docència relacionada amb la gestió pública, he impartit principalment cinc assignatures: Comptabilitat Pública en la llicenciatura i posteriorment grau d'Administració i Direcció d'Empreses, Programació i Planificació Financera en la diplomatura de Gestió i Administració Pública, i les assignatures de Gestió pública, Avaluació de Polítiques Públiques i Gestió Pressupostària –aquestes tres últimes en el grau d'Economia. També he impartit diverses conferències i cursos relacionats amb la comptabilitat pública i la gestió pressupostària tant a la Universitat de Girona com al Col·legi d'Economistes de Catalunya, així com a diverses universitats de fora de Catalunya, com l'School of Business and Finance de Riga o la Universidad de Málaga.

En referència a la recerca teòrica, he col·laborat en la publicació d'una desena de llibres, entre els quals voldria destacar *Normes internacionals de comptabilitat*, l'any 2004; *Cálculo de costes e indicadores de gestión en los servicios municipales*, l'any 2005, amb els professors Carrasco de la Universitat de Màlaga i Buendía i Navarro de la Universitat de Granada, i *Internalitzar o externalitzar serveis a l'administració local: una visió estratègica i econòmica*, l'any 2019. També he publicat uns quants articles en revistes científiques i divulgatives, entre els quals voldria destacar «Causas para externalizar servicios en la administración pública», a la revista *Presupuesto y gasto público*, l'any 2012; «El proceso de cálculo de los costes financieros en las administraciones públicas», a la revista *Contable*, l'any 2013; «La transparencia y el control en el sector público: ¿hacia un cambio en la auditoría pública local?», a la revista *Auditoría pública*, l'any 2018, i «Evolutionary positioning of outsourcing in the local public administration», a la revista *Intangible Capital*, l'any 2019.

Respecte a les nombroses ponències i comunicacions presentades en congressos i jornades nacionals i internacionals, voldria esmentar «Problems of a consolidated financial statement of the local public entities in Spain», en el vint-i-sisè congrés de l'European Accounting Association, l'any 2003; «Dificultades de aplicación de los indicadores de impacto en las administraciones públicas», al cinquè Congreso Nacional de Auditoría en el Sector Público, l'any 2012; «Control interno y control externo en el sector público: dos caras de la misma moneda», en el Congreso Internacional de Infracciones Administrativas y Derecho Penal, l'any 2017, i «Analysis of the consequences of outsourcing in the local administration: what activities and with which control», en la desena Internacional Public Sector Conference de l'IAS, l'any 2018.

Així mateix, he dirigit algunes tesis doctorals, concretament «Noves eines estratègiques per a la presa de decisions sobre externalització de serveis en l'administració local», defensada amb èxit l'any 2021, a més d'«Anàlisi de nous elements de contenció de l'endeutament a les administracions públiques locals» i «Aplicación del control interno en los procesos administrativos y financieros: una comparativa

entre el sector públic i el sector privat», que estan en la fase final de redacció i que possiblement seran defensades pels doctorands l'any 2022.

En referència a la recerca aplicada relacionada amb la gestió pública, he estat investigador principal i investigador secundari en diferents projectes que el meu grup de recerca ha realitzat per a diverses administracions públiques catalanes. En voldria destacar el conveni amb l'Ajuntament de Girona per realitzar un estudi de costos dins del projecte «Implantación de un sistema integrado de costes e indicadores en la administración local», de la Federación Española de Municipios y Provincias, des de l'any 2004 fins a l'any 2006; l'estudi econòmic i financer de l'Ajuntament de Camprodon, l'any 2015; l'estudi sobre pressió fiscal municipal a l'Ajuntament de Cassà de la Selva, l'any 2017; l'auditoria operativa del servei d'abastament domiciliari d'aigua potable per valorar la seva internalització de l'Ajuntament de Breda, l'any 2019, i l'anàlisi de costos de serveis d'àpats a domicili de l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, l'any 2021.

Finalment, he participat en diferents experiències de gestió com a secretari del Departament d'Empresa de la Universitat de Girona en dos períodes, de 1996 a 1998 i de 2011 a 2012; com a membre del consell d'administració de l'Institut Català del Sòl des de 2007 fins a 2010; com a director del Departament d'Empresa des de 2012 fins a 2018, i, des de fa pocs mesos –això no ho tenien en el currículum, em vaig oblidar de posar-ho–, soc el president de la comissió de gestió pública del Col·legi d'Economistes de Catalunya.

La principal funció de la sindicatura consisteix a examinar els comptes dels ingressos i les despeses del sector públic a Catalunya a l'efecte de determinar la seva fiabilitat, així com la regularitat, legalitat i eficàcia de les operacions realitzades. Espero que, a partir d'aquesta trajectòria, si soc nomenat, pugui aportar la meua capacitat per millorar la funció fiscalitzadora de la sindicatura mitjançant l'elaboració dels diferents informes i que això permeti un control extern dels comptes i de la gestió econòmica del sector públic de Catalunya eficient i eficaç.

Resto a la seva disposició per a qualsevol pregunta o aclariment que em vulguin realitzar sobre els mèrits exposats.

Gràcies.

El president

Gràcies. En nom del grup parlamentari socialista, té la paraula el diputat Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bé; un agraïment, senyor Josep Viñas, per estar aquí, per haver acceptat compareixer i ser un dels candidats a formar part de la Sindicatura de Comptes. Jo crec que pràcticament ha escrit o ha ensenyat sobre tota la..., gairebé totes les temàtiques que es pot trobar dels informes que s'anirà trobant la Sindicatura de Comptes: comptabilitat pública, gestió pública, avaluació de polítiques públiques –importantíssim, jo sempre dic que és una de les grans assignatures pendents– i nombrosos articles sobre temàtiques públiques diverses. Per tant, jo crec que aquí ens podrà il·lustrar sobre els seus coneixements en els diferents informes que es vagin fent.

Vostè compleix la formació i l'experiència requerides per aquesta plaça. Per tant, nosaltres evidentment també li donem el nostre vistiplau. Creiem que faran –farà i faran– molt bona feina. I evidentment, si allò..., si ho troba convenient, sí que ens..., si ens poguéssim apuntar si té alguna idea innovadora, diferent, d'iniciativa per intentar, al marge dels informes que es fan, doncs, aquest passet més que potser diem que hauríem de fer en alguns temes, en alguns terminis o en alguns informes o en algunes observacions, si té alguna idea d'alguna cosa que es podria millorar en el funcionament, complint evidentment amb la normativa i amb les funcions per les quals va ser creada la Sindicatura de Comptes, eh? Però creiem que, en aquest sentit, es pot, es podria anar un pèl més enllà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Bello.

Andrés Bello Sanz

Sí, gracias. Buenas tardes, señor Viñas. Nos quejamos, una vez más, del procedimiento de elección de los *síndics*. He dicho elección, y sí, efectivamente, esto es una elección que se hizo en el mes de diciembre y esta sesión pues es un mero trámite, pero bueno, ya que estamos por aquí...

Entendemos que a usted lo ha propuesto el grupo de Esquerra Republicana, en fin, dadas sus conocidas actividades políticas. Y al igual que con el resto de los candidatos, pues también le manifiesto nuestras reservas sobre su independencia en el ejercicio de su cargo. Y, claro, ver que usted va a fiscalizar las cuentas de organismos que son dirigidos por sus afines, ¿no?, que además son los que le han nombrado, nos hace, pues, tener estas reservas.

Respecto a su candidatura, nos han quedado claros sus extensos y amplios y profundos conocimientos teóricos en el mundo de la contabilidad, de las finanzas. Pero queda una duda: ¿nos podría explicar, con un poco de detalle, cuál es su experiencia en la aplicación práctica? Es decir, ¿ha trabajado en algún momento en alguna empresa privada o ha trabajado en algún despacho profesional o toda su experiencia es de dar clases y escribir libros y artículos?

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la CUP, té la paraula la diputada Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Bé; moltes gràcies, president. Senyor Josep Viñas, moltes gràcies per la seva intervenció. Jo, doncs, ja reiteradament he explicat quina és la posició del nostre espai polític respecte a la crítica, no?, que fem respecte a com s'ha dut a terme no només l'elecció de les persones que han de ser síndics, sinó també de molts altres organismes.

I, en aquest sentit, doncs, potser sí que m'agradaria preguntar-li per la seva experiència. I degut que precisament un tema que ens preocupa bastant és la importància que tindrà aquesta sindicatura per tot el tema de la fiscalització dels fons dels Next Generation, si al respecte té alguna proposta, alguna idea, doncs, estarem encantats d'escoltar-la.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Felicitar el senyor Viñas pel nomenament a la Sindicatura de Comptes. I, vaja, amb relació al currículum, crec que no hi ha res a dir en absolut. Crec que és un currículum excel·lent que mostra, doncs, suficiència de coneixement en la matèria tant pel desenvolupament acadèmic que ens mostra com per les activitats que ha desenvolupat. Per cert, que les classes i els llibres suposo que els deu fer traient el coneixement d'algun lloc i, per tant, produint coneixements i investigant i, per tant, doncs, fer classes i escriure articles i llibres crec que és una activitat molt digna i que requereix justament conèixer la realitat en la qual un es dedica a investigar i que, en el seu cas, és adequada per a la sindicatura.

Simplement, formular-li una pregunta des de la seva condició de professor d'universitat i d'acadèmic, si té intenció de compatibilitzar la sindicatura, com permet la pròpia llei, no?, amb continuar desenvolupant algunes activitats en l'àmbit de la recerca o de la docència o si pensa dedicar-se de forma exclusiva a la sindicatura.

Res més. Gràcies, president.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Jo crec que serem una mica reiteratius en el dia d'avui, perquè bàsicament tota aquesta..., aquest *hearing*, aquesta audiència que mantenim avui amb els diferents candidats a ser membres de la Sindicatura de Comptes està viciada d'origen. Està viciada per l'acord al qual han arribat les forces que donen suport al Govern, els partits independentistes i el Partit dels Socialistes de Catalunya. I, des d'aquest punt de vista, fins i tot currículums, a parer meu, des d'un estudi diguem-ne, *sine ira et studio*, del perfil del senyor Viñas, jo no crec que es pugui dir, doncs, que no és un bon perfil acadèmic, que es pugui dir que no és un bon perfil des del punt de vista intel·lectual i, per tant, jo crec que aquí l'única cosa que passa és que el fet de formar part d'aquesta negociació en bloc que fan els partits que han arribat a aquest acord, doncs, d'alguna manera, esbiaixa la seva candidatura i li dona un biaix que la fa realment discutible. Hi insisteixo, no tant pels mèrits com per la seva..., per formar part d'aquest bloc.

Jo crec que continuar fent les coses d'aquesta manera..., als partits que han arribat a aquests acords els hauria de fer reflexionar sobre el prestigi de les nostres institucions. Em fa l'efecte que mai no aconseguirem unes institucions realment prestigia- des, unes institucions realment neutrals, que funcionin amb autonomia dels poders polítics –per cert, als quals han de fiscalitzar–, mentre continuem amb aquestes pràctiques, que, hi insisteixo, a parer nostre, constitueixen pràctiques evidents de mal govern, de mala governança dels assumptes públics i, en definitiva, d'una forma de fer pròpia de societats poc avançades des del punt de vista del prestigi de les institucions i que s'assemblen molt a societats que viuen, diguem-ne, en el que s'ha anomenat el feminis..., ai, el familiarisme o l'amiguisme amoral.

Jo crec que això, doncs, és una cosa que, si més no, hauria de fer reflexionar l'opinió pública i nosaltres volem palesar aquí, constatar una vegada més, el nostre desacord absolut amb aquesta forma de fer les coses. Es poden fer les coses d'una altra manera i es poden elegir i escollir els membres de les institucions dels òrgans que han de vetllar per la neutralitat de les institucions de govern d'una altra manera. Mentre sigui així, doncs, nosaltres continuarem manifestant el nostre desacord.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, inter- vindrà el diputat Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Sí, segurament es poden millorar processos, indubtablement. I el que jo crec que també hem de recordar –perquè, clar, és un seguit d'intervencions en aquest sentit– és que estàvem en un moment que s'havien de renovar aquests càrrecs. I, per tant, proposem-nos, a partir d'ara, potser, doncs, afrontar això de cara a properes regeneracions, renovacions; però està clar que en aquest moment jo crec que –hem de dir- ho, també– tocava fer-ho i se li exigia al Govern que ho fes.

Jo..., me costa molt, dit això, me costa molt parlar de..., bé, d'en Pep Viñas. I lo que... (*l'orador riu*), com que ja s'ha dit, el currículum és extens, doncs, i li pregun- taven i li demanaven què ha fet vostè a part d'escriure llibres, no? Que, per cert, dei- xin-me també apuntar que es veu que, si ser professor de secundària és un demèrit, escriure llibres és un demèrit, tenir una àmplia trajectòria professional és un demè- rit, al final, no sé quin perfil busquen vostès per ocupar aquest càrrec, no? Jo crec que justament aquest és el perfil que es necessita, no? (*L'orador riu.*) En fi.

Com que, dit això, els hi explicaré, doncs, a part de tenir de tenir producció li- terària, el senyor Viñas, a més a més, a l'editorial Òmicron –que ningú coneixia aquell nom i ara tothom el coneix, en fi...–, va ser director –deixi'm dir-ho bé, per-

què van canviant els noms dels departaments— dels Serveis Territorials del Departament d'Acció Social i Ciutadania. En aquella època, jo era alcalde de Sant Feliu de Guíxols —vaig tenir aquest honor— i acabava d'entrar el 2007 d'alcalde. El primer que em va passar va ser que un asil que hi havia..., va venir la congregació que ho gestionava i em va dir: «Senyor alcalde, ens havíem esperat després de les eleccions, però aquí li tornem les claus i tanquem amb vuitanta avis a dins.» Eh, Pep? (*L'orador riu.*) I, clar, el primer que fas és agafar el telèfon i trucar al senyor..., al director territorial. Bé, en fi, vostè demanava què ha fet a part d'escriure llibres. Doncs la gestió que va fer el senyor Viñas en aquell moment va ser extraordinària. Jo sempre li estaré immensament agraït. Imaginin-se vostès que acaben d'arribar i els hi passa això en aquest lloc. I, per tant, el senyor Vinyes no tan sols sap..., no tan sols escriu llibres, sinó que també —a nivell de gestió concreta de casos reals i pràctics que vostè demanava— és un excellent gestor.

Res més. Jo sé que... Una cosa més, que encara em queden vuit segons. A part, és una excellent persona, permetin-me que ho digui. Com..., jo el que vull dir és que el perfil que s'està demostrant de persones que s'estan proposant no tan sols serà un gran perfil tècnic, sinó crec que s'està gestant un equip humà de gran qualitat, eh? I, per tant, també crec que és importantíssim això i volia deixar-ho assenyalat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Volia fer dos prèvies. Aquí s'ha intentat confondre independència respecte a les institucions que s'han de fiscalitzar amb no tenir ideologia. Pot ser que alguns, des del nacionalisme espanyol de dretes, confonen el compromís ideològic amb voler construir una estructura de poder al servei de la ideologia de l'estat del nacionalisme espanyol. No, mirin, nosaltres no utilitzem els tribunals per aconseguir el que no ens donen les urnes. No utilitzem la guerra legal contra els rivals polítics ni tampoc utilitzem els òrgans de control per substituir la manca de poder al Parlament de Catalunya. Que els síndics i síndiques tinguin un compromís ideològic conegut és un mèrit, no un demèrit. I un altre punt: s'ha de tenir molt «*cualo*», com es diu en castellà, el to menyspreador que ha tingut el diputat de VOX, menystenint l'activitat d'investigació i com a professor universitari com ha fet ara o abans amb ser docent de secundària.

I ara entraré a respondre al senyor Viñas, a preguntar-li. Primer de tot, molt agraït de les exposicions dels seus mèrits. Segurament el seu perfil és un dels candidats on el pes de la recerca té un grau més important i, per tant, complementarà molt bé —com dic abans, l'exposició és sempre entenent dins d'un equip— la resta dels seus companys i companyes. Només llegir el llistat de llibres i articles que vostè ha publicat es pot veure la seva idoneïtat més que clara per exercir de síndic i les seves capacitats que té. A aquest llistat de llibres i articles difícilment es pot trobar un sol article que no es pugui aplicar a les tasques que vostè realitzarà a partir d'ara. Sembla com si la seva tasca d'investigació l'hagi fet al voltant de totes les competències que té la Sindicatura de Comptes. És molt important en un equip enriquir els perfils amb procedències i expertesa diferents, sempre dins de les experteses necessàries per al control i fiscalització dels comptes públics de les administracions. En aquest sentit, valorem molt important la seva incorporació a l'equip de síndic i de síndiques.

Sí que ens agradaria fer-li una pregunta. Ja que vostè té un ampli ventall d'articles i llibres de recerca tant teòrica com aplicada en l'àmbit de la comptabilitat pública i la gestió pública, com pot..., aquesta recerca s'aplicarà en la seva tasca com a síndic i com creu que l'aplicació d'aquesta recerca pot servir per millorar els mecanismes de comptabilitat i gestió pública.

I, per altra banda, com a la resta de candidats, li desitjo encerts, rigor i fermesa en la fiscalització de comptes públics. I també, des de la seva expertesa acadèmica, aplicar aquest coneixement que vostè té de fons en fer aquesta crítica constructiva que necessiten les administracions en l'àmbit de la gestió i comptabilitat pública.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, per contestar les qüestions que han anat sorgint, té un temps de deu minuts per contestar allò que cregui oportú.

Josep Viñas i Xifra

Moltes gràcies, president. Intentaré contestar totes les preguntes o els dubtes que han plantejat vostès en les seves preguntes. Primer de tot, volia agrair el detall personal del diputat Albó, perquè crec que, quan fas diferents tipus de gestions o activitats en el món de l'Administració pública, que tinguis un record de fa tant de temps i que hi hagi un diputat actual que ho recordi, doncs, és una cosa que a mi personalment m'emociona i que crec que per això val la pena estar al costat de la gestió pública.

Respecte a les preguntes que se m'han fet sobre si, a través de la meua expertesa en docència i recerca, pot sorgir alguna idea innovadora o d'aplicació de la recerca, sí que és una cosa que jo tinc al cap –i he escrit diferents articles i he participat en diferents congressos i ara, si tot va bé, doncs, ho podré també aplicar a una qüestió més pràctica. És que crec que el tema de la fiscalització ha estat molt relacionat amb la qüestió de la forma. Hem fet molta fiscalització, molta auditoria de regularitat, i segurament ens hem oblidat una mica, entre tots plegats, perquè és molt més complicada, és molt més costosa –això també al sector públic hem de tenir en compte què ens costa cada cosa–, de les auditories d'operatives o auditories d'eficàcia, auditories d'eficiència, que també se'n fan però costen més de fer. Per tant, no és que sigui una idea innovadora, però sí que, diguem-ho, en el moment que se'm preguntí, jo aixecaré la mà a favor de dir: l'Administració pública ha de continuar treballant per la fiscalització de la forma, però sobretot crec que hem d'anar cap a la fiscalització del fons.

Respecte a l'aplicació pràctica, que també se m'ha preguntat, tots aquests estudis que surten en el meu currículum i que avui només n'he citat tres o quatre no es pensin que es fan sobre fum; són estudis sobre casos pràctics. Per tant, com m'han demanat: «Ha treballat en algun...?» Bé, he fet tots aquests estudis que han servit..., per exemple, en aquests moments, hi ha unes quantes entitats municipals descentralitzades, per exemple, la d'Estartit. L'informe econòmic que va permetre que crec que aquest Parlament creés l'entitat municipal descentralitzada de l'Estartit el vaig signar jo. Per tant, és una aplicació pràctica. Tots aquests estudis de tots aquests ajuntaments, consorcis, que surten aquí, doncs, han servit perquè algunes administracions hagin, per exemple, canviat un servei externalitzat a un altre internalitzat; per tant, ha sigut pràctic, l'han aplicat. En altres casos, ha servit perquè alguns comptes, els informes que hem fet des del nostre grup de recerca, anessin a fiscalia i han imputat algun alcalde. Per tant, jo crec que l'aplicació pràctica d'aquests estudis és clara. Lògicament, hi ha també la recerca teòrica, que no només volem fer a la universitat sinó que se'ns exigeix als professors universitaris.

Respecte a la independència, bé, també ho puc relacionar una mica amb el que us deia d'aquests estudis. El nostre grup de recerca, tant quan he sigut investigador principal com quan he sigut investigador secundari, hem treballat per a ajuntaments de tots els colors polítics –de tots els colors polítics, lògicament, que tinguin alcaldies a Catalunya. Per tant, en aquest sentit, no hi ha hagut mai cap ajuntament que hagi dit «no, és que aquests d'aquest grup de recerca sembla que tenen una ideologia o una altra», sinó que han confiat en la nostra capacitat acadèmica per tirar endavant.

Respecte a la pregunta que m'han fet sobre el tema de la dedicació exclusiva, doncs, lògicament, utilitzaré la dedicació exclusiva com a síndic de comptes, si és

que així em nomenen, a través dels serveis especials –i soc funcionari, per tant, necessito tenir uns serveis especials. Però no vol dir que en algun moment, puntualment, no pugui utilitzar el que diu la normativa per poder fer puntualment algun tipus de docència o algun tipus de recerca. Bàsicament per dues coses: una, perquè és molt difícil tallar tot el que hem estat fent aquests últims anys –sobretot en recerca, que sempre és un termini més llarg– de cop i, per tant, potser alguna continuïtat tindrà. Jo, en aquests moments, els hi he de dir que tinc dos doctorands una mica empenyats, perquè, clar, quan els hi vaig dir que optava a aquest càrrec, em van dir: «I la meua tesi, què?» Però vull dir que intentaré que puntualment potser hauré de fer servir el que diu la normativa per poder-ho fer, però lògicament tindrà una dedicació exclusiva i tots els meus esforços professionals estaran per fer aquesta funció de síndic de la Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Viñas. Donaríem pas al següent compareixent, que és el senyor Rodríguez Tió, quan hagin...

(Pausa llarga.)

Bé, doncs, diputades i diputats, si els hi sembla, iniciariem l'audiència del senyor Manel Rodríguez. Sap que té deu minuts. Quan vostè vulgui.

Manel Rodríguez Tió

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, síndics, síndic major, bona tarda a tots i a totes. Comparec davant d'aquesta Comissió d'Afers Institucionals per tal de presentar-me i presentar la meua trajectòria professional, que permeti acreditar la meua idoneïtat per exercir el càrrec de síndic de comptes per al qual he estat proposat.

La meua trajectòria professional s'ha mogut entre el servei al sector públic i el treball al sector privat, en els àmbits financer, organitzatiu i de gestió, principalment. La meua formació me la dona la meua llicenciatura en Dret per la UNED l'any 1996, i des de 1998 estic col·legiat a l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Mataró. He completat la meua formació, quan estava exercint com a advocat, amb un postgrau d'Experts Tributaris organitzat pel CEU Abat Oliba, i amb un postgrau en Dret Immobiliari i Urbanístic organitzat per l'IDEC de la Universitat Pompeu Fabra. Estant a la Sindicatura de Comptes, vaig cursar el màster en Direcció Pública, en la primera edició, organitzat per l'Escola d'Administració Pública i la UOC.

Porto ja vint-i-set anys de trajectòria professional. Mentre vaig estar estudiant la carrera de Dret, vaig treballar a la Caixa de Pensions, a diverses oficines de la comarca del Maresme. Acabada la carrera, l'any 96, em vaig incorporar al despatx d'advocats i economistes Escura, de Barcelona, fent els dos primers anys la passantia i especialitzant-me en l'àmbit fiscal i mercantil principalment, i també assessorant diversos ens locals en la constitució de societats municipals per a la promoció d'habitatge públic. L'any 98 vaig sortir escollit regidor a l'ajuntament del meu poble, Premià de Dalt, portant les àrees d'Hisenda, Organització Administrativa, Promoció Econòmica i Esports. L'exercici d'aquest càrrec em va permetre conèixer el funcionament d'un ens local profundament i, entre altres coses, vaig aprendre com es confeccionen unes ordenances fiscals, el pressupost municipal, com s'executa i liquida un pressupost, i com es confecciona el compte general d'un ajuntament.

L'any 2000, a finals del 2000, vaig integrar-me com a interí i després com a eventual com a cap de l'Oficina Tècnica del Gabinet del conseller del Departament de la Presidència, portant tasques de serveis d'estudis, bàsicament. I a finals del 2004 em vaig incorporar de nou al sector privat, a un grup d'empreses dedicades al sector del subministrament elèctric, sanitari i de la construcció, sent-ne el director financer i posteriorment el gerent del grup.

Finalment, a l'octubre del 2011, el ple de la Sindicatura de Comptes, a proposta del síndic major, em va nomenar secretari general de la institució. És una institució de gran prestigi, que conec molt bé i que he tingut l'honor i tinc l'honor de ser-ne el secretari general. Com bé saben, la Sindicatura de Comptes és l'òrgan fiscalitzador extern dels comptes de la gestió econòmica i del control d'eficiència de la Generalitat, dels ens locals i de la resta del sector públic. Depenem orgànicament d'aquesta casa, del Parlament, i exercim les nostres funcions amb plena autonomia organitzativa, funcional i pressupostària. Actualment l'univers d'ens i pressupost que analitza i fiscalitza pot..., és fiscalitzable per part de la sindicatura és de 1.983 ens –192 del sector públic - Generalitat i 1.791 del sector públic local–, amb un pressupost global de 69.274 milions d'euros. I per fer això disposem d'una plantilla de cent funcionaris.

Voldria destacar dos aspectes rellevants de la institució. Un és el seu personal, un personal gran professional i molt qualificat, i l'altre, el funcionament del ple com a òrgan col·legiat. Això li dona un plus, ja que molts dels acords –la majoria dels acords que s'adopten– són fruit de molt debat, de molt diàleg i de molt de rigor. He de dir, tot i que les deliberacions del ple són secretes, que la majoria d'acords que s'han pres són amb un ampli consens, i això crec que li dona un fet molt rellevant a la institució.

Els àmbits de competències del secretari general que em competeixen i que estan recollits a la pròpia llei són dos ben diferents, que en alguns organismes són diferents secretaris; en aquest cas, en la sindicatura, l'aglutina un sol secretari, una sola secretaria. Una és que assumeixo, assumeix el secretari general, jo assumeixo la direcció administrativa i funcionarial i financera de la institució. En aquesta àrea, hi ha un grup de funcionaris estructurat en tres centres. Hi ha una direcció de govern interior, una direcció de serveis informàtics i una direcció de serveis jurídics, i que té com a objectiu garantir el bon funcionament de la institució, fent que tota la maquinària interna de la sindicatura funcioni i estigui al dia. I puc dir humilment que, gràcies sobretot al compromís i a la feina de tot el personal de la secretaria, aquest objectiu s'ha complert i s'ha complert molt bé.

L'altra competència és el funcionament del ple. Soc membre del mateix, amb veu però sense vot; és un matís legal important. Entre altres, redacto i distribueixo l'ordre del dia de tots els temes que van al ple, amb el vistiplau del..., amb les instruccions del síndic major; redacto totes les actes del ple, subscriuint-les amb el vistiplau del síndic major, i assessoro jurídicament el ple i la resta d'òrgans de la sindicatura.

Les principals funcions del ple..., m'agradaria destacar-ne tres, que són: una és l'aprovació dels informes de fiscalització. Els informes de fiscalització de la sindicatura passen normalment en el ple..., passen abans d'anar a alegacions i després d'anar a alegacions per aprovació. Des que estic de secretari general, a la sindicatura hem debatut i s'han aprovat al ple 326 informes, la majoria d'informes de regularitat, de compliment de la legalitat, financera, financera limitada i de gestió.

L'altra gran part o la gran funció del ple és l'aprovació del programa anual d'activitats, que són tot aquell gruix de treballs i informes que s'han d'iniciar o que ja estan iniciats i s'han d'acabar. I, per últim ja, l'aprovació de tots aquells documents que s'han d'integrar en el manual de fiscalització, que és la guia on hi ha tots els projectes estandarditzats per la fiscalització. La forma, les normes internes; les normes internes hi ha la nostra llei, la Llei 18/2010 aprovada pel Parlament, el reglament que desplega la llei nostra i tots aquells acords del ple sobre normativa en l'àmbit de la fiscalització. I l'altra gran part d'aquest manual de fiscalització és l'adaptació a tots els principis i normes de fiscalització del sector públic contingudes a les ISSAI, que són les normes internacionals d'auditoria del sector públic.

Crec que un dels reptes que hem de tenir els nous síndics, i el senyor Viñas ho apuntat també, és el d'exemplar la fiscalització a nous camps, que permetin al Parlament i a la mateixa societat conèixer l'eficàcia, l'eficiència i la viabilitat de les polítiques públiques de l'Administració catalana amb les auditories operatives. Crec que

aquí és un camp que cal incidir. I l'altre, també, les auditories del sistema informàtic, perquè és un tema que ja tenim sobre la taula.

Això ha de seguir permetent, al meu entendre, que la sindicatura sigui una institució que ajudi a millorar i a ser útil al gestor públic i a l'Administració catalana en general.

Aquesta és la meva presentació de la meva trajectòria professional. Esperant que hagi pogut acreditar la idoneïtat per exercir el càrrec de síndic, quedo a la seva disposició.

I moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn dels grups parlamentaris. Per començar aquest torn, té la paraula el senyor Ordeig en nom del grup parlamentari socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Bona tarda. Ja portem unes quantes reflexions fetes la tarda d'avui, senyor Manel Rodríguez. Jo crec que segurament avui serà un dels candidats que millor i amb més profunditat coneix el funcionament de la Sindicatura de Comptes, per motius obvis. Conèixer els treballadors i les treballadores..., sempre diem que aquí hi ha un gran equip de professionals que estan darrere els informes i que, per tant, intenten millorar cada vegada i arribar a tots els àmbits del nostre gran sistema públic. També els seus procediments, els seus debats en els plens de la sindicatura, que evidentment també crec que això s'hauria d'explicar: els molts debats que tenen, els grans consensos que tenen i les modificacions també que elaboren arran dels debats o els dubtes que van sorgint. Per tant, el procediment de la sindicatura també és important explicar-lo per tal de millorar.

Jo crec que, totalment d'acord en que cal ampliar les fiscalitzacions, com ja s'ha dit, fer valoracions quantitatives, qualitatives, en organismes o en procediments que en aquests moments o els últims anys no s'hi arribava perquè potser no es considerava important; com vostè ha dit, sistemes informàtics, evidentment, i un llarg etcètera de nous reptes que tenim per davant. Per tant, veurem si el ple els hi dona la confiança, doncs, com ens aniran detallant aquest pla de treball. I nosaltres intentarem estar al seu costat, facilitant la feina, convocant les comissions –que no sempre ho hem fet– en temps i forma necessaris per anar donant tràmit als diferents informes que vostès van fent i també, evidentment, per extensió, als plenaris.

Què més? Evidentment que reuneix de sobres de professionalitat, de coneixement, de formació, doncs, els requisits de la llei, i, per tant, agrair-l'hi. I també un element important que de vegades potser no el tenim prou en compte: sembla que aquell que ha sigut regidor, que ha sigut diputat, que ha sigut..., que ha estat..., que ha tingut una responsabilitat institucional, sembla que resti més que sumi, no? I, per contra, tothom que li preguntes els aprenentatges i les vivències quan hi ha passat, tothom diu que ho aconsella, perquè, bé, perquè et canvia i perquè aprens moltíssimes coses, no? Per tant, jo crec que hauríem de, entre tots, separar –evidentment, saber quina responsabilitat tens en cada moment–..., però també posar en valor la tasca, el compromís de lo públic, de les institucions, i evidentment sense entrar en cap mena d'interferències ni d'incompatibilitats, que això jo crec que tots ho tenim clar.

Per tant, un agraïment, una tasca professional i formativa jo crec que del tot pertinent. I té evidentment tot el nostre reconeixement, tota la nostra ajuda, per assumir aquesta nova responsabilitat i aquesta nova etapa, doncs, amb el màxim d'encerts.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Bello.

Andrés Bello Sanz

Sí; buenas tardes, señor Rodríguez. Como he comentado en otros candidatos –bueno, candidatos, *síndics*, ya vamos a llamarlos por su nombre–, pues su entrada no ha sido la mejor. Esto ha sido, como ya hemos comentado, fruto del acuerdo entre los tres partidos, a espaldas de cinco grupos parlamentarios, y, bueno, no nos parece bien y..., pero bueno, eso es lo que hay, ¿no? También manifiesto, igual que en los casos anteriores, nuestras reservas sobre la posible independencia en el ejercicio de su cargo, dado que ha sido nombrado por uno de los partidos –bueno, a propuesta, rectifico, de uno de los partidos– con responsabilidades de gobierno.

Viendo su currículum, me surge una duda, a ver si me la puede aclarar. Dice que desde el 2011 a la actualidad es el secretario general de la institución de la Sindicatura de Cuentas, muy bien. Yo le querría preguntar si nos puede explicar cuál fue el proceso selectivo que ha seguido para ocupar este puesto. Y también –porque tampoco lo veo claro, no sé si no lo he sabido interpretar correctamente– si es usted empleado público de cuerpos o categorías del grupo de titulaciones superior, como he leído exactamente lo que dice la ley, ¿eh?

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, president. Gràcies, senyor Manel Rodríguez, per les seves explicacions. I, en tot cas, bé, ja coneixedor, perquè ja ho hem repetit a cada compareixença, d'aquest qüestionament que nosaltres hem fet de la metodologia que s'ha fet servir.

Jo li faré una pregunta, però, abans, volia aclarir... Crec que..., el que nosaltres..., no sé si ho ha dit per la nostra intervenció, però el que nosaltres critiquem no és que algun candidat pugui haver estat..., tingut experiència en un ajuntament o... No, però vull dir que això és positiu. I també s'ha dit abans, no?, el contacte amb qualsevol..., amb una organització política o amb una responsabilitat política abasta molta gent. La crítica aquí ve en el fet de que una institució com aquesta, la decisió sigui un repartiment en què cada partit posiciona, no? Això crec que és el que perverteix, d'alguna manera, la confiança en aquest organisme.

Bé, dit i reiterat que nosaltres ens oposem frontalment, doncs, a aquest sistema, jo sí que li volia preguntar, ja que vostè ja té experiència, no?, quines serien les peticions que..., o sigui, què caldria modificar, què caldria canviar perquè la Sindicatura de Comptes encara fos, encara pogués tenir un control tècnic més gal respecte al control, no?, al control dels comptes públics d'arreu de totes les institucions del país. És un organisme que està suficientment dotat? Necessitaria més personal, més recursos? Existeixen condicionants polítics per evitar que s'investiguin certes coses? Hi ha pressions, en aquest sentit? Crec que són preguntes que ens poden servir per tranquil·litzar, també, o per pensar quina és la nostra funció com a representants públics per contribuir que aquest sigui un òrgan al més independent i eficaç possible.

I moltes gràcies i molta sort i encerts en la seva feina.

El president

Gràcies, diputada. En nom d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bé, agrair, doncs, l'exposició que ens ha fet el senyor Rodríguez. Felicitar-lo també, doncs, pel nomenament. Crec que a nivell de currículum, doncs, aquests deu anys que té d'experiència com a secretari general de la Sindicatura de Comptes crec que l'avalen, no?, per tenir el coneixement indicat per ocupar una de les places de la sindicatura. Per tant, res a dir en aquest sentit.

Sí que, en tot cas, em sumo també a la petició que, des d'aquest coneixement, doncs, quines millores creu que són necessàries a la sindicatura, algunes de les quals potser ja les ha anat proposant des de la seva funció com a secretari general de la institució, no? Però, en tot cas, ara que ocuparà un nou lloc i nous reptes que segur que s'obren per endavant, perquè els temps canvien, diguéssim, doncs, quins són aquests principals reptes i millores que vostè destacaria per a la institució.

Gràcies.

El president

Ara, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Jo, en aquest cas, crec que potser l'única cosa nova que podem aportar quant al perfil del senyor Rodríguez Tió és el fet de la seva responsabilitat prèvia com a..., en el si de la institució, en el si de l'òrgan fiscalitzador que és la Sindicatura de Comptes.

I, més enllà, sens perjudici de la, diguem-ne, coincidència, forma part d'aquest acord del qual parlàvem abans –aquest acord en bloc al qual han arribat els partits de govern amb el Partit dels Socialistes, que critiquem i continuarem criticant. També m'agradaria conèixer si el senyor Rodríguez Tió creu que realment la Sindicatura de Comptes ha fet una feina, doncs..., jo crec que ha fet una feina important en alguns aspectes de fiscalització de l'Administració pública, però que, d'altra banda, hi ha hagut molts àmbits en els quals ha tingut molt camí per millorar. En l'àmbit local, per exemple, a mi em fa l'efecte que hi ha hagut massa coses que sovint no han estat detectades o han estat poc fiscalitzades, de forma poc eficient, per part de la Sindicatura de Comptes. I em fa l'efecte que, des d'aquest punt de vista, hauríem de ser molt rigorosos i molt exigents, molt autoexigents, amb les nostres institucions.

M'agradaria saber si el senyor Rodríguez Tió, doncs, fa un balanç positiu de la seva tasca en la sindicatura i si creu que aquests anys de la sindicatura que ell ha passat formant part de la institució han estat reeixits o, al contrari, creu que hi ha marge de millora en els pròxims anys.

Això seria tot per la nostra part i continuar lamentant la nostra..., l'acord vergonyós i certament vergonyant, també, al qual han arribat els partits de govern amb el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula del diputat Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Sí; moltes gràcies, president. Senyor Rodríguez, gràcies per l'exposició i per l'explicació, i, en aquest cas, doncs, també l'explicació de la realitat que hi ha en aquest moment a la sindicatura, en la qual vostè hi té un paper molt destacat.

Jo, primer de tot, abans de començar, m'agradaria posar de relleu la importància de l'acord. El fet de que hi hagi hagut un acord, que dues terceres parts del Parlament es posin d'acord amb una proposta per constituir un equip perquè hi hagi persones que puguin optar a determinats càrrecs, crec que és molt important. Ens passem setmanes, mesos, reclamant acords, reclamant que la gent es pugui arribar a entendre, i, una vegada que es fa per a una cosa tan transcendental com aquesta, doncs creiem que és important.

I, a més a més, ho estem veient i ara ja anem per la quarta persona, en aquest cas, que està parlant sobre la Sindicatura de Comptes, i veiem la complementarietat. Veiem, en aquest cas, com hi han persones que, amb diferents perfils, tots ells molt idonis per formar part de la Sindicatura de Comptes, doncs, tenen especificitats, tenen perfils

que, en aquest cas, es complementen. I, per tant, en el cas del senyor Rodríguez, jo volia destacar també el fet de l'experiència en el món local, l'experiència en l'àmbit de la Generalitat, del món privat, i especialment també aquests deu anys a la sindicatura; una motxilla completa, en aquest cas, que demostra aquesta idoneïtat i que, per tant, doncs, el felicitem per la possibilitat ara de poder esdevenir també, en aquest cas, síndic i portar tota aquesta motxilla d'experiència al benefici de la institució.

Però al darrere de l'experiència també és molt bo que hi hagi l'actitud, i crec que, doncs, en aquest cas, vostè, pel que se l'ha vist treballant també tots aquests anys, hi ha un compromís, hi ha una bona feina, una discreció a l'hora de tirar endavant la seva feina, que crec que és molt idònia a l'hora de poder afrontar una responsabilitat com la que opta.

En aquest cas, jo crec que la pregunta li hem fet tots i ha sigut el fet d'aquesta experiència, aquest coneixement de la institució, com creu vostè que pot revertir, en aquest cas, en les millores que ha de fer perquè puguem assolir els objectius que ens plantejem des de la sindicatura.

I ha parlat vostè, jo crec, d'una cosa molt interessant, tota la part de les auditories operatives. Com podem ajudar perquè tot això realment sigui encara més útil per als organismes en els quals s'audita, no? Doncs perquè moltes vegades totes les recomanacions, llavors, ens trobem amb altres parets, que són a vegades modificacions legals que haurem de fer tots plegats per tal de que també les coses puguin fluir i puguem aconseguir els objectius que ens plantejem.

Per tant, enhorabona per la proposta i, per tant, ens interessaria molt conèixer això: si hi ha alguns punts més, que òbviament avui pot dir-ne alguns, però esperem que els puguem anar veient fruit de la feina que es faci en el dia a dia.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Li agraïm la seva exposició al senyor Rodríguez, on ens ha mostrat els seus mèrits com a candidat a la Sindicatura de Comptes. El mèrit més obvi és que vostè ja coneix a fons la institució i el seu funcionament. N'ha sigut secretari general durant gairebé onze anys i això ja és una garantia. En tot cas, també és important que un perfil de jurista com el seu enriqueixi l'equip de síndics i síndiques. Recordo que estem presentant no només un candidat o una candidata, sinó tot un equip i un ventall de persones que s'han de complementar.

Com hem dit en altres candidats i candidates, una altra virtut és la de tenir experiència pràctica en l'elaboració i gestió de pressupostos. Vostè ha sigut regidor en un ajuntament, responsable del pressupost municipal. Encara que hagin sigut només quatre anys, aquesta experiència li fa saber quina és la realitat pràctica d'això, i això també és important. No és només un aspecte que crec que la resta de diputats no ho han comentat, però jo vull posar-lo en valor perquè és un tema que per nosaltres és important, aquesta complementarietat entre els coneixements pràctics, teòrics i, en aquest cas, un coneixement de la pròpia institució.

Li volem, des d'aquí, desitjar encerts en la seva tasca de fiscalització dels pressupostos i comptabilitat pública, però al mateix temps li demanem que en les seves recomanacions sigui constructiu i ajudi a millorar el funcionament de les institucions públiques. Potser segurament el seu perfil li fa saber quines coses no han pogut funcionar del tot bé o quines coses són millorables a la institució de la Sindicatura de Comptes. Per tant, li preguem que aquesta experiència que no té cap dels altres candidats l'apliqui i la pugui desenvolupar.

I vull entrar en una qüestió: es parla d'un acord vergonyant, d'un acord de tres partits, però a mesura que estem veient candidats i candidates a la Sindicatura de

Comptes i comprovant el seu currículum i les seves credencials com a candidats i candidates i les objeccions que els hi puguin fer, veiem que tenim un equip bastant sòlid. És a dir, no sé si l'acord es pot titllar de vergonyant, però el resultat és un equip molt sòlid, de persones molt preparades, i segurament això beneficiarà els ciutadans.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a les qüestions que s'han plantejat, té deu minuts.

Manel Rodríguez Tió

Al senyor Bello..., vostè m'ha fet la pregunta de com s'escull el secretari general. Això està a la nostra llei, la Llei 18/2010, i és una facultat que té, dintre del ple, el síndic major de fer una proposta de nomenament de secretari general. S'avalua i és aprovada pel ple, i així ha sigut. La segona pregunta: jo soc llicenciat en Dret, estic col·legiat des de l'any 1998 en l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Mataró. Per tant, estic com... No sé si li he respost? (*Veus de fons. L'orador riu.*) D'acord.

A la senyora Sabater, a veure si l'he entès bé. A veure, el que sí que vull és negar rotundament, o si ho he entès, eh?, que vostè ha dit que si existeix cap condicionant a l'hora... Rotundament no. Vull dir, si hi ha una tasca..., i aquests deu anys i mig de coneixement com a secretari general i com a membre amb veu però sense vot del ple, sé que hi ha un rigor, una independència i un treball i un rigor que això sí que vull que passi per sobre de tot i que quedi clar i que no hi hagi cap ombra de dubte en aquest aspecte, d'acord?

Quant..., si ho he entès, clar. La sindicatura actualment, i crec que ho he dit, tenim com a ens i pressupost sotmesos a fiscalització més de 1.983 ens –ho he dit abans: 192 del sector públic - Generalitat, 1.791 del sector públic local–, amb un pressupost global de 69.274 milions. Per fiscalitzar tenim una plantilla de cent persones, però setanta són de l'àmbit d'auditoria, i amb el nostre pressupost –que són..., el pressupost de 12 milions d'euros– no dic que sigui difícil, però es fa difícil arribar a tot arreu. No, no, home, això no és cap excusa, però sí que arribem on arribem.

I fins fa poc, fins fa uns anys, teníem la pròpia llei de finances públiques de la Generalitat, l'article 75, que ens obligava a fer informes de regularitat de tots aquells ens sotmesos de més de 150 milions d'euros, lo que ens comportava que, dels cinc departaments de l'àmbit Generalitat, tres quedaven molt restringits a fer cada any informes de regularitat i teníem poc marge, doncs, per fer altres tipus d'informes.

I aquí responc, em sembla que al senyor... Com es diu? (*Veus de fons.*) Com a mi-llora i repte, jo l'he marcat, ja l'he insinuat, també l'ha dit el senyor Viñas: crec que hem d'ampliar el camp de la fiscalització. Fins ara hem fet informació de regularitat, de legalitat, de compliment de legalitat, i crec que s'ha de fer aquest esforç, perquè t'ho demana la mateixa societat i també per millorar-la, de les auditories operatives que permeten calcular el cost de les polítiques públiques, quin retorn hi ha, el que els anglosaxons diuen el *value for money*. Jo crec que aquest és un dels reptes que s'ha de plantejar la sindicatura el proper mandat, mitjançant un pla estratègic i que cal que sigui assumit per tots els membres del ple, d'acord?

I, a veure, el senyor..., com es diu el senyor? (*Veus de fons.*) Ignacio Martín. Em deies quin era el balanç que en faig com a secretari general. El balanç és molt positiu. He pogut fer, doncs, infinitat d'actuacions. Jo destacaria la implementació a la sindicatura de tot lo que és l'administració electrònica i digital, que això ha portat un temps important i hem passat, ja ho puc dir, del treballar en paper i el treballar ja amb..., com altres administracions, eh?, a nivell..., bé, sense paper, hem passat del paper a sense paper. També destacaria la implementació del teletreball. La teníem ja estudiada i treballada abans del 2019. La pandèmia ens arriba malauradament el març del 20, però ja ho teníem tot treballat i preparat. I això ha sigut una eina que ha vingut per quedar-se i que a la casa està funcionant molt bé i que els resultats encara

no són avaluables al cent per cent, perquè hem treballat molt confinats, però ja hem començat a treballar amb teletreball i crec que és una mesura a donar-li continuïtat i amb molt..., i ha vingut per quedar-se.

No sé si he respost a tots. *(Pausa.)*

El president

Doncs moltes gràcies, senyor Manel Rodríguez. Passaríem a la següent audiència, que és la de la senyora Maria Àngels Cabasés, un cop hagin adequat de nou l'espai.

(Pausa llarga.)

Senyora Cabasés, quan vulgui, la tribuna és seva. *(Pausa.)* Bé, doncs quan vostè vulgui, pot començar la intervenció.

Maria Àngels Cabasés Piqué

Molt bona tarda. Moltes gràcies, president, per retrobar-nos. Senyores diputades, senyors diputats, síndic major, senyors síndics. En primer lloc, com no podria ser d'una altra manera, doncs vull agrair molt sincerament avui poder estar aquí compareixent en aquesta seu del Parlament de Catalunya per a poder presentar el meu currículum i que vostès puguin valorar la meva idoneïtat en aquesta fase prèvia a la designació dels síndics de comptes per part del Ple de Parlament. El que els puc assegurar és que per mi és un gran honor estar aquí davant de tots vostès. I, en segon lloc, doncs, passaré a fer un breu repàs del que és la meva trajectòria professional i una pinzellada de com veig la Sindicatura de Comptes en el marc dels reptes de l'actual societat.

Pel que fa al meu currículum, jo voldria destacar sobretot la meva vinculació i el meu compromís amb el sector públic des de fa trenta-set anys. Soc una servidora pública, especialment en l'àmbit de la docència i de la recerca, a més de la meva etapa com a càrrec a la Generalitat de Catalunya i com a diputada del Parlament en la seva vuitena legislatura. Voldria posar en valor el sector públic com a garant de l'estat del benestar que ens hem dotat i com a motor de desenvolupament de la nostra societat.

Des de la universitat, n'estic segura que amb la docència, la recerca i la transferència del coneixement, hem contribuït i contribuirem a que la nostra societat avanci i sigui una mica més justa.

Soc economista i doctora en Economia Aplicada. Vaig començar la meva trajectòria professional als vint-i-un anys com a diplomada en Ciències Empresarials que vaig assolir la plaça de professora numerària de Tecnologia Administrativa del Departament d'Ensenyament en l'àmbit de la comptabilitat i de les matemàtiques financeres. I mentre compaginava aquesta docència, doncs, vaig aconseguir la meva llicenciatura en Ciències Econòmiques i Empresarials per la Universitat de Barcelona.

A partir d'aquí, el meu interès per aprofundir en l'àmbit de l'auditoria comptable, vaig col·laborar en diverses auditories en empreses i en l'elaboració d'informes sobre anàlisis de balanços i en la redacció de dictàmens estadístics amb empreses i especialitzades.

Posteriorment, vaig aconseguir el meu grau de doctora en Economia Aplicada i que em va permetre assolir la plaça de professora titular a la Universitat de Lleida en aquest àmbit. La meva docència en graus, màsters i postgraus en tant que professora universitària s'ha centrat en l'anàlisi estadística, en el càlcul de probabilitats, en les matemàtiques financeres, en el control estadístic de la qualitat, en el mostreig de l'auditoria i en l'econometria. La meva recerca s'ha centrat en l'anàlisi de l'impacte socioeconòmic de les polítiques d'ocupació adreçades a les persones joves, en l'anàlisi..., i, a més a més, en l'anàlisi econòmica mitjançant mètodes estadístics i econòmics, així com l'estudi de la desigualtat de la distribució de la renda i també sobre alguns temes de pobresa.

Actualment soc membre del grup de recerca, que és consolidat i reconegut per la Generalitat, anomenat Joves.com, i els puc dir i els puc assegurar que crec en el rigor científic i en la recerca. En les meves aportacions científiques, tant articles com

monografies com capítols de llibres, així com el desenvolupament de projectes competitius, abordo els temes emprant el mètode científic i, en general, sota un enfocament interseccional i holístic, és a dir, segons diferents dimensions de desigualtat social com ara el sexe, l'edat, l'ètnia, el nivell educatiu, entre altres, aplicant metodologies amb mètodes mixtos, que van des de tècniques estadístiques i econòmriques avançades fins a tècniques qualitatives de base etnogràfica, que m'han permès un coneixement profund del tema tractat i l'elaboració de catàlegs de propostes que s'han traslladat a l'Administració pública.

Això ha comportat que hagi dirigit diversos equips de treball interdisciplinaris per a dur a terme projectes competitius tant a nivell europeu, nacional com estatal, així com d'altres institucions, també aconseguits de forma competitiva com és la Fundació Social La Caixa i la Fundació Santander.

El meu interès per la transferència de la recerca a la nostra societat s'ha desenvolupat mitjançant col·laboracions amb la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, amb estudis i conferències, i formant part del comitè científic del seu sisè congrés l'any 2018. En aquesta transferència del coneixement vull destacar una monografia en la qual combinem els textos acadèmics amb la novel·la gràfica.

També soc membre del Consell Social de la Fundació iSocial, que té com a finalitat desenvolupar la innovació en el sector d'acció social a Catalunya. Diria que la feina feta dins del teixit social em permet participar en el disseny de programes concrets que duen a terme diferents organitzacions.

També dir que, amb relació a la recerca, sovint participo en debats públics, programes de televisió i ràdio, i publico articles d'abast nacional. Actualment dirigeixo dues tesis doctorals, una veurà la llum en els propers mesos, i puc dir que en el meu grup de recerca en el qual pertanyo els joves investigadors participen activament en les activitats que organitzem i en el treball que desenvolupem, sempre des del respecte i una posició d'aprenentatge.

Amb relació a la gestió universitària, he estat secretària de la Facultat de Dret i Economia, vicedegana, cap d'estudis, degana i coordinadora de les pràctiques extracurriculars dels estudiants de la mateixa facultat. També he estat la coordinadora de la Universitat de Lleida del màster interuniversitari sobre Joventut i Societat, i des del gener del 2018 soc la directora del Departament d'Economia Aplicada de la Universitat de Lleida. I, a més a més i amb molt de plaer, puc dir que des de l'any 2011 coordino, formo part del comitè organitzador de la Setmana del Parlament Universitari, una activitat que conjuga, doncs, competències de les universitats amb el coneixement del Parlament.

La meua trajectòria universitària es va interrompre amb la meua participació activa en la política, en primer lloc, com a secretària general del Consell Interuniversitari de Catalunya i, en segon lloc, com a diputada al Parlament. En la meua condició de diputada, vaig tenir la responsabilitat de ser portaveu de la Comissió de la Sindicatura de Comptes i ponent de diverses lleis, entre les quals vull destacar la Llei 18/2010, de 7 de juny, de la Sindicatura de Comptes. També voldria destacar que vaig ser la ponent relatora de la Llei 35/2010, de l'1 d'octubre, de l'occità –l'aranès– a l'Aran.

En aquesta etapa vaig tenir la sort de debatre molts informes emesos per la sindicatura i vaig poder copsar de primera mà la tasca tan important que desenvolupa la sindicatura. El fet, a més, de ser ponent de la llei em dona un ampli coneixement de la norma que regula la institució.

Aquests càrrecs que he ostentat en una administració pública i la meua experiència com a portaveu de la comissió de sindicatura i ponent de la llei m'han permès conèixer com funciona una administració pública i com actua la Sindicatura de Comptes.

D'altra banda, la meua tasca com a investigadora en l'àmbit de les ciències socials m'ha ajudat a entendre com funcionen altres polítiques públiques i com s'han aplicat. L'estudi de la meua implementació considerant la visió de les entitats socials

que hi participen i de l'Administració pública em permet afirmar que els diners públics no només s'han d'utilitzar amb transparència i rigor, sinó que és necessari analitzar com han incidit les polítiques públiques implementades en allò pel qual foren concebudes. És a dir, al meu entendre, en els informes de la sindicatura –i així em consta que sí que hi han passos, hi ha hagut passos en aquesta direcció– caldria incorporar més indicadors quantitatius i qualitatius, en la línia del que porto fent fa molt de temps en la meva recerca, combinant metodologies. Com per exemple, per a dir una cosa molt general, a més d'avaluar si la contractació que fa el sector públic no només compleix amb la legalitat vigent, sinó veure si aquesta contractació pot reduir la desigualtat social o, a més a més, és un motor per a la reducció de la discriminació per gènere, per exemple.

Les noves tecnologies i les xarxes socials han canviat la forma de relacionar-nos, també de l'Administració pública. Tot és públic i la digitalització és creixent en tots els àmbits. Casos de corrupció i les dues crisis que ens han impactat molt profundament fan que el concepte de retiment de comptes i transparència sigui una prioritat de l'Administració, i d'aquí la importància de la rellevància de la sindicatura, al meu parer.

A més, hem de ser conscients que, en els dos darrers anys que ens ha tocat viure, l'Administració ha hagut de compaginar rigor i transparència alhora que flexibilitat per a donar una resposta ràpida a tota l'emergència social i sanitària que hem viscut. Aquesta, al meu entendre, també hauria de ser la tasca de la sindicatura: abordar els processos per a fer-los més flexibles, alhora que transparents i rigorosos en moments tan difícils com els que ens han tocat viure. A més a més, la creixent digitalització hem de veure que demanda més competències digitals a la població i estem veient ja com s'estan produint, doncs, desigualtats socials per aquesta bretxa digital que, a més a més, afecta molts dels procediments de l'Administració pública.

A més, els avenços en intel·ligència artificial en la creació d'algoritmes que ja s'apliquen en totes les àrees haurien d'ajudar no només en el procés de fiscalització, sinó en com millorar els resultats, els costos i els impactes dels ens fiscalitzats. La sindicatura pot ajudar molt en aquesta tasca per a fer recomanacions sobre les possibles innovacions i bones pràctiques per a millorar la gestió pública. La sindicatura és una peça clau de la nostra democràcia per a recuperar i incrementar la confiança dels ciutadans envers la gestió pública i la política, per a facilitar i promoure el retiment de comptes i per a garantir l'ètica dels gestors públics i els governants en un moment de recursos escassos i de creixement de les desigualtats. Els síndics n'han de ser un exemple.

A partir de la meva trajectòria professional com a servidora pública, n'estic segura que puc aportar rigor i coneixement del sector públic per a aconseguir aquests objectius. Si el Ple ho considera, treballar a la sindicatura per mi serà un repte molt important, una enorme responsabilitat de fer-ho el millor possible; però els he de dir que, allí on he estat, he tingut el mateix sentiment. Sempre la meva feina ha estat un repte i sempre sent molt conscient del lloc que he ocupat, complint les responsabilitats i les obligacions que el lloc requerien. La meva trajectòria crec que m'avalua per tot el que hagi d'emprendre. Voluntat de servei públic i compromís de fer-ho amb independència.

No voldria acabar –disculpeu, president– sense afirmar que la tasca d'una síndica, d'un síndic de comptes, no l'entendria si no és amb total professionalitat, responsabilitat, independència, objectivitat, transparència i amb l'honorabilitat que el càrrec es mereix.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Cabasés. Ara és el torn dels grups parlamentaris. Començant pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Bé, en primer lloc –perquè, com que sortirà i, per tant, com que soc el primer de parlar–, algunes reflexions que veig que m’he deixat. Ja s’ha dit aquí. Escoltin, estem aquí perquè hi ha hagut un acord –i un acord que és positiu– per desencallar una situació que era del tot anòmala; per tant, per posar-nos al dia; per tant, en positiu, eh? Alguns diuen que les democràcies avançades no fan aquest sistema per escollir els candidats. Jo crec que veiem com sí que hi ha moltes democràcies avançades que fan procediments similars i, per tant, en aquesta intervenció tenim un exemple claríssim, a més a més, de que professionalitat, rigor, formació universitària, experiència institucional i, a més a més, exportaveu de la Sindicatura de Comptes, com molt bé s’ha vist en la darrera intervenció, el seu gran coneixement.

Deixi’m que li digui: pel Grup Parlamentari Socialistes i per mi personalment, doncs, és un honor tenir una professora de la Universitat de Lleida, dona, de territori –això que en diuen «de territori», perquè a vegades ens sentim una mica infrarrepresentats en aquesta mirada plural que ens toca tenir. Hi és en el gènere, però també hi és en el territori; per tant, benvinguda. Gràcies per la feina feta durant tots aquests anys, gràcies per la feina que farà.

M’ha encantat la seva intervenció. M’han agradat molt els indicadors qualitatius i quantitatius, anar un pas més enllà de l’estricta compliment de la llei, que és molt important, però llavors intentar fer un pas més en eficiència, en analitzar les desigualtats, en analitzar aquells temes que no estan prou ben resolts, amb les bones pràctiques en gestió pública, que és cap a on ens hem d’encaminar. I, per tant, aquest Parlament, aquesta comissió, crec que els ha d’encomanar a vostès que vagin en aquesta línia i, per tant, que en els seus plans de treball, doncs, en els seus debats, tinguin en compte anar un pèl més enllà sense perdre, evidentment, aquells elements imprescindibles que la llei els hi encomana, o, fins i tot, fent propostes de modificació de la llei, si és que veuen que els encotilla massa precisament per atendre aquests temes. Jo..., és un tema que és complex, però jo crec que hem d’anar cap aquí.

Investigadora, professora, doctorada; amb moltes ponències, congressos, articles; per tant, jo crec que la seva experiència i la seva vàlua són ja amb el currículum i l’exposició que ha fet, doncs, jo crec que supera amb escreix els mínims exigits.

Bé, jo només demanar-li i desitjar-li molta sort i demanar-li sobretot que perseguixi, com bé ha dit al final de la seva intervenció, doncs, amb constància la independència, el rigor, la feina ben feta i sobretot intentar deixar el nom de la sindicatura i de la institució i, per tant, i indirectament també del Parlament, al millor lloc possible.

Moltes gràcies per estar aquí i per haver acceptat aquesta responsabilitat.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Gracias. Buenas tardes, señora Cabasés. Pues, como he hecho con los anteriores candidatos, tengo que hacer unas reflexiones previas, sino sería injusto hacerlas con unos y no hacerlas con todos, ¿no? Como ya hemos comentado, su entrada a la Sindicatura de Cuentas no nos ha parecido la correcta –ya lo hemos comentado antes con más amplitud–, y enterarse por la prensa del acuerdo entre tres partidos, como puede entender, no es la mejor manera, ¿no? También, como al resto de los síndicos, pues le tengo que manifestar nuestra reserva sobre su independencia en el ejercicio de su cargo, dado que ha sido nombrada por un partido con responsabilidades de gobierno. Y, además, ya nos ha comentado antes que ha sido política en ejercicio, sino pues antigua diputada, ¿no?

Y le voy a hacer una pregunta, aunque..., además para que me la conteste usted y no los señores de aquí al lado, ¿no? Nos ha comentado... Es que antes he hecho algunas preguntas que me las han contestado por ahí. Yo creo que usted sabe contestar,

sabe defenderse. Simplemente, es que hemos visto en su currículum..., efectivamente, pues es extenso, profundo y tiene unos conocimientos teóricos amplísimos, y yo le quiero hacer una pregunta que he hecho antes también, ¿no? ¿Ha trabajado alguna vez en la empresa privada o ha colaborado en algún despacho profesional?

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyora Cabasés, per la seva intervenció i el seu compromís. Ja coneix, perquè ja ho he repetit a cada intervenció, quina és la crítica que nosaltres hem fet al procediment general i al fet de que això s'hagi convertit en un repartiment de cromos entre partits. Per tant, la reitero, perquè l'he feta a totes les intervencions.

I aprofito per fer-li també una pregunta concreta. Vostè ha parlat d'un tema que m'ha semblat molt interessant. Jo mateixa, que he sigut alcaldessa i crec que el món municipal viu molt en aquesta primera línia de donar resposta..., una frase que vostè ha dit, no?, «la necessitat de processos més flexibles alhora que transparents i rigorosos». Crec que aquest és el gran repte que tenim com a Administració pública, en la que el rigor i el control de vegades s'han convertit..., més enllà de, evidentment, protegir l'honorabilitat de la despesa pública i el control, però s'han convertit també en una cotilla que de vegades impedeix que es pugui fer una reacció ràpida.

Vostè ha parlat..., i li conec part de la seva feina en el tercer sector, no?, i precisament, doncs, penso que també vull pensar, per la seva intervenció –i aquesta seria la pregunta–, que més enllà d'aquesta fiscalització imprescindible, aquesta recerca de processos més flexibles i alhora transparents i rigorosos, si això també tindrà lloc..., si també, més enllà, ara que no estarà en el camp de la investigació, si des d'aquest espai que vostè ocuparà, aquest també serà un punt en el que es podrà avançar en la recerca.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. En primer lloc, doncs com he fet amb els anteriors compareixents, felicitar-la pel nomenament i felicitar-la també per la intervenció. Crec que ha fet una intervenció suggeridora, estimulante, que és d'agrair i que a mi suggeria..., bé, arran d'aquesta intervenció també li volia formular un parell de qüestions.

La primera, que potser és la que té més a veure amb la seva trajectòria i amb vostè, que és de quina manera creu que la seva recerca, la seva experiència, la seva trajectòria –molt vinculada, com ha explicat, a l'àmbit de la joventut, dels estudis sobre joventut, sobre desigualtats, etcètera–, com això pot ser útil de cara a la Sindicatura de Comptes? Per tant, no tant des de la seva trajectòria i experiència acadèmica, que és més que coneguda i avalada, no?, sinó específicament des de la recerca que ha desenvolupat, com això creu que pot ser útil a la sindicatura?

I la segona qüestió té a veure també..., i vinculant-la una mica amb una de les intervencions anteriors que feia el senyor Rodríguez, que ha acabat també dient que un dels reptes que tenim potser és la idea aquesta de veure com analitzem des del punt de vista *value for money*, no?, i, en canvi, vostè feia un plantejament, crec, doncs, una mica també més intersectorial, no? Per tant, de com no només entenem la fiscalització des del punt de vista de l'eficiència, que és important, sinó també l'eficàcia. I, per tant, doncs, de com aconseguim aquells objectius que perseguim amb les polítiques públiques.

Per tant, no només es tracta d'aconseguir el menor cost sinó sobretot d'aconseguir allò que realment perseguim o aquells objectius de transformació que estem seguint. I, per tant, com creu que des de la sindicatura es pot combinar –amb aquesta idea que ha plantejat també vostè de combinar, no?– anàlisi quantitativa amb l'anàlisi qualitativa, doncs, aquesta idea d'incorporar a la idea de l'eficiència també la de l'eficàcia. I més concretament, si creu que hi ha espai o no –hi hauria d'haver o no– de col·laboració entre la sindicatura i altres institucions com, per exemple, Ivàlua o organismes d'avaluació de polítiques públiques amb aquesta idea de tenir una mirada més àmplia de com avaluem allò que fa el sector públic.

Bé, per part nostra, res més. I moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Bé; bona tarda, senyora Cabasés. Més enllà de reiterar la nostra crítica a la manera com s'han acordat la seva designació i la del conjunt dels nous membres de la Sindicatura de Comptes, crec que és important fer palès una cosa. Ens diuen des dels grups que han arribat a aquest acord, sobretot ho comentaven abans des del grup de Junts per Catalunya, doncs, que era imprescindible arribar a aquest acord. Jo, em sembla..., diguem-ne, no discuteixo la seva raonabilitat en aquest argument, però sí que és veritat que també és cert que aquesta sindicatura feia ja cinc anys que..., o anàvem cap a cinc anys, amb el mandat sobrepassat o el que alguns anomenen «caducat» de quatre dels set membres de la sindicatura. Per tant, jo no acabo d'entendre, quan em diuen que això era imprescindible ara, quan abans, durant els cinc anys anteriors, no ho havia estat.

Això jo crec que constata una vegada més, o fa palès una vegada més, fins a quin punt alguns tenen una visió de les institucions absolutament patrimonialista, consideren que les institucions són seves i són ells els que decideixen quan es pot arribar a un acord o no, quan els interessa des del punt de vista de l'aritmètica parlamentària. Torno a dir el que hem estat dient: estem davant d'un acord que desprestigia les nostres institucions, que òbviament no és una cosa inaudita a Catalunya i al conjunt d'Espanya, sinó que és la pràctica; no és una cosa privativa dels partits que aquí a la nostra comunitat han arribat a aquest acord; però em fa l'efecte que fa un flac favor al prestigi i a la bona imatge de les nostres institucions.

Per la resta, senyora Cabasés, jo crec que el seu currículum, des del punt de vista formal, doncs, és un currículum prou interessant. Efectivament, com deia el senyor Parés, la seva intervenció ha estat esclaridora i, si més no, ha apuntat alguna cosa més que altres dels compareixents quant a la seva aproximació al que és la institució, al que és l'òrgan de la Sindicatura de Comptes, i, des d'aquest punt de vista, també li agraeixo aquesta claredat en les seves explicacions. I, sense cap altre comentari, això és tot.

Gràcies, senyora Cabasés. Gràcies, president.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat David Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Sí; gràcies, president. Senyora Cabasés, gràcies per l'exposició. I abans de començar, també –tothom fa les prèvies–, jo vull tornar a posar en relleu la importància de l'acord, i encara més després de cinc anys, després dels terminis en els quals, pels problemes que sigui, no s'hi ha arribat. Quan s'arriba a un acord és un fet important, i, per tant, diguem-ne, n'hem d'estar contents i esperem que n'hi puguin haver molts més. I em reitero també en el fet de que, cada cop que va passant una

persona nova, anem veient més la complementarietat d'aquest equip i, per tant, el fet de poder presentar un equip en el qual hi han experiències diverses; també en aquest cas amb una complementarietat de gènere. Per tant, diguem-ne, poder presentar un equip que es cregui que pot donar solvència i pot donar un molt bon funcionament a la institució, com ha estat tradició en els darrers anys.

Per tant, el perfil de la senyora Cabasés..., que és un perfil, en aquest cas, que complementa tota la part universitària, tota la part d'investigació, de recerca, d'explicació, etcètera, etcètera, però la complementa amb un perfil també social, al mateix temps que l'economia i l'economia aplicada, doncs, en aquest cas es demostra amb el fet de voler-ho palpar i de voler demostrar aquesta utilitat de també tots els coneixements que es poden arribar a explicar, a publicar i, en aquest cas, en la recerca.

Vostè, a més a més, doncs, crec que el gran punt a favor també és l'experiència, i l'experiència, en aquest cas, des de l'àmbit parlamentari en la Comissió de la Sindicatura de Comptes, com a ponent de lleis, de la llei relacionada amb la Sindicatura de Comptes. Tot això el que porta és un valor afegit, una motxilla que, com dèiem, doncs, ajuda i fa preveure una molt bona actuació. Per tant, aquest nomenament creiem que pot ser molt i molt idoni.

La participació en la universitat però també en institucions socials a les quals vostè ha fet referència; experiència en la gestió, en veure com funciona, amb les dificultats que es troben, no només d'institucions socials sinó també de la mateixa universitat, podent tenir encàrrecs dintre de la universitat..., a l'hora de poder-ho tirar endavant; gestions que segurament deuen haver estat auditades també per la Sindicatura de Comptes, en alguns d'aquests casos.

Per tant, vostè, en aquest cas, jo crec que hi aporta el coneixement i l'actitud. L'actitud crec que ho hem vist en la seva intervenció, una actitud sempre de voler anar a més; de voler tindre una actitud, en aquest cas, constructiva a l'hora de tirar endavant; de criteri; de coneixement; de sensibilitat i de rigor i de transparència i eficiència, que és el que hem d'aconseguir buscar que es segueixi sempre aquest camí i aquest nord que té la Sindicatura de Comptes.

I per això vostè també, que és especialista en aquest cas en explicar a joves l'economia i intentar difondre el coneixement, crec que és important també preguntar-li com creu vostè que es podrà ajudar a difondre també aquesta tasca de la Sindicatura de Comptes per poder recuperar, per poder tindre el prestigi que les institucions es mereixen. Perquè coneixent el que es fa és la manera de poder-ho estimar. I també, doncs, esperem que aquests àmbits de millora que s'han anunciat puguin ser un estímul per al funcionament de la sindicatura.

Moltes gràcies i esperem que vagi tot endavant.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Abans de fer una valoració sobre les virtuts de la candidata, volia fer dos anotacions de temes que s'han dit. És molt cansat sentir, per part del diputat de VOX, menystenir candidats i candidates, qüestionant-los constantment si han treballat algun cop en una empresa privada o un despatx professional. És un menysteniment al treball en l'Administració pública, a la docència o a l'experiència política, com si ser servidor públic fos cap demèrit. M'agradaria, de veritat, que aquest qüestionament se li fes al líder del seu partit, si realment ha treballat en una empresa privada o en un despatx professional, i riuríem amb la resposta.

També un altre aclariment: per què s'arriba ara o es pot arribar ara a un acord i no quan el mandat de la Sindicatura de Comptes havia caducat? Doncs, molt senzill, perquè la dreta nacionalista espanyola aquí al Parlament ara té vint diputats i abans

en tenia quaranta, i amb aquests quaranta podia fer aquest bloqueig i ara no pot. Bàsicament, el treball de la dreta nacionalista espanyola és bloquejar el Parlament. Bé, doncs ara es poden arribar a acords. I he citat a l'inici del dia, o de la tarda, els acords a què s'han arribat amb altres partits. Sempre queden exclosos els mateixos, autoexclosos.

Vull agrair l'exposició, el *hearing* que ha fet..., el *hearing* de la senyora Cabasés, molt àmplia i enriquidora i fins i tot molt pedagògica. Moltes gràcies, perquè aquesta qualitat és el que enriqueix el debat. I no ens estendrem massa en valorar les seves virtuts, ja que ens les ha exposat i forma part d'una proposta de síndics i síndiques que es complementarà molt bé. Vostè aporta experiència en la gestió pública, en el control d'aquesta gestió pública, però també en una vessant acadèmica molt important, que ha d'enriquir i millorar el control dels comptes públics. I m'agradaria incidir en un aspecte que no em sembla menor de la seva expertesa investigadora, i és que, al voltant de l'impacte econòmic de les polítiques públiques –en aquest cas d'ocupació adreçades a les persones joves–, és una important aportació a l'equip de síndics i síndiques. Una part important de l'avaluació de les polítiques públiques que cada vegada queda molt de costat és com impacten aquestes als diversos col·lectius socials i als diversos objectius que cerquem amb les polítiques públiques.

Vostè ja sap que el pressupost de la Generalitat contempla l'impacte de gènere i que molt recentment s'inclouïa l'impacte en les polítiques als infants. Però els polítics cometem l'error de fer reduccionisme i valorem que les polítiques d'igualtat només són les que puguin realitzar una secretaria en el seu moment o un departament ara, o valorem que l'impacte de les polítiques d'infància només les fa la DGAIA o la Secretària d'Infància. Doncs és veritat que no. Les polítiques que fa una administració són molt més àmplies als diversos col·lectius. I, en tot cas, li demanem que apliqui aquesta expertesa en avaluació de polítiques públiques aplicades a col·lectius socials en tots..., en molts més àmbits, no només en les polítiques de joventut, sinó que les apliqui a totes les anàlisis i recomanacions que faci. Perquè crec que aquesta aportació que vostè fa n'és potser l'element més significatiu i més diferenciador i el que més enriqueix l'equip de síndics i síndiques.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Senyora Cabasés, ara té deu minuts per respondre a les seves preguntes i opinions que li han formulat.

M. Àngels Cabasés Piqué

Moltes gràcies, president. En primer lloc, si m'ho permeten, vull agrair totes les intervencions que s'han fet, perquè, doncs, crec que reflecteixen el que vostès creuen, el que vostès pensen; però personalment em sento molt agraïda per tots els seus comentaris. Intentaré fer i arribar a algunes qüestions concretes que m'han preguntat i que m'han dit.

El primer que vull dir, abans de res, és dir que la sindicatura és una institució que, per la seva trajectòria, és una institució de prestigi, i crec que això ho hem d'agrar als anteriors síndics i a les anteriors feines. I, per tant, la meua tasca, com a mínim –com a mínim–, ha de ser mantenir aquest prestigi. I, per tant, si puc aportar aquest valor afegit, que jo crec que ja avui els hi he mostrat, perquè forma part del meu ADN, de la meua tasca que he portat en totes les institucions i en tots els llocs que jo he desenvolupat.

La recerca els asseguro que no és fàcil. Mirin, per a poder fer recerca, el primer que s'ha de fer..., potser no és treballar en una empresa privada, però per fer recerca, el primer que cal és tenir una idea; aquesta idea, escriure-la, i, a més a més, anar amb projectes competitiu. Vol dir que hi ha gent que t'avalua; hi ha gent que et pren la mida d'allò que estàs presentant i et diuen sí o no. Hi ha articles... Han de conèixer que, quan nosaltres fem articles, probablement estem un any en què aquests articles

vegin la llum i formen part de projectes de recerca. Per tant, vull dir que aquest rigor i aquest fer i aquesta interdisciplinarietat tan necessària per a abordar els problemes i els temes, doncs, creguin-me que és molt complicat. I, per tant, vull posar en valor també el que estem fent des de la universitat, que és molt i de molta qualitat. Això no vol dir que, per a presentar..., que treballar a la universitat no sigui tan valuós com no haver treballat en qualsevol altra institució privada.

Per a anar responnent al senyor Bello. Senyor Bello, miri, jo, des dels setze anys fins als vint anys, he treballat a l'empresa privada collint fruita, perquè, si no, no em podia pagar els estudis. Per tant, li puc dir que he tingut un aprenentatge de primer ordre en la meua adolescència. Després he col·laborat amb empreses privades, doncs, portant..., com li he dit, he fet auditories, he ajudat a fer informes de balanços, i això amb empreses especialitzades. Per tant, vagi per endavant aquesta resposta. A partir d'aquí, la meua trajectòria professional és en docència i en recerca.

Pel que fa a la senyora Sabater, sí, si és que si jo ho explico..., no es pensin que he fet aquest discurs per a quedar bé. He fet aquest discurs perquè me'l crec. Perquè, mirin, sentir padrins que no poden anar a treure diners d'un caixer o com, per exemple, jo fa uns dies vaig haver de fer una operació, un procediment administratiu que, gràcies a la digitalització i en pandèmia ens ha facilitat la vida..., doncs, un cop vaig fer aquell procés, vaig pensar: «La meua mare i el meu pare això no ho podrien fer.»

I la meua experiència en la recerca amb persones vulnerables, joves vulnerables..., els he de dir que una de les grans feines que estan fent les organitzacions socials –sobretot del tercer sector, que és enorme–..., el que estan fent és ensenyar a molts nois i noies que el mòbil no només serveix per a tenir WhatsApp, sinó que poden fer també processos i poden fer coses. Per tant, en el meu ADN, entendre que la flexibilitat és bàsica –i més amb el que ens ha passat i amb el que ens pot continuar passant.

Crec que el far..., la sindicatura ha de ser un observatori i ha de ser un observatori per a donar requeriments, per a donar recomanacions, per a fer que les coses flueixin i que, per tant, tinguem aquell servei públic de qualitat que necessitem. I, per tant, m'ho crec i és així. No sé com, perquè no conec l'equip de treball, però intentaré traslladar aquesta idea perquè crec que és el repte que tenim en aquests moments. Estem en un moment de canvi i, si no fem canvis, doncs, malament aniríem.

Per a respondre al senyor Parés, sí, com li estic dient, la recerca amb persones joves, especialment amb la garantia juvenil, com s'ha implementat, com ara aquests recursos públics que han vingut de la Unió Europea... Ara no vull pas fer aquí una ponència al voltant de les meves recerques (*l'oradora riu*), però sí que puc dir-los que és molt important veure que els diners públics han de servir per a allò pel qual es fan i, és a dir, tenir eficiència i eficàcia és bàsic.

Jo els hi suggeriria que analitzessin una ciutat fina que es diu Espoo, la qual és una ciutat d'uns 350.000 habitants en què van fer un experiment interessant. Utilitzant intel·ligència artificial, doncs, ells fan prestacions. Totes les prestacions socials –inclosa la sanitat– entren dins d'un circuit i les persones poden entrar en qualsevol moment d'aquest circuit, i la màxima eficiència i eficàcia s'ha guanyat amb la prestació dels recursos. Per què? Perquè analitzar de quina forma, quines són les necessitats i aquests recursos com utilitzar-los de forma eficient, és bàsic en aquests moments. I, per tant, crec que l'Administració pública, doncs, hauria també de vetllar per això. I la sindicatura, a través de l'anàlisi dels procediments i l'anàlisi de tots els processos que fa, doncs, pot ser un far i un observatori molt important.

També em deia: col·laborar amb Ivàlua. És clar, per què no? Per què no agafar, doncs, i intentar buscar punts comuns i, per tant, enriquir tota la feina que fem? Com més rigorosa i millor sigui la tasca que fa la sindicatura, millor serà la tasca que fa la nostra Administració pública, i crec que aquest és l'objectiu de tots aquí: millorar i tenir la millor Administració pública.

Quant al senyor Ignasi..., Ignacio Martín Blanco, jo que el sento per la ràdio moltes vegades, doncs, em fa gràcia tenir-lo aquí avui. Li agraeixo molt les seves paraules.

les. Jo no puc valorar, com comprendrà, un acord polític, però jo he estat diputada i entenc que aquesta és la casa dels acords polítics. Per tant, jo només entendria..., entenc això i, per tant, no vull valorar com ha estat aquest acord polític.

Al senyor Saldoni, també agrair-li molt el que m'ha comentat. I és evident que treballar, doncs, des d'aquesta visió, no?, d'analitzar per a què serveixen els recursos públics i analitzar aquesta flexibilitat ha de ser un dels objectius d'aquesta propera etapa, perquè tot està canviant. És a dir, no podem fer les mateixes coses si la societat..., i més després de dos anys de pandèmia. Què els he de dir? Doncs que tot ha canviat i les relacions han canviat. Però és que, a més a més, hi ha un altre tema. Tenim ara eines molt importants que poden ajudar justament a això. Els avenços en intel·ligència artificial són tan grans i són tan importants, i fins i tot no sabem fins on arriben, doncs, crec que pot ser una visió a explorar per a millorar tot això.

I, per últim, al senyor Rodríguez, doncs, moltes gràcies per les seves paraules, i òbviament jo crec que amb el que he dit també he respost una mica els seus comentaris.

Moltes gràcies. No sé si els he respost satisfactòriament, però moltes gràcies a tots.

El president

Gràcies, senyora Cabasés. Ara iniciariem el torn de la senyora Anna Tarrach, quan tinguem això...

(Pausa llarga.)

Si els hi sembla, començaríem la darrera audiència. La senyora Anna Tarrach té la paraula. Quan vostè vulgui.

Anna Tarrach Colls

Molt bé; gràcies, honorable president de la Comissió d'Afers Institucionals. Senyores diputades i senyors diputats, membres de la sindicatura, moltes gràcies per donar-me l'oportunitat de comparèixer avui per presentar la meva trajectòria professional per tal de que els permeti acreditar, si escau, la meva idoneïtat per exercir el càrrec de síndica de comptes.

Per mi, que m'he dedicat pràcticament tota la meua vida professional al sector públic, figurar com a candidata a desenvolupar una funció tan rellevant com és la de ser membre del màxim òrgan fiscalitzador del sector públic representa, doncs, un pas culminant en la meua trajectòria professional. Però, més important que això, representa la possibilitat de seguir treballant pel bon ús dels recursos públics i per allò que ja s'ha esmentat i que els anglosaxons anomenen el *value for money*.

Abans d'entrar en la meua trajectòria formativa i en el detall de la meua experiència laboral, voldria dir-los que compleixo els requisits de l'article 18.2 de la Llei 18/2010. Soc funcionària de carrera, del cos superior d'Administració de la Generalitat, i fa gairebé trenta-dos anys que treballo en el sector públic amb diverses responsabilitats, una bona part de les quals relacionades amb la planificació, amb la gestió i amb l'avaluació econòmicofinancera dels recursos públics. I no estic en cap dels supòsits que impedeixen la meua designació, que estan recollits a l'article 18.3 i que també estan avalats per l'informe dels serveis jurídics del Parlament.

Pel que fa a la meua formació, doncs, vaig estudiar Ciències Econòmiques i Empresarials a la Universitat de Barcelona i em vaig llicenciar l'any 90 en l'especialitat d'Economia General i Administracions Públiques. Els cursos quart i cinquè de l'especialitat els vaig fer en el programa de cooperació educativa EUS i vaig obtenir el diploma corresponent. El programa EUS combinava, doncs, les classes teòriques amb unes pràctiques, i, en el meu cas, vaig fer les pràctiques a la Federació de Municipis de Catalunya, on vaig fer una anàlisi dels pressupostos municipals i, en concret, sobre les despeses que no corresponien, per les seves competències, als ajuntaments però que, tanmateix, realitzaven. Aquest estudi va ser publicat per la Federació de Municipis amb el nom de «La despesa municipal supletòria de Catalunya».

L'any que vaig acabar la carrera, vaig entrar a treballar a la Generalitat com a tècnica superior i també vaig començar els cursos del programa de doctorat en Economia del Sector Públic. Vaig obtenir la suficiència investigadora l'any 92, però ja els avanço que no vaig acabar –o encara no he acabat– la meva tesi doctoral, que tenia per títol «La teoria de l'elecció pública aplicada als pressupostos públics».

Sempre he cregut en la formació contínua en qualsevol lloc de treball i, al llarg de la meua vida, he anat fent diversos cursos i programes d'especialització sobre anàlisi econòmica, finances públiques i avaluació de polítiques públiques. També m'atreia força formar-me en competències directives i l'any 2008 vaig obtenir el títol de màster en Direcció Pública per ESADE, que posteriorment vaig complementar amb el programa d'Estratègies d'Innovació i Lideratge de l'IESE.

Quant a la meua trajectòria professional, com he esmentat abans, l'any 1990 vaig anar a treballar a la Generalitat, concretament al Departament d'Economia i Finances. Vaig estar deu anys al Servei d'Estudis de la Direcció General de Programació Econòmica amb diferents responsabilitats, on bàsicament el que fèiem és anàlisi de l'economia catalana. L'any 2000 vaig marxar al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació que s'havia creat recentment, primer, com a responsable d'Anàlisi i Programació del gabinet tècnic i, posteriorment, com a cap del mateix gabinet tècnic. D'entre les feines que destaco d'aquella etapa, doncs, són la de muntar un sistema de seguiment econòmic i financer dels projectes finançats amb fons europeus, l'elaboració d'un pla plurianual d'inversions universitàries, i el disseny i posada en marxa d'un sistema de seguiment económicofinancer dels centres de recerca.

El gener del 2005 vaig tornar al Departament d'Economia i va començar la que seria la meua primera etapa a la Direcció General de Pressupostos, en aquella ocasió, com a cap del gabinet tècnic de Programació i Avaluació. Vaig treballar per impulsar el canvi cap a una pressupostació orientada a resultats. Aquí s'ha parlat molt de que els recursos públics s'ha de saber quin és el seu resultat, no?, no només que s'emprin bé, sinó que tinguin el resultat esperat. Doncs el pressupost per resultats pretenia això: vincular el pressupost amb els resultats. Això volia dir, doncs, que s'havia d'implementar tota la pressupostació per programes, desenvolupar memòries de programa on es pogués explicar quins eren els objectius d'aquell programa pressupostari, quines eren les activitats que es desenvoluparien i quins eren els indicadors de seguiment que havien de permetre valorar el compliment dels objectius. Això implicava desenvolupar metodologia, guies i fer formació als empleats de la Generalitat i, a més a més, doncs, tots els canvis en els sistemes d'informació económicofinancera per recollir aquest canvi.

També es va treballar llavors en l'homogeneïtzació de tota la documentació pressupostària i en l'ampliació de l'àmbit institucional dels pressupostos de la Generalitat, afegint-hi totes aquelles entitats que tenien participació majoritària per la Generalitat. I un altre punt molt important que es va treballar llavors va ser en la transparència en finances públiques. Tota la informació que s'anava generant era sistemàticament publicada a la web de forma entenedora, completa i puntual.

Amb tot aquest procés de canvi en marxa i, d'alguna manera, prou consolidat, el juliol del 2009 em vaig agafar una excedència i vaig emprendre un projecte personal. Vaig posar en marxa una empresa, Binomi Solucions Públiques, dedicada a la consultoria del sector públic. Els motius van ser dos: primer, és tenir l'oportunitat de fer un projecte personal, que em venia molt de gust, i, en segon lloc, poder compaginar més la feina amb la vida familiar. Des d'aquesta posició de consultoria, vaig treballar sobretot per a ajuntaments i diputacions, i vaig portar a terme diversos projectes, com reorganització d'empreses municipals, anàlisi de costos de serveis, pressupostació estratègica, formació en planificació estratègica i pressupost, i diverses actuacions més.

Al cap de dos anys i mig d'estar en aquest projecte, em van contactar des de l'Ajuntament de Barcelona per formar part de l'equip de la nova gerència d'economia. I el setembre del 2011 em vaig incorporar com a directora de l'Oficina de *Management*

i Pressupost Executiu de l'Ajuntament de Barcelona. El nou equip de govern volia portar a terme la vinculació del pressupost amb l'estratègia política del mandat i vaig tenir l'oportunitat de traslladar al món local l'experiència que havia tingut en pressupostació per resultats a la Generalitat. Des d'aquesta oficina, es va posar en marxa el mapa estratègic de l'Ajuntament de Barcelona i el pressupost estratègic i un sistema de seguiment de les actuacions i un quadre de comandament de control de gestió. També vam introduir l'avaluació de polítiques públiques com a eina per vincular recursos i resultats i millorar l'eficàcia i eficiència de l'acció municipal.

El setembre del 2013, vaig tornar de nou al Departament d'Economia per liderar un projecte de posada en marxa de l'avaluació econòmica de la Generalitat, primer com a cap de Projectes Estratègics i posteriorment com a cap de l'Àrea d'Avaluació Econòmica de les Polítiques Públiques. Vaig tenir la responsabilitat, doncs, de posar en marxa la institucionalització i sistematització de l'avaluació de polítiques públiques i, més en concret, de l'avaluació econòmica. L'objectiu, doncs, era que l'avaluació pogués servir per aportar evidències sobre les intervencions públiques en termes de la seva eficàcia, eficiència i efectivitat per tal de millorar les polítiques públiques i donar suport a la presa de decisions, i també, naturalment, incrementar la transparència i la rendició de comptes.

El febrer del 2016 em van nomenar directora general de Pressupostos, que és el càrrec que estic actualment ocupant. Aquell any, la Direcció de Pressupostos es va fusionar amb dues altres direccions generals, de forma que, a part de les responsabilitats clàssiques de la Direcció de Pressupostos, és a dir, l'elaboració de l'avantprojecte de pressupost, els informes sobre l'impacte pressupostari de les iniciatives de govern o la tramitació de modificacions pressupostàries, també es van assumir les funcions d'avaluació econòmica de les polítiques públiques, de model de finançament autonòmic i de programació i seguiment de les inversions.

Els principals projectes que he impulsat en aquests anys han estat, d'una banda, l'establiment dels escenaris pressupostaris plurianuals i a mitjà i llarg termini de forma sistemàtica, l'aprofundiment en la institucionalització de l'avaluació de les polítiques públiques. No sé si tots vostès ho saben, però a la Generalitat és un requeriment, doncs, fer una avaluació *ex ante* per a tots aquells projectes que ha d'aprovar el Govern i que superin els 10 milions d'euros. Doncs aquesta sistematització d'aquesta avaluació *ex ante* s'ha impulsat des d'aquesta direcció general. I també s'ha treballat en diversos projectes per impulsar i sistematitzar l'avaluació al llarg de tot el cicle de gestió, com són un projecte de cofinançament intern de l'avaluació per tal d'estimular que els departaments facin avaluació. I també un altre..., doncs, una comunitat de pràctica en avaluació, formada per més de cent vint persones de tota la Generalitat, que també és força activa. I també relacionat amb l'avaluació, doncs, s'ha posat en marxa les *spending reviews* o projectes de revisió exhaustiva de la despesa. *Spending reviews* és una forma d'avaluació que el que pretén, doncs, és millorar l'eficiència de la despesa i també conté una revisió estratègica d'aquesta despesa. Doncs bé, les *spending reviews*..., que ara potser n'han sentit a parlar perquè l'Airef les està portant a terme, però he de dir que nosaltres vam ser pioners en posar-la en marxa, i fins i tot l'Airef va venir a veure'ns a nosaltres abans de començar el seu projecte.

També altres projectes que hem dut a terme són la digitalització de processos de modificacions pressupostàries, d'aprovació de compromisos de despesa plurianual, i també en l'àmbit de la pressupostació, doncs, hem introduït com a novetat, també, la pressupostació amb perspectiva de gènere i la pressupostació amb perspectiva climàtica, els pressupostos verds. També s'ha treballat en la vinculació del pressupost amb els Objectius de desenvolupament sostenible. Nosaltres, des de la Direcció de Pressupostos, som la unitat que tenim la interlocució amb Ivàlua. Jo formo part del seu consell de govern i pactem el pla de treball amb Ivàlua des de la direcció, des d'aquesta direcció general.

Per acabar, volia fer referència a l'activitat docent, perquè sempre m'ha interessat molt la formació i la capacitat de les administracions públiques i he tingut la fortuna de gaudir amb la feina que feia i poder fer aquesta transferència de coneixement. He fet formació interna a la Generalitat, ajuntaments i diputacions. He collaborat amb diferents màsters i postgraus. Vaig ser professora associada de la UB durant un temps i també collaboro en màsters de funció directiva a ESADE i a l'Escola d'Administració Pública. També tinc publicats una trentena d'articles sobre economia catalana, pressupost i avaluació.

La meua trajectòria sempre ha estat orientada a aconseguir aquest *bonus* dels recursos públics i he pogut desenvolupar la meua feina amb autonomia, amb independència i amb el meu criteri professional.

Moltes gràcies per la seva atenció i estic a la seva disposició per les preguntes que em vulguin fer.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari Socialistes, té la paraula del diputat Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bé; gràcies, senyora Anna Tarrach, per la intervenció, per la feina, també, feta durant aquests anys i per haver acceptat estar aquí a comparèixer amb tots nosaltres. Un agraïment, ja que és la darrera de les –però no menys important– intervencions. Agrair també la feina del síndic major, que ara l'he vist i no l'he saludat abans; de la síndica; els síndics sortints, i, evidentment, desitjar-los molt d'encert a les persones que agafaran previsiblement el relleu.

Jo crec que al final la sindicatura és un equip de professionals i també de síndics que ha d'estar equilibrat i preparat, persones preparades i compensades en la formació específica que pot tenir un i les experiències són les que no té l'altre i l'important és que quedi tot ben compensat. I crec que amb les intervencions que avui hem vist aquí veiem persones de diferents procedències, diferents coneixements, diferents il·lusions i, per tant, jo crec que aquí es pot fer una molt bona feina.

S'ha dit, i la senyora Cabasés ho estava dient abans: la Sindicatura de Comptes és una institució amb prestigi i, per tant, jo crec que tots hem d'intentar, si no mantenir-lo, augmentar-lo. I sobretot vostès, que seran els que estaran al capdavant i, per tant, això és el que els hi demanem, que s'ho agafin amb rigor, amb eficiència –que segur que ho faran–, i, per tant, que situïn el prestigi –vagi bé al determinat color polític o un altre, que tot això passa–..., doncs que el prestigi quedi perquè es faci la feina com toca.

Ja ha parlat..., vostè coneix, segurament millor que ningú d'aquesta sala, el funcionament de la Generalitat, de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya, les diferents societats i institucions, i, per tant, l'avaluació de polítiques públiques. I, per tant, jo crec que aquí podrà entendre i recomanar i fer un seguiment molt al detall d'aquells temes, d'aquells informes i d'aquells temes que no funcionin prou bé.

Vostè ha escrit i ha publicat sobre simplificació administrativa, digitalització, programes, avaluació. Jo crec que aquest és el tema –aquest és el tema–, anar un pèl més enllà. Avui les eines que tenim no eren les de fa anys enrere. Fins i tot les eines que avui tenim ja no estan ni contemplades en moltes de les normes que tenim. Jo crec que tots ens hem d'adaptar una mica. Jo sempre poso un exemple sobre la taula. Ara que també algun grup parlamentari ha tret el tema i nosaltres també ho havíem dit: cal una millora, modernització de l'Administració pública de la Generalitat; per tant, revisem-ho. Sembla que sempre anem tard, no? Ens calen no sé si eren tres-cents organismes autònoms dependents de la Generalitat. Ens calen tants organismes autònoms, en aquests moments? Potser sí, però anem a intentar que els diners i els recursos i les societats estiguin allà on toquen per donar un veritable..., un bon servei, i aquells que potser ja no té sentit, doncs, anem a veure aviam quines recomanacions podem fer. Ja sé que segurament aquestes recomanacions, des de la sindicatura, seran

molt atrevides i potser molt qualitatives, però jo crec que està bé que les situïn sobre la taula i que llavors sigui el legislatiu que decideixi aviam quins consells es fa seus.

En tot cas, gràcies a vostè i a totes les intervencions avui aquí, i esperem, doncs, que ens puguem retrobar al Ple per donar el vistiplau definitiu a aquesta renovació. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora Tarrach. Es la última, pero le voy a hacer comentarios parecidos a los que he hecho a sus futuros compañeros, ¿no?, de trabajo. Ya hemos comentado que no nos ha gustado el procedimiento de elección, por parte de los tres partidos de los que hemos hablado repetidas veces, de los *síndics*, y además tampoco nos ha gustado que nos hemos tenido que enterar por la prensa.

Y también pues le tengo que manifestar nuestras reservas sobre su independencia en el ejercicio de su cargo, dado que ha sido nombrada por partidos con responsabilidades de gobierno y, bueno, pues esto, creemos que podría ser, darse el caso, que afectase a su imparcialidad, ¿no? Esperemos que no.

Y luego también, por último, le quería comentar que nosotros, como sabe, hemos pedido un informe jurídico sobre su posible incompatibilidad y yo creo que ya en este momento ya no toca hablar del tema.

Muchas gracias.

El president

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, president. Senyora Tarrach, bé, acabem ja avui, no?, aquesta sessió de compareixences. Jo torno a repetir el mateix que he dit a cada una perquè s'entengui el perquè, no?, d'aquest posicionament contrari a la metodologia que s'ha fet servir, en la que per mi no deixa de ser una manera de posar ombres de dubte sobre una institució tan important.

Però, dit això i un cop escoltada la seva intervenció, sí que la pregunta que li vull fer va precisament amb relació..., ja hem vist l'informe, aquest informe que diu que no hi ha cap incompatibilitat, però sí que li volia preguntar: com veu aquest fet de que l'òrgan fiscalitzador..., en el seu cas, vostè estarà a l'òrgan fiscalitzador d'unes administracions en les quals vostè també ha estat treballant-hi molt de temps, no? Aquest treballar-hi, que és evident que és una experiència que és positiva de cara a la sindicatura, l'experiència de treball en l'Administració pública, però alhora, igual com passava que també, no?, aquesta pregunta li fèiem a la senyora Llum pel tema de la diputació, que per això s'ha demanat el dictamen. O sigui, fins a quin punt el fet d'haver tingut responsabilitats tan altes en les pròpies administracions públiques que després s'han de fiscalitzar, com ho veu vostè a l'hora de poder mantenir realment l'objectivitat i la independència?

I torno a fer la pregunta que he fet a moltes de les persones que s'han assegut avui aquí en aquesta comissió, que és aquest advertiment, no?, aquesta crítica que fem des del nostre espai polític respecte als prejudicis contra la pròpia institució que suposa que els càrrecs s'hagin escollit sobretot en un repartiment de poder entre els partits que han fet l'acord, fins a quin punt creu que això realment pot afectar la independència de l'òrgan?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula del senyor Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Gràcies, senyora Tarrach, per la compareixença, per l'exposició, que també crec que ha estat suggeridora, i felicitar-la també pel nomenament.

Sí que, amb relació una mica..., lligant amb el que deia ara la diputada Sabater, i som coneixedors del que diu la llei de la Sindicatura de Comptes i som coneixedors de l'informe, però sí que es fa una mica estrany, diguéssim –i també ens agradaria que vostè ens ho valorés–, aquest fet que qui hagi de complir algunes de les funcions de la sindicatura, que és fiscalitzar els comptes o examinar uns comptes, doncs, en aquest cas, vostè el que farà com a síndica és fiscalitzar i examinar uns comptes que vostè mateixa haurà participat en la seva elaboració com a directora general de Pressupostos. Per tant, aquí això se'ns fa una mica estrany i ens agradaria que ens ho valorés.

Més enllà d'això i entrant més en la intervenció que ha fet, que crec que ha estat suggeridora, doncs sí que ens agradaria que fes alguna reflexió sobre un parell de qüestions. Ens ha parlat vostè molt de pressupost estratègic, de pressupost per objectiu, de com han implementat la mirada de gènere al pressupost, també de la mirada climàtica, no? Llavors, dues qüestions. La primera: com creu que la Sindicatura de Comptes pot ajudar a incorporar algunes d'aquestes mirades en el conjunt dels pressupostos de les administracions públiques catalanes? Pensant sobretot en el món local però també en els diferents ens públics, no? Per tant, si la sindicatura pot tenir un paper en avançar cap a formes d'elaboració de pressupostos amb mirades d'aquestes característiques.

I la segona és una mirada que vostè no ha aportat i que, per tant, també li volíem demanar la seva opinió, que és: quin paper ha de tenir la ciutadania en tot això? Però suposo que sap que hi han determinades administracions, especialment en el món local, que han apostat, per exemple, per l'elaboració de pressupostos participatius, o en determinats municipis on s'han importat auditories ciutadanes per avaluar també justament, doncs, com es gasten els diners públics. I, per tant, si creu que també es podria incorporar aquesta mirada a la ciutadania en la tasca que fa la Sindicatura de Comptes.

Res més i gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Bona tarda, senyora Tarrach. Bé, no és la primera vegada que constato la seva capacitat d'explicar coses que són complexes amb una capacitat, a parer meu, molt esclaridora en molts aspectes, i, per tant, li agraeixo la seva explicació, la seva claredat en els seus apunts sobre la seva candidatura, de fet, el seu nomenament ja com a membre de la Sindicatura de Comptes.

I, dit això, crec també..., i és la meva obligació com a diputat dir-li que el seu cas potser és el cas que és la quinta essència del que jo he estat tota la tarda criticant, no només jo sinó altres diputats d'altres grups, com el senyor Bello o com el senyor Parés o com la senyora..., la diputada de la CUP, la senyora Sabater. Però crec que és important que tornem a dir que no és el més desitjable aquest nomenament a través d'un acord en bloc que no té en compte, diguem-ne, el pluralisme social, que no té en compte ni molt menys aquesta exigència de neutralitat de les institucions.

El fet que vostè sigui l'actual directora general de Pressupostos, doncs, fa que el seu nomenament sigui, des del nostre punt de vista, si més no, discutible. Creiem que no és desitjable el fet que vostè un dia sigui directora general i l'endemà formi part de l'ens que ha de jutjar, que ha de fiscalitzar, els comptes de la institució de la qual vostè era una de les màximes responsables des del punt de vista pressupostari i, per tant, creiem que és imprescindible, doncs, reconsiderar aquesta mena de nome-

naments. Òbviament el seu ja està i, per tant, la crítica és, diguem-ne, a llarg termini o a mitjà termini, però ens agradaria que això es reconsiderés.

De fet, m'ha interessat molt el que vostè ha comentat que un dels seus eixos d'interès acadèmic és la teoria de l'elecció pública, amb autors com Buchanan, Downs o Mancur Olson, que certament el que diuen és que els governs o els estats tenen tendència a prendre decisions per optimitzar els seus beneficis, moltes vegades en detriment de l'interès general, de l'interès de la ciutadania. I això, a parer meu, és el que passa sovint en aquests..., en aquest repartiment de càrrecs entre els partits polítics, que, al final, el que hauríem d'aconseguir –i ara ho deia el senyor Parés en un sentit segurament diferent del que jo ho dic–..., hauríem de tendir cap a una major participació, en aquest cas, deia el senyor Parés, a l'hora de fer els pressupostos de la ciutadania; però, en general, jo crec que limitar el poder polític a través d'una major capacitat col·lectiva per impedir que es produeixin aquesta mena d'acords, que, a parer meu, representen, diguem-ne, una forma de fer política, doncs, que tendeix cap a pràctiques poc desitjables. Doncs crec que seria interessant estudiar precisament la teoria de l'elecció pública a partir d'ara.

I això és tot, senyora Tarrach.

Senyor president, gràcies.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Sí; gràcies, president. Senyora Tarrach, gràcies per l'exposició i per la mostra, en aquest cas, de tot el coneixement ampli, també, en el conjunt de..., tant d'administració, en diferents departaments; fins i tot també en aspectes del món local; com també, diguem-ne, des de l'altre àmbit, en algun moment determinat, doncs, des de la consultoria privada, per mirar que les coses puguin funcionar, també, a l'Administració. Per tant, aquesta experiència crec que li dona una fortalesa molt important a la seva candidatura.

I, per tant, avui, ara hem vist..., al ser l'última persona, en aquest cas, que està compareixent, veiem realment la riquesa d'aquest equip, d'aquestes persones que configuren aquesta proposta per a la Sindicatura de Comptes, i, per tant, la fortalesa d'un acord per poder presentar un bon equip i, per tant, diguem-ne, tornar a posar de relleu la importància dels acords en els àmbits que sigui i, per tant, doncs, intentar que la transversalitat que també representa un acord de dues terceres parts d'un Parlament es pugui veure reflectida en els òrgans del conjunt de l'Administració.

Jo, permetin-me que discrepi en algun dels punts s'han dit fins ara. Jo crec que és un luxe, en aquest cas, que una persona que ha estat en tots aquests llocs i que en aquests moments és directora general de Pressupostos, doncs, hagi pogut o tingui, en aquest cas, diguem-ne, l'opció de poder ser de la Sindicatura de Comptes. Perquè, en aquest cas, el que comporta és..., la persona que coneix des de la pressupostació ara passar a l'àmbit de l'auditoria, però també coneix els punts forts i els punts febles. I l'objectiu del conjunt de l'Administració, de tots els òrgans que formen part de l'Administració pública, crec que és oferir un bon servei als ciutadans, un ús eficient dels recursos públics i, per tant, en aquest cas, el coneixement que vostè té dels pressupostos, del funcionament de l'Administració, crec que pot ser molt útil, també, des de l'àmbit de la sindicatura. Per tant, creiem que és una oportunitat i, per tant, doncs, en aquest cas, posar-ho en valor.

L'objectiu de la millora de les polítiques públiques és un dels aspectes cabdals que jo crec que ens afecta a tots, ja sigui des de l'Administració local fins a tots els organismes autònoms que hi puguin haver a qualsevol dels àmbits. I vostè ha dit que formava part del consell de govern d'Ivàlua; per tant, diguem-ne, tot el tema de l'avaluació, a banda de les recomanacions, a banda de tot el que hi ha al darrere,

crec que és important que es pugui treballar i m'agradaria saber on veu objectius de millora aquí en aquest àmbit.

I, per acabar, sí que, ara que és l'última intervenció, també, m'agradaria agrair i felicitar el síndic major, el conjunt de síndics, en aquest cas, i síndiques que han format part de la sindicatura actual, perquè el prestigi i la bona feina que hi ha hagut i el nivell en el qual queda aquesta institució és un repte per als que vindran després, però que assegura aquesta continuïtat, aquest fil roig, de la bona feina de les institucions del sistema públic català.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula del senyor Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Molt agraït d'escoltar l'exposició de la senyora Tarrachs, una persona que molts admirem professionalment. Creiem que, juntament amb la resta candidats i candidates a síndics de la Sindicatura de Comptes, forma part d'una proposta molt sòlida de persones molt competents.

El seu perfil està dins del que hem cercat en aquesta proposta: combinar experteses acadèmiques amb experiència en la gestió pública i en l'elaboració de pressupostos. En el seu cas, a més, és un privilegi tenir-la en la proposta. Vostè sap com gestionar, crear, dissenyar, avaluar i fer seguiment d'un pressupost des de molts fronts. Segurament és una de les persones més capacitades en aquest sentit. Ho ha fet des del treball de seguiment com a tècnica dins d'una Direcció General de Programació Econòmica; ha dirigit els equips que han de realitzar el pla departamental i fer el seguiment pressupostari; ha portat responsabilitats semblants a l'Ajuntament de Barcelona i ha sigut una de les artífexs dels darrers pressupostos de la Generalitat i responsable de les propostes inicials com a directora general de Pressupostos. En aquest sentit, la seva aportació no és només cabdal, sinó que s'ha de qualificar com un privilegi que algú com vostè vulgui ser síndica de la Sindicatura de Comptes. I li agraïm que hagi volgut formar part d'aquesta proposta.

Però un aspecte que li volem preguntar... D'entre tots els seus mèrits, n'hi ha un que ens agradaria que ens ampliés. Al voltant de la seva experiència en projectes d'innovació en finances públiques, li volia preguntar: com vol aplicar aquest coneixement en la seva tasca com a síndica? I en les seves recomanacions, com creu que pot aplicar aquest coneixement a millorar la gestió pública pressupostària?

I per tancar el debat de la proposta de síndiques i síndics per a la Sindicatura de Comptes, hem vist un equip sòlid; de persones que es complementen en les seves experteses; que han treballat en molts àmbits acadèmics, en la gestió pública, en la gestió o l'elaboració de pressupostos; amb experiències a nivell de la Generalitat i a nivell local. I un equip que neix ara, després d'un acord que ha pogut realitzar-se per una senzilla raó: que qui bloquejava els acords l'anterior legislatura, la dreta nacionalista espanyola, ara té només vint diputats i abans en tenia quaranta. Un acord que, en aquest Parlament, forma part d'un seguit d'acords –el d'investidures entre les forces independentistes, el de pressupostos amb l'esquerra federalista i el de renovació d'un seguit d'organismes, que inclou també la Sindicatura de Comptes– que estaven bloquejats, amb un acord que gairebé suma cent diputats i diputades.

Agraïment a l'equip de síndics sortint i desitjant encerts a l'equip de síndics i síndiques que entraran a fer aquestes noves funcions, si el Ple del Parlament així ho aprova aquesta setmana.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a les qüestions que li han plantejat, té deu minuts.

Anna Tarrach Colls

Moltes gràcies per totes les intervencions i per totes les preguntes. Puc entendre les seves prevencions, puc entendre que tinguin dubtes. Els hi demano confiança en mi i en la resta de síndics. Fins ara he pogut exercir amb total independència a tots els llocs on he estat, i, en especial, en aquest últim –que podia ser més delicat–, he de dir que mai he rebut cap pressió, sempre he pogut fer servir el meu criteri professional i, per tant, espero seguir fent el mateix. En aquests casos, si és que es produeixen..., que pugui veure que tinc algun conflicte perquè he intervingut en alguna part del procés, doncs, la llei, en el seu article 22, preveu que em pugui abstenir, i així ho faré si és el cas. Pensin que des de la Direcció General de Pressupostos s'intervé en moltes coses, però en una fase molt incipient, no en la gestió ja de l'expedient. Però, si és el cas, per descomptat que faré com han fet altres síndics, doncs, faré servir l'abstenció.

En relació amb, doncs, com podem contribuir des de la sindicatura a la millora de les polítiques públiques –que, al final, és el seu objectiu, la millora del benestar de les persones. Doncs com s'ha fet fins ara, d'una manera impecable, amb un rigor elevadíssim i amb un nivell i un prestigi que s'ha de posar en valor, doncs continuar fent-ho i, a més a més, afegint tota aquesta *expertise* que tenim cadascú de nosaltres amb la nostra feina per enriquir el treball que pugui fer. Doncs, en concret, jo, per la meua experiència dels darrers anys en l'avaluació de polítiques públiques, penso que hi ha molta tasca a fer en el conjunt d'administracions públiques i tenim un paper molt important a fer des de la sindicatura en aquest camp. Les auditories operatives i l'avaluació poden complementar-se molt i, doncs, és un repte que tenim per endavant.

Com el repte que tenim també de fer la sindicatura més propera a la ciutadania; no veure com un òrgan que, bé, si fem una enquesta, doncs, poques persones sabran a què es dedica la sindicatura. Crec que tenim el repte d'apropar-la, la sindicatura, i això vol dir, doncs, que els informes puguin tenir un..., com un *policy brief*, una part que pugui ser per explicar a la ciutadania les conclusions d'aquests informes de fiscalització. Però també pot voler dir, doncs, com incorporem la participació ciutadana, també, en el rendiment de comptes; com incorporar-la a les polítiques públiques és un repte, però també com incorporar-la en la fiscalització i en el rendiment de comptes. És un dels reptes que tenim i, per descomptat, com introduir les diferents perspectives, no?, que tenim de l'ús dels recursos públics. Això penso que és una tasca que podrem fer i que, a més a més, amb els perfils que tenim, crec que ho aconseguirem. També i sens dubte, la simplificació és absolutament necessària.

No m'han preguntat a mi específicament sobre el tema dels fons europeus, no?, però ho han preguntat a altres candidats; però, bé, ens estem trobant ja que tenim uns fons europeus que són molt complicats de gestionar. Després, doncs, tindrem problemes per gestionar-ho, però és que realment són molt complexos, no? Tenim el repte de poder contribuir a aquesta simplificació i poder contribuir a la millora, l'eficàcia i l'eficiència.

Tota la..., quasi la meua vida professional ha sigut la meua vocació, no?, com obtenir un millor ús dels recursos públics, com fer traçables les decisions que es prenen, com fer transparents les decisions en la mesura del possible, precisament, doncs, perquè es pugui entendre també des de la ciutadania que les decisions són complexes. Tampoc ens pensem que els polítics són uns eixelebrats i que van prenent decisions, doncs, pel seu propi interès o l'interès de la burocràcia, com deia el senyor Martín. Són complexes perquè hi intervenen molts factors, no? També el nostre repte, doncs, és això, és que hi hagi aquesta traçabilitat i que la puguem auditar.

No sé si m'he deixat, també, alguna cosa. Només dir-los que, personalment –com tots els altres, suposo–, jo tinc moltíssima il·lusió per començar aquesta etapa i m'hi dedicaré de ple i amb moltes ganes.

Gràcies.

El president

Gràcies. Amb la darrera compareixença de la senyora Anna Tarrach donem compliment a totes les audiències que hem fet al llarg del dia d'avui dels tres organismes que han passat per aquesta comissió i, per tant, el Ple del Parlament el dijous podrà prendre la decisió que consideri més oportuna.

I, amb aquestes paraules, donem per acabada aquesta comissió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i vuit minuts.